C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Imzadi.pdb

PDB Name: TNG-Imzadi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.3.2004
Modification Date: 7.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Konec

Kapitola první

"Sakra, padáme odsud."
Ve vzduchu viselo cosi desivého, co nahánelo husí kuži, prosyceno osamelým strachem duší, které žily - nebo možná nikdy nežily - anebo treba existovaly v nejakém zvláštním stavu mezi tím.
V dálce bylo mesto. Jeho jméno bylo neznámé a navždy už takovým zustane. Bylo pošmourno a vzduch byl naplnen predtuchou, že každou chvíli muže propuknout boure. Tak to vypadalo porád. Boure ve skutecnosti nikdy nepropukla. Jenom tak hrozila. Práve to zadržování skutecné události naznacovalo, že pokud boure nekdy prijde, mohla by klidne vypuknout s takovou silou, která by spláchla veškeré stopy té pozoruhodné, neuchopitelné veci, které rikáme realita.
Nic z toho ovšem nezajímalo muže, který byl vudcem. Muže v zelenožluté košili, jehož mysl byla nekde jinde a v nejakém jiném case. Za ním stála jeho prátelé, jeho mužstvo. Trpelive cekali. Na okamžik se zdálo, že muž premýšlí, jak dlouho ješte vydrží cekat. Kde jsou hranice jejich trpelivosti. Hranice duvery v neho, který byl jejich kapitánem.
Ale bylo jisté, že on nebude pokoušet tyto hranice. Muž, kterého cosi nutilo jít a objevovat nová místa, nové hranice... tento muž nakonec našel místo plné nekonecných možností pruzkumu a nekonecných horizontu. Všude kolem sebe. Avšak on se nechopil príležitosti, naopak, chtel to místo co nejdrív opustit a dostat se od nej co nejdál.
"Sakra, padáme odsud." Ta slova zustala chvilku viset ve vzduchu, desivá svou naléhavostí, svou touhou rezignovat a zaprosit ach Bože, já už to nevydržím, chci odsud pryc, nekam, kde nebudu muset myslet a o nic se pokoušet, nekam, kde nebudu cítit žádnou bolest.
Posádka ucinila pár malých krucku smerem do houfu. Trochu ze zvyku, aby se všichni dostali do transportní zóny. Ale tentokrát tu bylo navíc neco jiného. Byla tu nevyslovená snaha vyjádrit podporu, daná skutecností, že jsou tam s ním. Nemohli nic ríct ani udelat. Popravde receno ani zcela nechápali, co se honí hlavou jejich kapitánovi.
Dosud neznali obeti, které jejich velitel prinesl. Netušili, že v duchu nejlepších tradic milostného vztahu nalezl cást své duše v žene, která ho pritahovala. A že tu cást duše ztratil, což si predtím nikdy plne neuvedomil. Ztratil mezi jecením pneumatik, pod koly nákladních vozu...
Nejenom pod koly nákladních vozu. Kolo historie, nemilosrdné a neoblomné osudí, které se prevalilo pres jeho lásku a duši a obojí zase vyplivlo ven, krvácející a potlucené... a zlomené.
Ano, to byl ten rozdíl, který mužstvo tentokrát cítilo ve svém kapitánovi. Mnohokrát byl sražen k zemi... ale jak znelo staré rcení, byl "sražen, ale nezlomen." Ale tentokrát... byl zlomen.
Sakra rychle odtamtud vypadli.
A komodor Dat je pri tom pozoroval.

Rikalo se jí jednoduše Mary Mac. Její príjmení vlastne zacínalo zvukem, který se blížil onomu "Mac", ale zbytek byl kardinální jazykolam. Výsledkem bylo, že jí ostatní vedci rikali "Mary Mac".
Mary Mac byla strašne zvláštní. Zaprvé byla Orionka. To by samo o sobe nebylo príliš neobvyklé. Jenže ona chodila zcela oblecená. To bylo neobvyklé, nebot drtivá vetšina žen z Orionu sloužila jen k sexuálním hrátkám mužu všeobecne, orionských mužu pak obzvlášte. Byly známé jako líté bojovnice na život a na smrt a vyzarovaly sex tak jako slunce vyzarovala teplo... a mnozí si dokonce mysleli, že ješte o neco víc.
Mary Mac mela zelenou pokožku, jako všechny orionské ženy. Ovšem ve všech ostatních aspektech se od svých družek nápadne lišila. Nosila volné šaty... schválne volné tak, aby nic ani náznakem nezduraznovalo nebezpecné krivky jejího tela. Protože mela radeji paže nezahalené, její tunika mela krátké rukávy, avšak pelerína, kterou nosila kolem ramen, byla vkusne narasená.
Mela dlouhé, cerné vlasy, ala místo aby se koketne vinuly kolem ramen, byly peclive zcesány... ne snad do škaredého úcesu, ale zcela urcite ne do takového, který by probouzel vášne.
A co bylo nejneuveritelnejší... nosila brýle. Se silnými obrouckami a jemne zbarvenými skly.
Nikdo už nenosil brýle. Považovalo se to za pozoruhodne zastaralou a fádní vec.
A proto je nosila.
Mary Mac casto litovala, že se musí "strízlive oblékat", aby mohla fungovat ve spolecnosti. Avšak zvykla si. Pri každodenním živote ve Spojené federaci planet se už clovek jen vzácne setkával s predsudky, ale jedním z tech prežívajících byla domnenka, že orionské ženy nejsou nic než živocišné samicky. Snad se to dalo pochopit, protože ten

popis opravdu sedel prakticky na všechny Orionky, vcetne vetšiny tech, které Mary Mac osobne znala.
Ale ten popis nesedel na ni, a kdyby mela jít do extrému a vyjádrit, co si myslí, pak... tedy budiž. Její vzhled jí pomohl dostat se dost vysoko. Vlastne to bylo tak trochu její plus. Lidé projevovali zájem a bavili se, když zasvecene hovorila o necem tajemném z vedecké nauky... projevovali zájem, protože nikdy predtím nevideli Orionku dát dohromady vetu o více než peti slovech a, bavili se, protože se ve své nadutosti tešili, že se každou chvíli zacne zase chovat jako ty ostatní. Ta se samozrejme, nikdy nestalo. Pracovala na sobe príliš dlouho a príliš tvrde, než aby to dopustila.
Výsledkem bylo, že všude, kde se objevila, zpusobila malou senzaci, a lidé po celé galaxii meli senzace rádi. A to byl duvod, proc udelala Mary Mac kariéru a nakonec získala místo správce projektu na Vecnosti.
Planeta nemela oficiální jméno. Jaksi se každé smrtelné bytosti zdálo arogantní, aby ji pojmenovala... bylo to neco jako primalovat Bohu pod nos knírek. Jednoduše se jí ríkalo Vecnost a už to tak zustalo.
Mary Mac prošla kolem svého kolegy, koordinátora Harryho, jenž si jí zrejme nevšiml. Pozornost tohoto svalnatého a tmavého pozemštana byla soustredena na jakousi soustavu rovnic nebo nejaké jiné vedecké údaje na minipocítaci v dlani. "Ahoj Harry," rekla mu, když krácel kolem. Roztržite jí zamával a šel si dál po svých. Pravdepodobne si ani neuvedomil, že ho nekdo oslovil, a už vubec ne, že to byla Mary Mac.
Mary Mac procházela základnou, odpovídala na pozdravy, nebo krátce hovorila s jinými vedci o projektu. Jedním z podivných aspektu konverzace na Vecnosti byl fakt, že každý mel sklon mluvit tlumeným hlasem. Nebyl k tomu žádný zvláštní duvod. Urcite to nevzniklo narízením, ani to nebyla tradice. Ale zvlášte venku, kde desivá pustina naplnovala smysly a duši, se hlas ztrácel do tichého hovoru, který nejlépe vystihuje slovo "potlacený"... a možná i trochu úzkostný. Mary jednou rekla, že to porád vypadá, jako by tu celý kosmos visel na každém slove. To bylo zhodnocení, s nímž všeobecne souhlasili.
Pod botami Mary Mac ted skrípal šterk, když se, už na druhé strane základny, blížila k veci, kvuli níž na Vecnosti neustále pracovalo asi pultuctu vedcu.
Prímo pred ní byl jediný stálý zdroj zvuku, nepocítáme-li zasmušilý svist vetru, a pak ješte pravidelný a stálý hukot silového pole. Prekrocila schod a bylo to tam, jako vždycky.
Výraz jako vždycky nebyl použit lehkomyslne ci nesprávne. Co pamet všech sahala, Strážce Vecnosti tam vždycky byl a nejspíše tam vždycky bude.
Silové pole, které kolem neho vybudovali, tam bylo naoko jako ochrana unikátního archeologického objevu pred potenciálními niciteli. Ale ve skutecnosti sloužilo k veci ponekud jiné. Jmenovite k tomu, aby chránilo život (jak tomu ríkali) pred sebou samým.
Hned vedle silového pole stála asi dva metry vysoká samostatné stojící plošina. Množství tabulek a diagramu zachycovalo toky energii, které proudily kolem Strážce Vecnosti uvnitr silového pole. Navíc tam byla dve malá svetla, jedno jasne cervené a druhé blikající svetle zelenou barvou.
Napravo od plošiny byla velká obrazovka. Nabízela zpomalený záznam. Když byla Strážci zadána epocha, pohybovalo se všechno tak rychle, že se prinejlepším daly vnímat jen letmé odrazy. Ale obrazovka potom ty odrazy zachytila a prehrála žádané momentky v daleko prístupnejší podobe.
Strážce práve dokoncil další prehled konkrétní éry. Ted mlcel, nic neukazoval a s nekonecnou trpelivostí cekal na další pokyn z obecenstva.
Mimo pole stál android a hledel na Strážce. Mary Mac všechno to natácení a následným prehráváním na obrazovce velmi dobre znala.
Zastavila se a na chvilku se zamyslela nad ironií situace. To, co videla, byl z urcitého úhlu pohledu stroj pozorující jiný stroj. Ale ani, jeden z nich nebyl obycejný stroj. U obou tu byla schopnost cítit, což je pozdvihlo z úrovne stroju na úroven... cehosi jiného. Cehosi neklasifikovatelného.
Sama predstava neceho, co nelze opatrit štítkem a dát do škatulky, byla pro Mary Mac nesnesitelná, ale soucasne byla existence takových vecí príjemným upozornením, že nikdo nemuže zcela znát všechna zákoutí, která vesmír nabízí... a proto vedecká práce nikdy, nikdy neskoncí.
Zprvu o androidovi uvažovala jako o "tom", prestože mel hodnost komodora. Stejne jako uvažovala o Strážci jako o "tom", dokud neprijela na Vecnost. Ale brzy poté, co se s komodorem Datem seznámila, zjistila, že ji cosi nutí zmenit názor a v myšlenkách povýšila komodora na "neho". Pokud šlo o Strážce, to se teprve pokoušela srovnat v hlave. Nejlepší výraz, na který byla v té chvíli schopna prijít, byl "cokoli". Nebo snad presneji "kdykoli".
Dat stál zády k Mary Mac s rukama založenýma na míste, kde zacínala jeho páter. Lesklé cerno-zelené obrysy jeho uniformy se stríbrnými ornamenty na rukávech a záložkách kalhot se trpytily ve vecném soumraku horizontu. Jeho pozornost se práve prenesla od Strážce na scénu prehrávanou na obrazovce.
Mary Mac slyšela známý hlas, z nehož byla cítit rozhodnost, ale i skrytá bolest. A ten hlas rekl: "Sakra, padáme odsud."
Usmála se a zvolala: "Moje rec."
Dat se otocil a podíval se na ni s tvárí klidnou a vyrovnanou, jako vždy. Jeho zlatá pokožka se v polosvetle leskla. "Prosím?"
Ukázala na Strážce. "Ta momentka. Je jedna z nejznámejších."
Dat pomalu kývl a pohledem se vrátil k obrazovce. Pruzkumnický oddíl se tam práve soustredoval kolem svého vudce, hned nato se jejich obraz zachvel a oni zmizeli. "Myslím, že to neprekvapuje," rekl Dat. "I když z historie známe mnoho okamžiku, které by mohly být svým dosahem daleko pusobivejší, osudy Jamese Kirka a posádky Enterprise budou vždy do jisté míry fascinující. Lidé asi, dokážou cítit víc sympatií k nekomu, kdo je jim necím blízký. Pro mne je zajímavé zjištení, jak primitivní tehdy byla technologie transportu."
Mary Mac se na neho prekvapene podívala. "Víte, komodore, videla jsem spoustu lidí sledovat tento okamžik. Príbeh

Kirkova utrpení se Strážcem a všechno, co obetoval kvuli dejinám... to vešlo do obecného povedomí. Jedna z mála moderních legend, které máme. A už jsem videla tolik reakcí, od hysterie po smutecní náladu. Nikdy jsem neslyšela, že by nekdo pouze poznamenal neco o technologii... obzvlášte ne, když to vidí poprvé."
Dat letmo pohlédl na obrazovku. "To není poprvé. To už je podruhé."
"Kdy predtím jste to videl?"
"Když to prehrával Strážce, pred jednou celou tremi desetinami minuty."
Prekvapene zamrkala. "Vy dokážete rozeznat neco z toho, co prehrával Strážce?"
"Jiste. Posloupnost obrazu je pro vás možná príliš rychlá, ale pro mne beží relativne pomalu. Presto jsem si to chtel znovu prehrát na obrazovce, kdyby mi náhodou unikly nejaké drobnosti. Ale nic mi neuniklo."
Zavrtela hlavou. "Pripouštím, komodore, že jste ponekud jiný zákazník než ti, kterí sem obvykle prijíždejí. Vetšina lidí neví, jak se má vlastne chovat, když vidi své predky znovu vzkrísené k životu, nebo k stínovému životu" - udelala posunek smerem k Strážci - "prímo pred svými zraky."
"Pochopitelne," rekl Dat. "Jenže rozdíl je v tom, že... já nemám predky."
"Vyrobili vás. Pred vámi byli jiní androidi, i když ne v prímé linii. Jestliže to nejsou predkové, jak byste je nazval?"
Chvilku uvažoval. "Vzory," usoudil.
Široce se usmála a poplácala ho po zádech. "Ale jdete. Na základne jsme si vystrojili veceri. Bude nám ctí, když se pridáte."
"Rád bych se ho dotkl."
Její ruka zustala na jeho zádech, ale výraz tváre ted odrážel prekvapení. Dotknout ceho?"
"Strážce Vecnosti."
"Procpak?"
Podíval se na ni tak zvláštne, tema svýma ocima se zlatými panenkami, že Mary Mac lehce zamrazilo. Stejný pocit mela, když se poprvé ocitla v prítomnosti Strážce.
Dat rekl, jako by jí cetl myšlenky: "Abych byl uprímný... Nejsem si zcela jistý. Strážce a já... my jsme ve vesmíru raritami. Jsme jediní svého druhu." Dat uprel zrak na Strážce. "Na krátký cas jsem mel bratra... ale už tu není i když cást z neho" - poklepal si na celo - "se mnou zustává. Na ješte kratší cas - pred dvaactyriceti lety, abych byl presný - jsem mel dceru... ale ta byla na svete príliš krátce, než aby to melo nejaký význam. Ve Strážci tuším príbuzného ducha." Pohlédl opet na Mary Mac.. "Nepripadá vám to zvláštní, doktorko? Myšlenka, že neco nelidského se pokusí dovolávat neceho tak lidského, jako je duch?"
"Ne," pravila tiše. "Ne, vubec mi to nepripadá. zvláštní. Ale... podívejte se. Dostat se ke Strážci... to není práve podle predpisu. Vlastne je to proti predpisum."
"Jsem velmi dobre obeznámen se všemi predpisy Hvezdné flotily, doktorko. Jsem naprogramován tak, abych je nemohl porušovat. Zakázáno je neoprávnené využívání Strážce, zejména pak úmysl zmenit nebo pozmenit casové linie. Já ho nechci využít. Já proste chci jen..."
Zarazil se a u nekoho, kdo se umel tak jasne plynule vyjadrovat jako Dat, bylo velice prekvapující, že se odmlcel a hledal správná slova. "Spojit se s ním," rekl nakonec.
Chvilku si ho pozorne prohlížela, a pak ukázala své bílé zuby, "No dobrá, komodore. I když, uprímne receno, dost riskuji, že za to dostanu na zadek."
Dat svraštil celo a podíval se jí na hýžde, ale ona udelala rychle zamítavý posunek. "Ne doslova."
Natáhla paži a položila dlan na kontrolní desku, která stála vne Strážce. Dat se jí pritom zvedave podíval na rameno.
"Jak jste prišla k té modrine, doktorko? Vypadá velmi zvláštne."
Rychle se podívala tam, kam on. Skutecne, na rameni mela podlitinu, dokonale kulatou a asi tak velkou, jako když se udelá kruh pomoci palce a ukazovácku. "Nevím," rekla trochu udivene. "Musela jsem se o neco uhodit."
Pustila to z hlavy a podívala se opet na kontrolní plošinu. Vystrelil odtamtud tenký paprsek cerveného svetla, jenž zkoumal její pravé oko a nacítal strukturu rohovky pro centrální databanku na základne. Zpátky prišlo potvrzení o oprávnení typu alfa. Za okamžik silové pole prestalo pusobit a stálý hukot generátoru utichl. Ted už tu zbylo jen kvílení vetru.
Komodor Dat pomalu pokrocil vpred. Približoval se ke Strážci s pocitem tak blízkým vzrušeni, jakého jen byl schopen. Zastavil se pár metru od nej. "Kdo jsi?" zeptal se.
Ohromná kulatá brána zablikala a ozval se hlas, který jako by pricházel v jednom okamžiku ze všech míst s burácející a všeobjímající velikostí: "Jsem Strážce Vecnosti."
"Jsi Strážce ve významu opatrovník? Nebo Strážce ve významu ochránce?"
"Obojí... a ani jedno z toho."
Dat naklonil jemne hlavu. Pokud šlo o Mary Mac, ta tiše zapnula náramkový rekordér. Jakákoliv prímá komunikace se Strážcem mohla prinést nový, necekaný pohled na vec. S tou ohromnou bránou už mluvila za mnoha ruzných okolností a odpovedi vždycky prinášely nové nuance.
"Jak to, že je takové rozporné hodnocení možné?" otázal se Dat.
"Když já jsem možný... pak vše je možné."
Dat o tom chvilku premýšlel. Rikáš tedy, že opatruješ cas a chráníš ho pred zneužitím... ale jestliže je osud každého cloveka v jeho vlastních rukou, nemužeš jej prece ubránit pred temi, kdo jej chtejí ovlivnit."
"Všechny živé bytosti ovlivnují chod toho, co jest. Já jsem jen jednou z bran skrz cas. Existuje nekonecne mnoho dalších."
Mary Mac se pri té odpovedi zatvárila polekane. Dat ze Strážce nespouštel oci.
"Rikáš, že jsou i další takoví jako ty?"

"Jiste. V každém okamžiku casu, který jest... tam jsem já. Tak jako ty existuješ uvnitr všech okamžiku svého života. Ale ty existuješ jen v jednotlivých okamžicích. Já existuji ve všech zároven."
"Svatá dobroto," zašeptala Mary Mac.
"Prostupuješ všemi hranicemi casu a prostoru?" zeptal se Dat.
"Ne, já jimi neprostupuji."
"Co tedy?"
"Já je vymezuji."
Dat se ohlédl po Mary Mac. Bylo to podivne lidské gesto. Skoro to vypadalo, jako by se Dat chtel ujistit, že je tam porád ješte s ním. Potom znovu pohlédl na Strážce.
"Smím se te dotknout?"
"Máš svobodnou vuli. Delej, co chceš."
Dat stál chvíli nehnute, a pak zacal stoupat ke Strážcove povrchu, který vypadal jako z kamene. Bez zaváhání na nej položil svou zlatou dlan.
Pod jeho rukou pulsovala svetla. Podle mrazivého vzduchu, který rezave bodal, soudil, že Strážce bude na dotek chladný, až studený. Místo toho pulsoval jakýmsi podivným teplem. Dat zdvihl na okamžik ruku, ale necítil žádný žár, který by vyzaroval ze Strážcova povrchu. Ale když položil ruku zpátky, teplo bylo tam, neprodyšne uzavrené.
"Velmi zvláštní," zabrucel.
Dlouhou chvíli tak zustal, potom ustoupil zpet. "Rád bych si s tebou znovu promluvil, až prijde cas."
"Vše se stane," odvetil Strážce.
Dat se otocil a vrátil se k Mary Mac. Zvedave ho sledovala. Každý, kdo byl... jaksi "normální"... by se pri odchodu neustále ohlížel pres rameno za Strážcem. Ale komodor Dat, který se už rozhodl odejít, byl ted zcela upoután tím, co má prijít.
"Dekuju, že jste mi to umožnila," rekl Dat.
Mary Mac pokynula bradou smerem ke Strážci. "Pochopil jste z toho neco?"
"Mám jisté vysvetlení, o nemž verím, že je dost presné. Velice rád bych ty domnenky konfrontoval s ostatními cleny vašeho výzkumného týmu."
"Aha, tak proto jste tu. Zkontrolovat nás a informovat Hvezdnou flotilu o tom, jak pokracujeme. Pozvání na veceri porád platí."
"Dekuju vám. Jen se napred ohlásím na lod... Komodor Dat volá Enterprise."
Mary Mac tam stála a pozorovala ho, jak mluví do vzduchu.
"Dobrá. Zustanu na povrchu planety ješte nekolik hodin. Nezapomente držet lod dostatecne daleko od oblasti casových poruch, stále ješte nevíme, jaké muže mít dlouhodobé vystavení temto vlivum následky... Budu chtít vedeckého dustojníka Blaira s sebou. No dobre, tak tedy jakmile je dokoncí... Dekuju, porucíku. Konec."
Otocil se a pohlédl znovu na Mary Mac, která zavrtela hlavou. "Stále je to pro mne nepochopitelné," rekla. "Ten cipový implantát, který vám umožnuje se navzájem slyšet uvnitr v hlave."
"Celý postup trvá dve vteriny. Vloží jej pomocí tlakové injekce. Nelze jej ztratit, takže mužeme zustat porád ve spojení. A navíc je tu vetší soukromí pro komunikaci. Kdybych chtel, doktorko, jednoduše jsem mohl šeptat své odpovedi a vy byste vubec nic neslyšela. Ale tahle zpráva nebyla nijak zvlášt duverná."
"Jaká je?" Mary Mac hledela k nebi, jako kdyby ji mohla zahlédnout pouhým okem. "Myslím Enterprise." "Enterprise?"
Dat se zastavil. V mnoha ohledech se Enterprise 1701-F podobá 1701-D, na níž jsem sloužil dríve. Je vetší, výkonnejší, má lepší manévrovací parametry. Posádku tvorí dva tisíce dvaadvacet lidí."
"A vy jim velíte."
Neznatelne prikývl. "Ano, ovšem. A presto, v jistém smyslu... zjištuju, že premýšlím o minulosti stále casteji a casteji. Rekl bych, že s pribývajícími vzpomínkami je to prirozené."
"Ano. Je. Jiste - to je vám podobné - ke všemu potrebujete vzory."

Kapitola druhá

Na Hvezdné stanici 86 nebylo nic žádoucího.
Byla uklizena daleko od rušnejších vesmírných cest. Návštevníci prijíždeli zrídka, za obchodem ješte ridceji. Technické zázemí nebylo zrovna na nejvyšší úrovni.
Hvezdné stanice sloužily k nejruznejším úcelum: k oprave lodí, jako zastávka na ceste, k odpocinku a relaxaci, zkoumání okolí. Ve své nejvlastnejší podstate byla hvezdná stanice vývesním štítem Spojené federace planet, který ríkal: "Jsme tady. Myslíme na vás a chceme vám pomáhat."
Hvezdná stanice 86 splnovala všechny tyto požadavky... primerene. Nic víc, nic mín. Proste to stacilo.
Kdysi dávno se velící dustojník Hvezdné stanice 86 - a protože výraz 86 oznacoval odepsanou vec, zacalo se jí ríkat "Hvezdná základna Slepá ulicka" - nedokázal smírit s tím, že to stací. Jeho celoživotní filozofií bylo, že "nic nesmí být jen dostacující."
Avšak toto stanovisko zastával velice, velice dávno clovek, jenž se ponekud lišil od soucasného velícího dustojníka šestaosmdesátky. Od té doby uplynul celý jeden lidský život. Život úplne jiného cloveka.

Vyhlížel z okna své pracovny a pozoroval svetla hvezd, které vzhledem k tomu, že svetlo se šírí urcitou rychlostí, mohly už pred lety dávno vyhasnout. Jak je to zvláštní, pomyslel si, dívat se na neco, co už tam není. A presto to svým zpusobem existovalo. Všechny smysly, které mel k dispozici, mu ríkaly, že ty hvezdy tam porád jsou. Ale nebylo to k

nicemu.
"Nekdy," rekl komusi blíž neurcitému, "videt neznamená verit."
U dverí se ozval signál. Zprvu se ani nepohnul a neotvíral. Jaký to melo smysl? Kam ten spech? I když ted nic neudelá, dríve ci pozdeji signál proste zabzucí zas. A zas. Veci se stávaly, at chtel, nebo nechtel. To byla jedna z tvrdých lekcí, které musel také absolvovat.
Jak se dalo cekat, signál se znovu opakoval. Tentokrát jej doprovázelo znepokojené: "Admirále? Admirále Rikere? Jste v porádku?"
Rikerovi prelétl po vousaté tvári jemný úsmev. Hlas neomylne patril jeho zástupci, porucíku Dexterovi. Dexter vždycky trpe! obavami a Riker presne vedel proc. Dexter byl tak trochu hypochondr - jisté ne do té míry, že by to bylo na prekážku jeho výkonu ve službe, ale príliš se obával o telesné zdraví. Nejenom o svoje, ale i svého okolí.
Výsledkem bylo, že Dexter neustále kroužil kolem Rikera a vyptával se na jeho zdraví, címž ze sebe delal uctivého, ale rozhodného otravu. Riker to svým zpusobem považoval za požehnání. Sám se ovšem príliš nestaral o své zdraví. Bylo mu triasedmdesát, a prestože neodmítal predstavu, že by mu bylo ctyriasedmdesát a víc, nijak zvlášt ji ani nevítal. Proste by tomu tak bylo, anebo ne. To ostatní pro neho mnoho neznamenalo.
Cím déle Riker neodpovídal, tím vetšími obavami Dexter trpel. Porucík se už pravdepodobne zaobíral predstavami, ve kterých Riker leží v bezvedomí nebo, ješte hure, mrtvý s roztažanými údy na svém stole nebo pod ním. Riker dokonce presne vedel, co by Dexter udelal, kdyby našel zesnulého velícího dustojníka. Dexter by nepochybne klesl na kolena a zahájil prednášku nad mrtvolou.
"Rikal jsem vám, že se o sebe dost nestaráte," rekl by a kroutil by pritom hlavou s rídnoucími blondatými vlasy. "Rikal jsem vám, že jste se mel víc zajímat o své zdraví a chod základny. Ale copak jste me poslechl? Ne, nikdy. A ted se na sebe podívejte, prumerne se dožíváme 114 let, a co vy, sotva v polovicním veku, mrtev jako vyhaslá hvezda."
"Vstupte, porucíku," rekl Riker.
Dexter vstoupil ješte dríve, než Riker dokoncil poslední slabiku slova porucík. Nervózne pokašlával. "Máte na mne cas?"
Riker doširoka roztáhl vrásité ruce. "Cas je to poslední, co mi ješte zustalo." Potom ukázal stranou. "Vidíte to? Spousta casu."
Riker ukazoval na prakticky jedinou vec, jíž si vubec ješte cenil: velké, dedeckovské hodiny švýcarské konstrukce, vyrobené zacátkem dvacátého století. Byly úplne zrekonstruované a chodily perfektne. Stály v jednom z rohu Rikerovy vcelku strohé pracovny a jejich kyvadlo pomalu kmitalo sem tam, sem tam. Každý kmit doprovázelo zvucné tikání. Zvuk pusobil na ruzné lidi ruzne. Riker se domníval, že ten zvuk uklidnuje, vrací jistotu. Dexter - to Riker vedel - si myslel, že zatracene rozptyluje. Porucík opakovane vrhal rozzlobené pohledy na hodiny pokaždé, když se octl v Rikerove pracovne.
"Ano, pane. Spoustu casu. Jak ríkáte, pane." Dexter si nervózne prihladil rídnoucí vlasy. "Jsou tu, ehm, jisté veci, o nichž byste mel vedet."
Riker se posadil za stul a pootocil kreslo, aby se mohl dívat na hvezdy. Na Dextra se díval už jen zrídka. Ze zacátku, když se pred tremi lety stal velitelem stanice, to bylo jiné. Dexter byl jedním z mála lidí, se kterými mluvil. Tehdy ho považoval za požehnání. Ted ho Dexter nudil.
Riker si prikryl tvár rukama. Jeho bradka, jež byla skoro šedivá až na pár odolávajících hnedých pramínku, ho píchala do dlaní. Pozdvihl ruku a zkusmo si prohrábl své šedivé vlasy. Mezi prsty mu zustalo pár chomácku, každým dnem cím dál víc. Mohl se ovšem lécit, aby tomu zamezil. Ale k cemu? Komu by se chtel líbit? Dexterovi? To snad ne. Sobe? Težko.
"Príští týden sem priletí pruzkumná lod Šance," pravil Dexter s pohledem na pocítac, který mel položený na dlani ruky. Vetšinou jej nosíval jen pro jistotu. Pozoruhodná pamet mu umožnovala vybavit si témer okamžite všechny informace. Ovšem pro všechny prípady chtel mít ješte pred sebou potvrzení na obrazovce. "Nefungoval jim slucovac a zakotvi kvuli doplnení zásob a oprave slucovace."
Riker prikývl. "Zajistete, aby byl pro to doplnení zásob dostatek potravin ve sklade."
To byl ciste kosmetický rozkaz. Zatracene dobre vedel, že Dexter se už o to dávno postaral. Ale aspon udelal neco jiného, než aby porád jen sedel a pokyvoval hlavou, jako by mu mela každou chvíli upadnout.
"Ano, pane," rekl Dexter neutrálne, jako kdyby pro neho Rikeruv rozkaz znamenal nejaké novum."Pak je tu komuniké z Hvezdné flotily. Stežují si, že nezpracováváme formuláre 1021 - JKQ dost rychle."
Riker nadzdvihl pobavene obocí. Bylo, zábavné, kolik vážnosti dokázal Dexter prikládat necemu, co Riker považoval za úplne triviální. "Ne dost rychle?"
"Ne, pane."
"Jak rychle by to chteli?"
Dexter zamrkal jako výr. "Mají být založeny do osmactyriceti hodin od odletu jakékoli lodi pruzkumné trídy."
"A nám to trvá..."
Dexter si nervózne odkašlal, poklepal na sjetinu a rekl: "Prumerne tak tri týdny."
Riker pohlédl vážne na Dextera. "Muj bože. To by mohlo odtroubit konec Federace, jak známo. A já s tím vedomím budu muset žít až do smrti."
Dexter netrpelive vyfoukl vzduch mezi svými bezbarvými rty. "To není k smíchu, admirále."
"Já jsem neslyšel, že by se nekdo smál, porucíku. Ani náznak smíchu. To už je doba, co jsem se naposledy smál, pane Dextere, ale porád si jasne pamatuju, jak to zní."
"Nesmál jste se doslova, pane, a1e zcela urcite to zlehcujete."
Riker si propletl prsty a naklonil se kupredu. "Jestliže neurychlím zpracovávání formuláru, Dextere... co mi udelají?

Preloží me? Nekam, kde je to ješte horší než tady? Oba dobre víme, že není horší místo než tohle."
Dexter se mírne otrásl.
"Vy víte, že mám pravdu," rekl Riker nevesele. "A chcete vedet ješte neco?" Zvrátil se zpátky do kresla a založil si ruce za hlavu. "Já bych to ani jinak nechtel. Jsem presne tam, kde chci být, Dextere. Presne tam, kde chci být."
Chvíli na sebe hledeli. "Ješte neco?" pravil Riker.
Dexter si znovu odkašlal a pak rekl: "Prišlo pro vás komuniké, abych tak rekl, osobní povahy."
Riker se nad tím zamracil. "Co to bylo?"
"Víte, pane, já nerad strkám nos -"
"Ale ovšemže strkáte," rekl Riker a hlas mu rozcilením preskakoval. "Nehrajte to na me, Dextere. Zatracene dobre vím, že máte prsty ve všem, co se tady v té galaktické díre šustne. Tak co se deje?"
"Víte, pane... to komuniké prišlo z Betazedu."
Riker dlouho mlcel. "Z Betazedu?"
"Ano, pane."
Riker zabubnoval prsty na operadlo svého kresla. Nedíval se na Dextera, když promluvil. "To je od ní, že?"
"Ano, pane."
"Je v porádku?"
Dexterovy rty byly náhle ješte tencí, což se predtím jevilo jako nemožné. Nadechl se a rekl: "Ne, pane. Umírá, pane."
Riker nejprve nic nerekl. Pak se nakonec ozval: "No a?"
"Volá vás."
"Vážne? Ano... to by asi udelala, pravda." Chvilku o tom uvažoval. "Nedostal bych se tam vcas."
"Oficiální predstavitelé Betazedu už hovorili s velením Hvezdné flotily. Ona má vliv, víte."
"Ano, vím. To mi verte, že vím. A co na to Hvezdná flotila?"
"Hvezdný koráb Hood je v sektoru. Puvodne neplánovali, že tu zakotví, ale nejsme príliš mimo jejich dráhu. A Betazed je pouze nekolik parseku od cílové stanice Hoodu. "
"Jak príhodné." Riker se na chv1i zachmuril. "Hood je Crusherova lod, že?"
"Kapitána Crushera, ano, pane."
"Aha. Staré stíny, Dextere."
"Prosím?"
"Staré stíny. Vracejí se, aby me strašily." Riker ted prenesl své bubnování na desku stolu. "Staré stíny me chtejí videt. Staré stíny me tam dopraví." Odmlcel se. "Asi nemám možnost za ní neprijet?"
"Samozrejme máte tu možnost, pane," odvetil Dexter škrobene. "Tohle je pouze žádost, ne rozkaz."
"Žádost." Riker si ješte jednou prejel prsty po svých šedivých vlasech. "Za jak dlouho tu Hood bude?"
"PCP je ctrnáct tricet hodin, pane."
"No dobrá. Zavolejte na Betazed, že tam budu co nejdríve. Oznamte Hoodu, že budu pripraven, až dorazí." Riker se zvedl a uprel pohled na Dextera. "Ješte neco?"
"Ne, pane. Jenom..."
Riker jen težko zakrýval netrpelivost. "Co?... Co?"
"Já chci jen ríct... myslím si, že je od vás hezké, že letíte, pane. Vy jste, ehm..." Dexter zakašlal a pak pokracoval, "vy jste o ní mluvil. Je jasné, že to bude pro vás velmi težké."
"Už jsem udelal težší veci, než je tahle, porucíku," rekl Riker odmerene. Potom zaváhal a mekce dodal: "Ale ne o moc težší."
Obešel stul a zamíril ke dverím. A tehdy Dexter rekl: "Proc si myslíte, že vás chce videt, pane?"
Riker se ve dverích zastavil. Dvere už byly otevrené a cekaly na neho. Ale když neprocházel, zase se tiše zavrely. "Proc myslíte vy?"
Po krátkém zaváhání Dexter rekl: "Treba se s vámi chce usmírit."
"Usmírit?" Riker to slovo pronesl s údivem, jako by ho slyšel poprvé. "Usmírit? Porucíku... to ji vubec neznáte." "Je to možné, pane," trval Dexter na svém. "Když lidé umírají, mají sklon videt veci v jiném svetle."
"Máte mnoho osobních zkušenosti se smrtí, porucíku?"
Dexter preslechl malé rýpnutí. "Je možné, že chce uzavrít otevrené položky. Vyrovnat úcty. Je možné, pane... že vám chce odpustit."
Riker pomalu zavrtel hlavou: "Proc by mela ona, porucíku... když jsem si neodpustil sám."
Riker vyšel ze své kanceláre a zanechal Dextera samotného s pravidelným tikáním dedeckovských hodin.

Kapitola tretí

Budovy, v nichž vedci na Vecnosti žili, byly prinejlepším funkcní. Ale presto Datovi nepripadalo, že by tito lidé byli príliš nárocní. Pokud to, co meli, uspokojovalo jejich základní potreby, vypadali spokojene.
Dat se rozhlédl kolem stolu, který sloužil vedcum jako jídelna. Na všech místech na Enterprise, která byla urcena k hromadnému stravování, Data vždy upoutal souvislý proud reci doprovázející cinnost. Skutecne, jídlo se zdálo být stejne dobrou spolecenskou príležitostí, jako cokoli jiného. Takový spolecenský ruch zjevne nerozširoval doplnování telesných schránek výživou o jiný rozmer. Byl však zvyklostí. Alespon Dat byl veden tak, aby tomu veril.
Tady tomu ovšem tak nebylo. Šest vedcu kolem stolu jedlo mlcky. Hovor byl redukován na minimum a vše, co bylo receno, se tocilo kolem praktických žádostí jako "podej sul."
Vedle Data sedel vedecký dustojník Blair. Blaira bylo za všech.okolností težké prehlédnout - byl o hlavu vyšší než Dat

a od hlavy k pate pokrytý hustou hnedou srstí. Brada mu vycnívala dopredu a oci mel tak malé, že je témer nebylo videt. Jeho uniforma Hvezdné flotily byla šitá na míru, aby se do ní celá ta výška a objem vešly. Ostatní stolovníci se museli trochu srazit k sobe, aby mel Blair místo.
Dosud se o souvislejší konverzaci pokusili jen jednou. Dat se rozhlédl kolem a rekl: "V mých záznamech stojí, že nás tu bylo sedm."
Mary Mac ohrnula rty a pak si povzdychla. "To bylo. Cerstvá dezerce - Mar Loc. Jednoho dne odešel - od té doby jsme ho nevideli. Budete muset své záznamy poopravit. Uprímne receno... porád se nám ztrácejí lidé." "Procpak?"
"Není jednoduché na tomhle míste vydržet, komodore," rekl Harry, když pokládal jídlo na stul. Hlavy kolem stolu souhlasne prikyvovaly. "Vezmete si ten neustálý vítr. Vezmete si osamelost. A k tomu ten Strážce tam venku..." Harry zmlkl, protože se snažil najít slova. "Cítíte se... cítíte, jako byste hledel do - zrcadla z pekel. A to jen do té doby, než uvidíte, že se na vás odtamtud nekdo dívá. Nejaký odraz, který se vám treba nemusí líbit. A v tom okamžiku... je cas vypadnout. Jinak mužete prijít o rozum."
"Nám se to cas od casu taky stává," poznamenala Mary Mac temne. Všichni znovu kývali na souhlas.
Vedci už se neodhodlali k další konverzaci, a jakmile bylo jídlo na stole, ozýval se pouze cinkot príboru o talíre, jemné zvuky prežvykování a ovšem vítr... ten neustálý, strašidelný vítr.
"Je tu porád takové ticho?" zeptal se nakonec Blair.
Zvuk jeho tlumené otázky byl v relativním tichu témer ohlušující. Vedci se zarazili a podívali se v mírném zmatku jeden na druhého.
Mary Mac, která sedela vedle Blaira, se vysunula dopredu, opírajíc se pritom rukou o stul. "To není jen ticho. My pracujeme."
Blair se podíval na Data. "Na cem pracujete?" zeptal se komodor.
"Na našich myšlenkách," pravil Harry. "Našich pozorováních. Každý vecer zaznamenáváme své závery do deníku a každé ráno se scházíme a diskutujeme o nich."
"Jako predmet výrocního hodnocení vaší práce pro Federaci," rekl zdvorile Dat, "bych si je velmi rád precetl. Pokud byste to ovšem nepokládali za doternost."
Vedci se na sebe podívali a zdálo se, že dospeli k nevyjádrenému, jednotnému pokrcení ramen. "To bude bez problému, komodore," odpovedela Mary Mac.
"Jakého druhu jsou ta pozorování?" zeptal se Blair.
Mary Mac vrhla pohled kolem stolu. Zjevne byla, jak podle ustanovení Federace, tak podle svých prirozených schopností, mluvcí skupiny. "Provádíme pozorování spolecnosti. Dejin. Vetšina z nás jsme spolecenští vedci, komodore... porucíku," dodala se zdvorilým pokývnutím k Blairovi. "Deláme studie dejin ruzných spolecností a vyvozujeme pak závery nejen o minulosti té které spolecnosti, ale i o okolnostech, které ji privedly k její soucasnosti a které ji, s nejvetší pravdepodobnosti, smerují k její budoucnosti."
Ted promluvil Harry. "Jeden príklad. Dve planety, Gamma Delta a Gamma Origii, spolu strídave válcily a žily v míru stovky let. Prestože jako spolecnosti rozvíjely své predstavy a postoje, stále tu byla po staletí trvající tradice nenávisti mezi nimi. Naše studie zde na Vecnosti odhalily skutecné koreny nenávisti mezi temi dvema svety, dávno zapomenuté."
"Co to bylo?"
Harry se usilovne snažil zachovat vážnou tvár, když ríkal: "D-clat patrící císari Gammy Delty sporádal markilla, kterého velmi milovala císarovna Gammy Origii."
Blair zmatene tekal pohledem z Harryho na Data. S nejjemnejším náznakem úsmevu Dat rekl: "D-clat je velké, psovité zvíre, známé svou dravostí a dorustající délky až trí metru. Markill je malý, jakoby kockovitý a obvykle velmi poslušný."
Podle Blairovy tváre se zdálo, že už rozumí. "Chcete ríct, že pes toho chlápka sežral kocicku?"
"Tak je to v podstate správne."
"A tohle vedlo k celým stoletím neprátelství?"
"Ta událost vedla k antipatii," opravila ho Mary Mac trochu pedantsky. "Antipatie vedla k neprátelství. V dobe, kdy dosáhli moderní doby, byly duvody k neprátelství dávno zapomenuty. Jenom zloba zustala."
"Jak reagovaly ty dve planety, když se dozvedely o prvotních prícinách svého antagonismu?" ptal se Dat.
Mary Mac nemohla zakrýt pobavení. "Hlavy obou svetu se sešly a s velkou pompou pri velké príležitosti se podepsaly pod nový zákon, prísne regulující držení d-clatu. Cerstve narozeného markilla darovali soucasnému vudci Gammy Origii. Skutecne, všichni byli trochu zahanbeni a privítali možnost na celou vec zapomenout."
"No to je vynikající," rekl Blair, to je proste úžasné."
Potom se odmlcel a Mary Mac se chytila faktu, že pritom myslel na neco jiného. "Ano, porucíku?" zeptala se.
"Jenom me zajímalo... pokouší vás to? Myslím tím, jít zpátky?"
"Ne," rekla Mary Mac tak rychle a pevne, až to bylo trochu desivé.
"Cože, nikdy?"
"Ne. Ani nikoho z nás." Podívala se na své prátele, aby se o tom ujistila, a oni prikývli, témer jako jeden muž.
"Proc byste nemeli chtít?"
"Protože my nechceme zodpovednost. To je... to je príliš mnoho. Musel byste být... já nevím... vetší než sám život, abyste se do toho mohl pustit. Já skládám karty, díky."
"Pokud se vyhýbáte odpovednosti, proc by tedy vubec nekdo mel mít ke Strážci prístup?" zeptal se Dat. "Potrebujeme mít k nemu prístup, když s ním chceme hovorit," odvetila Mary Mac. "Jaksi na nás nepromluví, pokud hovoríme vne silového pole. Strážce naši prítomnost nebere na vedomí, jestliže je mezi námi nejaká bariéra. Když s ním prímo konverzujeme, deláme tak se vší opatrností." Odložila príbor. "Rozhovor s vámi byl celkem zajímavý, komodore. Co jste z nej vyvodil?"

"Zustaneme-li na povrchu, zdálo by se, že potvrdil to, co už dávno víme. Že cas tece. I když" - Dat se na chvilku odmlcel a uvažoval - "je zde i jiná interpretace. A ta zní, že všechny casy existuji soucasne."
"Máte na mysli paralelní vesmíry," pravila Mary Mac. Z rychlosti, s jakou navázala na to, co rekl, jasne vyplývalo, že o tom už premýšlela.
"Je to neco, o cemž už lidé uvažovali," rekl Dat. "Že paralelní vesmíry jsou ve skutecnosti alternativní casové linie. Nedávno o tom nekdo napsal fascinující práci, která rozvíjí myšlenku vyjádrenou, mimo jiné, v nove objeveném románu z dvacátého století."
"Nivenova doktrína," poznamenal Blair. "Byl jsem na té prednášce. Mnohými to otráslo."
"Alternativní casové linie," prikývla Mary Mac. "Ta scéna, kterou jste videl, komodore - príbeh kapitána Kirka je urcite jedním ze známejších príkladu."
"Byly zaznamenány i další," rekl Dat. "Je tu príbeh kapitána Kirka v alternativní casové linii, která skoncila v paralelním vesmíru s agresivní, válek chtivou Federací. Je tu i další situace, které jsem sám byl úcastníkem, prestože jsem se o všech podrobnostech dovedel až po nekolika letech ."
"Vy, komodore?" zajímala se Mary Mac. "Co to bylo?"
"Byla do ni zapletena... pozoruhodná mladá žena. Jmenovala se Natasha Yarová, všeobecne známá jako Tasha."
Datova tvár bylá jako vždy vyrovnanost sama. Avšak Blair, který velícího dustojníka dlouho znal, pochopil, že vybavující se vzpomínka pro androida mnoho znamená. "Byla to... výjimecná situace. Jeden z mála príkladu, kdy jedinec nebo jedinci ve skutecnosti prestoupili z jednoho paralelního vesmíru do druhého - patrí k nim i prípad kapitána Kirka a nekolika clenu posádky, jak jste se prve zmínila, kterí prestoupili do paralelního vesmíru/casové linie s militaristickou Federací. Tashina zkušenost byla jiná. Bohužel to s ní... nedopadlo tak povzbudive jako s kapitánem Kirkem."
Dat už dál mlcel a Mary Mac ihned pochopila, že rekl všechno, co považoval za nutné k tomuto prípadu povedet. Dat si však povšiml jejího výrazu v tvári.
"Pokud si prejete, klidne se me dál ptejte na tu vec," rekl tiše, "máte úplnou volnost. Nebudu to považovat za nepatricnost."
"Možná ne, ale já bych se stejne cítila nepatricne. Takže se asi ptát nebudu." A potom Mary Mac pronesla: "Poslyšte, komodore... ukážu vám jednu zajímavou vec. Neco, co souvisí s naším rozhovorem. Velmi zarážející obrat v událostech, který odhalilo naše sledování Strážcových záznamu. A já myslím" - tu se její ústa roztáhla do širokého úsmevu - "myslím, že vás to bude moc zajímat."

Kapitola ctvrtá

Riker sedel v hostinském apartmá hvezdné lodi Hood a pozoroval ubíhající hvezdy. Už dlouho se neoctl v žádném opravdovém pohybu, takže pohled z okna vypadal... jaksi divne. Znelo to bláznive, ale nelíbilo se mu, že se hvezdy pohybují.
"Chybí vám to, admirále?"
Ani si nevšiml, že se dvere se zasycením otevrely. Otocil se a spatril tvár kapitána Wesleyho Crushera.
Crusher stál ve dverích se založenýma rukama. Byl o pul hlavy vyšší než Riker, což admirála vyvádelo z míry. Pestoval si vandykovskou bradku a vlasy - jemne šedivející na spáncích - mu mírne splývaly pres uši. Na Rikeruv tichý posunek vstoupil do apartmá, a Riker si pobavene všiml, že si pritom trochu upravil cernozelenou uniformu v pase. Ten pohyb už Riker pár let nevidel - úprava odevu, které se slangove ríkalo Picarduv manévr, ponekud nakysle podle slavné bojové taktiky vynalezené Jean-Lukem Picardem.
Pozoroval stojícího Crushera a uvedomil si, že je jeho nadrízený. "Prosím, sednete si, kapitáne."
A Riker se bavil cím dál víc, když Crusher pristoupil ke kreslu, bez rozmýšlení je otocil a obkrocmo se na ne posadil.
"Pochytil jste ode mne ješte nejaké jiné móresy, kapitáne?"
Crusher se na nej kose podíval. "Co tím myslíte, pane?" Pohlédl na kreslo, jako kdyby neco takového videl poprvé. "Vy jste tak sedával?"
"Sedával," pravil Riker. "Dokud se pár bolavých zádových svalu nerozhodlo, že je jim to proti mysli. Abych odpovedel na vaši otázku, jestli mi to chybí, kapitáne... nechybí."
"Ne?"
"Zrejme vás to prekvapilo, kapitáne Crushere."
Kdysi dávno by Wesley Crusher sklopil nervózne zrak, nebo by se zakoktal, nebo si odkašlal, a pritom by se snažil uklidnit. Ješte vcera, pomyslel si Riker. Jenže ted kapitán jen mírne pokrcil rameny. "Trochu, pripouštím."
"Mužete cloveka zbavit vesmírných obzoru, ale nemužete z cloveka vytáhnout jeho obzory, že?" zeptal se Riker. "Tak nejak."
Riker pomalu obcházel po kajute a nespouštel pritom z Crushera oci. "Máte pred sebou slibnou kariéru, pane Crushere. Otec by na vás byl hrdý."
"Dekuju, pane."
"A co ty... Wesi." Znelo to divne, vyslovit to jméno nahlas. Jako by oslovil nekoho, kdo v místnosti nebyl. "Jsi hrdý?"
"Delám svou práci. Delám ji, jak nejlépe umím. A pak" - na chvilku se odmlcel - "mel jsem ty nejlepší ucitele."
"Akademie má na fakulte špickové lidi."
"To je jiste pravda, jenže já jsem nemluvil o akademii, pane... a myslím, že vy to víte."
"Nebudeme bazírovat na formalitách, Wesi. Ríkej mi Wille."

Crusher chvilku uvažoval, a pak rekl: "Víte... radeji ne. Nevím, jestli mohu, pane. Pripadalo by mi to... trochu troufalé."
"Ríkej mi tedy, jak chceš," odpovedel Riker klidne. Zahlédl se v zrcadle. Starý. Tak zatracene starý, a cítil se ješte starší v prítomnosti toho robustního kapitána, který sedel pred ním. Byl robustní, i po padesátce.
"Co si o mne myslíš, Wesi?"
Crusher prekvapene zamrkal. "O vás?" Na okamžik vypadal zmatene. "Já... nesmírne vás obdivuju. Jste jeden z nejlepších... snad, pri vší úcte, druhý nejlepší... dustojník Hvezdné flotily, pod nímž jsem mel tu cest sloužit."
Riker na nej vrhal pohledy hranicící s neverícností. "To si prece nemužeš porád ješte myslet, že ne?"
"Ovšem, že si to myslím."
Riker pomalu zavrtel hlavou a usedl naproti Crusherovi. Neotocil však kreslo operadlem dopredu, aby se na ne mohl posadit obkrocmo. "Wesley... každý má nekoho, koho celý život obdivuje. Lidi, které postaví na... piedestal slávy, abych tak rekl. Ale nemužeš mi prece tvrdit, že pro tebe na nem porád ješte stojím?"
Crusher se neklidne zavrtel. "Nenazval bych to piedestalem, admirále. Ale porád vás moc obdivuju. V mnoha ohledech... Porád vás mám pred sebou, jako tehdy, když jsem vás poprvé poznal. Silný, rozhodný, hrdinský... presne tak, jak me1 vypadat dustojník Hvezdné flotily. Není nic neobvyklého na tom, že první dojmy pretrvávají, admirále... nebo jinak, pripustte" - a Crusher se pousmál - "že je pro vás ponekud obtížné opravdu uverit, že jsem dospelý. Kapitán hvezdné lodi. Dvakrát ženatý, otec trí detí. Ale vy se na mne stále díváte jako na malého kluka z Farpointu, který mel jen dva cíle: dostat se na mustek a muset se holit víc než jednou týdne."
Riker se smál a samotného ho prekvapila bourlivost jeho veselí. "Máš pravdu, Wesi. Trefils do cerného. Jenomže..."
"Jenomže co, pane?"
"Jenomže," zvážnel Riker, "v živote každého cloveka prijde cas, kdy zacne videt své hrdiny v pravém svetle: jsou jenom lidé. Zkažení... šediví... lidé."
Crusher nejprve nic neríkal. V místnosti viselo cosi velmi nepríjemného... atmosféra sebelítosti, možná pach smrtelnosti.
"A dnes se cítíte obzvlášt zkažený a šedivý, admirále?"
"Wesi, já už se ted mnoho let jinak ani necítím. Podívej se na mne, Wesi. Podívej se na mne a rekni mi, jestli nevidíš zlomeného, druhoradého velitele hvezdné stanice. Nekoho, kdo mel možnosti a nikdy jich nevyužil. Nekoho, kdo nikdy nebyl vším, cím mel být. Rekni mi, jestli pri pohledu na mne nevidíš nekoho, kdo te horce zklamal."
Jiný by takové veci ríkal tónem hranicícím s hysterií. Avšak Riker nikoli. Mluvil pomalu, stroze a hlasem, který naznacoval, že už si jednoduše v tech vecech o sobe udelal své mínení a smíril se s tím.
Crusherovy oci se zúžily, a když promluvil, byla v jeho hlase patrná tichá zurivost. "Na takový názor o sobe... Wille... máš samozrejme právo. Ale jestli hledáš nekoho, kdo ti to potvrdí, bojím se, že budeš muset hledat dál."
Riker si dlouze povzdechl, a v hlase skrýval pobavení. "To je vaše poslední slovo, kapitáne?"
"Ano. A jelikož jsme na mé lodi, a tohle je muj názor... tak se toho budeme muset držet."
Crusher chtel ješte neco ríct, když tu náhle pohlédl úkosem stranou, zpusobem, který se stal zcela obvyklým po vynálezu minikomunikátoru. "Omluvte me, admirále. ... Zde Crusher." Naslouchal hlasu, který pouze on mohl slyšet a jednou prikývl. "Výborne. Hned jsme tam. Crusher konec." Otocil se k Rikerovi. "Jsme pet minut od Betazedu."
"Hladký a nezáživný let, kapitáne. Pochvalne se o vás zmíním."
"Dekuju, pane."
Crusher se zvedl z kresla a namíril si to ke dverím. A1e u nich se zastavil a otocil se zpet k Rikerovi. "Chcete me tam s sebou, admirále?"
"Myslím, že to nebude nutné, kapitáne."
"Dalo by se to snadno zarídit." Crusher udelal krok zpet do místnosti. "Bylo by to velice státnické gesto, kdybych byl jako kapitán Hvezdné flotily prítomen. A jako... prítel... vám tam rád poskytnu jakoukoli podporu:"
Riker chtel ten návrh rovnou zamítnout. Ale potom se nad tím zamyslel - opravdu zamyslel - a ke svému prekvapení zjistil, že prikyvuje na souhlas. Protože mel dojem, že se také sluší pridat pár slov, rekl: "Výborne, kapitáne. Treba to je docela dobrý nápad."
Crusher kývl. "Tak tedy pet minut. Budte tam vcas. Nedochvilnost není nic než lajdáckost a nehodí se k dustojníkovi Hvezdné flotily."
"Odkud máte tohle? Z akademie?"
"Ne, pane. Vy sám jste mi to rekl - když jsem poprvé prišel pozde na hodinu astrofyziky s Geordim."
"No, když je to tak, to abych takovou dobrou radu neházel za hlavu, že?"
"Jestliže je dobrá pro kapitána Hoodu," rekl Wesley Crusher pevne, "je dost dobrá i pro vás." Otocil se a opustil místnost.
Z výhledu, který poskytovalo jeho apartmá, Riker videl, jak se Betazed rychle blíží.
"Pomoz mi, pomyslel si. Pomoz mi to zvládnout, Imzadi.
Nikdo samozrejme neodpovídal. Tak jako tomu bylo už po velmi, velmi dlouhou dobu.

Kapitola pátá

Betazed už vypadal úplne jinak, než jak si ho pamatoval.
Však také uplynulo mnoho let od té doby, kdy byl Riker na této planete. Od té doby, kdy se stal prvním dustojníkem na Enterprise 1701-D pod velením kapitána Jean-Luka Picarda. Od té doby -
Trochu se zapotácel, položil si dlan na celo, a pak ucítil Crusherovu pevnou ruku na svém rameni. "V porádku, admirále?"
Všechna zlost, všechna zášt a vztek, o nichž si myslel, že už jsou dávno pryc, se náhle probudily s neocekávanou silou.

"Nic mi není!" vyštekl. "Taky byste se nemusel chovat tak zatracene povýšene."
Mladík Wesley Crusher by ustoupil o nekolik kroku vzad. Smrtelne by zbledl, snažil by se vykoktat nejakou odpoved - a asi by se mu to ani nepodarilo.
Kapitán Wesley Crusher pouze sundal ruku z Rikerova ramene, a pak ho probodl vážným pohledem. "Vždycky me vychovávali tak, abych veril, že starat se o nekoho je prinejmenším považováno za slušnost. Sotva však za povýšenost."
Rikeruv pohled se setkal s Crusherovým. Pak Riker pomalu rekl: "Ano. To je pravda. Já... omlouvám se vám." Crusher prikývl zpusobem, z nehož se dalo usuzovat, že alespon pro neho ta drobná událost skoncila. Obrátil zrak k nebi. "Vypadá to, že se nám pokazí pocasí, pane."
Riker na to prikývl. To bylo neco, na co si na Betazedu zvykl. Pocasí bylo vetšinou klidné, príjemné, na hranici s tropickým. Ale jakmile se atmosférické podmínky zmenily, událo se to s desivou a témer zurivou rychlostí. Jednu chvíli modré nebe bez mrácku a za minutu - bác.
Riker si pamatoval, že Lwaxana u sebe neustále nosila na procházky deštník, obzvlášt do prírody. Vždycky byla pyšná na to, že je pripravena na vše.
Na vše.
"Musíme tudy," rekl Riker.
Zhmotnili se na jedné z prosperujících tríd mesta. Domy byly daleko od sebe a od ulice... ale ne príliš daleko. Betazoidi meli smysl pro míru v otázkách touhy po soukromí a pochopení její nemožnosti - protože v empatické spolecnosti se soukromí jevilo prinejlepším jako predstírání a predstírat bylo naopak neslušné.
Crusher je mohl premístit prímo tam, kam meli namíreno, ale ješte než si cokoli upresnil, udal mu Riker souradnice, které je odeslaly pul kilometru od místa, kam se chteli dostat. Vypadalo to, jako by Riker príliš netoužil tam dorazit.
Riker udal tempo chuze, ne zvlášt rychlé, a Crusher krácel vedle neho. Admirálovi nebylo zrovna do reci a vskutku by byli absolvovali celou cestu v úplném mlcení, kdyby se jim za zády necekane neozval hlas.
"Jsi to ty."
Riker s Crusherem se zastavili a ohlédli a Riker potlacil smích.
"Wendy Roperová. To je ale náhoda."
Žena stojící za nimi vypadala o pár let mladší než Riker. Byla malá a štíhlá a bílé vlasy s nekolika zbývajícími pramínky cerných mela zapletené do pracného úcesu. Jiskra v jejím oku delala dojem, že v jejím letitém tele se skrývá mladá žena a skvele se pri tom baví.
"Wille Rikere, ty starý mizero."
Pristoupil k ní a objal ji - opatrne, jako by mel pocit, že by ji mohl zlomit vejpul. Pak od sebe odstoupili a on si ji prohlédl.
"Neopovažuj se," rekla. "Neopovažuj se mi ríct, že jsem vubec nezestárla."
"A proc ne?"
"Protože myšlenku, že takhle jsem vypadala už pred pul stoletím, bych nesnesla."
Rikeruv úsmev se ješte víc rozšíril. "Mužu ríct, že vypadáš skvele na ženu tvého veku?"
"S mým požehnáním." Prejela mu prsty po vousaté tvári. "Kdy se z tebe stal takový vandrák?"
"Asi pred ctyriceti lety."
"Vypadáš stare."
"Cítím se stare." Odmlcel se a pak zavrtel hlavou. "Nemužu si srovnat v hlave, že jsi porád tady. Chci ríct, prece nemužeš být porád služebne tady se svým otcem..."
Její tvár mírne zesmutnela. "Wille, táta zemrel pred deseti lety."
"Aha," zachmuril se. "To je mi líto. Ty mé... zpusoby." Ustoupil stranou a zamával na Crushera. "Kapitán Wesley Crusher, a tohle je Wendy Roperová."
Wendy potrásla pevne Crusherovou rukou, ale dodala: "Vlastne Wendy Berqová."
Riker se na ni prekvapene podíval. "Vdaná?"
"Tak to obvykle bývá."
"Kdy?"
"Vlastne dva roky po tom, cos odletel. Muj muž je Betazoid... ucitel. Proto jsem zustala."
"Muj bože..."
Wendy mu poklepala na loket. "Z toho si nic nedelej, Wille. Já vím, jak pomalu se ve vesmíru šírí zprávy." Pomalu si povzdechl. "Já jsem ale mizera. Byl jsem zpátky na planete ješte nekolikrát... ale nikdy jsem te nenavštívil. Ani jsem nezkoušel se s tebou spojit. Ani..."
"Byla jsem na pohrbu."
Riker prekvapene zamrkal: "Tys byla na pohrbu? Nevidel jsem te."
"Mám dojem, že jsi ten den vubec nic nevnímal."
Riker na to nerekl nic. A pak pomalu prikývl. "Tak to asi bude." Odmlcel se. "Mel jsem te vyhledat. Nezlob se."
"Já to chápu. Jestli jsem se za života mezi Betazoidy necemu naucila, pak je to chápat city jiných. Podle mne se dá celá betazoidská filozofie pretavit do jednoho slova: RaBeem."
Crusher nechápal. "RaBeem?"
Riker na nej pohlédl a rekl: "To znamená 'rozumím'."
"Velmi dobre, Wille," rekla Wendy.
"Mel jsem dobrou ucitelku."
Chvilku tam stáli v trochu napjatém tichu, a pak si Wendy odkašlala. "Nebudu si hrát na schovávanou, ani predstírat,

že tohle byla náhoda. Wille, já vedela, že priletíš. Vedela jsem, že ona te chce.
A myslela jsem -"
"Myslela jsi, že bych mohl potrebovat morální podporu," rekl a loupl po Crusherovi ocima. "To už jsem slyšel. No... dobrá, Wendy. Myslím, že cím víc, tím..." Pak se zarazil. "To se asi ted moc nehodí, že?"
"To ne," odpovedela Wendy.
Riker tam stál s pocitem cloveka, který byl vydán na pospas osudu. Cítil se tak v posledních dnech mockrát - sám, nikde neukotven. Nikdo a nic v této galaxii, která ho obklopovala, mu nepripadal blízký. Neohrabaný v hovoru, neohrabaný v rozkazech, proste... neohrabaný. Neschopný se soustredit nebo o cemkoli rozhodnout.
Tak se rozhodni, ty pitomce.
"Tak na co cekáme," rekl, "jdeme."

Šli nahoru do mírného kopce, který vedl k sídlu, jež Riker dobre znal. Už to bylo dlouho, co tu byl naposled - jakoby pred dávnými casy - a presto se mu všechny cásti toho sídla vryly do pameti. Bylo štíhlé a puvabné, zbudované ve zmenšeném merítku, takže i když vrchní patra nebyla nadmerne vysoko, zdálo se, že jdou výš a výš, až se témer dotýkají nebe - nebe, které se ted zatahovalo s obvyklou betazedskou rychlostí. A presto pusobilo dojmem, jako by se nekde zastavilo. Jako by na neco cekalo.
Dvere se otevrely ješte pred tím, než Riker stacil zaklepat. A vereje vyplnovala postava, která na okamžik prekvapila Rikera svým zjevem... a pak se divil, proc se vubec polekal. Samozrejme, že on tu je. Kde jinde by byl?
"Pan Homn," rekl Riker a mírne se pro formu uklonil v pase.
Wesley Crusher prekvapene vzhlédl. Letmo Homna cas od casu zahlédl, když ješte byl na Enterprise. Pamatoval si, že Homn byl neskutecne vysoký... a presto v pozdejších letech premýšlel, nakolik byla ta vzpomínka ovlivnena faktem, že mladý kadet Crusher byl o tolik menší. Nyní, už jako dospelý, zjistil, že mu Homnova dlouhánská postava. neimponuje o nic méne než kdykoli predtím.
Wendy dosud tohoto dlouhánského sluhu nevidela. Jen užasle civela.
A pak udelal Homn neco zcela neocekávaného... kam Rikerova pamet sahala, neco takového udelal jenom jednou.
Hlas mel hluboký a prekvapive tichý na tak velikého muže - a to ješte mírné šišlal - když pronesl dve jednoduchá slova: "Ona ceká."
Rikerovi znela v hlave ozvena - Na co ceká? Na mne? Nebo ceká, až umre? Nebo spolu ty dve veci souvisejí? Pan Homn ustoupil stranou a Riker vešel, Wendy a Crusher za ním.
Uvnitr, vzdor svému elegantnímu exteriéru, pripadal dum Rikerovi porád trochu precpaný, dokonce i po tak dlouhém case. Ovšemže vedel, proc tomu tak je. Lwaxanin zesnulý manžel projektoval vnejší cást a ponechal vlastní zarízení domu na manželce. A ona to zarídila... se zurivou pomstychtivostí.
Každý kout, každé místecko bylo nacpané... krámy. Kamkoli se Riker podíval, spatril nábytek nebo památky: podobizny, trofeje, suvenýry, umelecké predmety od tech prijatelných až po príšerné. Vkus v dome Troiu byl, mírne receno, všeobjímající.
Pan Homn stál u centrálního schodište v nemém gestu, nehybný jako pomník. Živý clánek spojení se dny minulými.
Riker zacal stoupat po schodech nahoru. Zdálo se, že se prostírají donekonecna. Kdysi, velmi dávno, zdolával tyto schody po dvou, nekdy i po trech. A tam nahore na neho cekávala žena s rozevrenou nárucí a milující radostnou tvárí, s kaskádami cerných vlasu, které jí spadaly na ramena.
Staré casy. Tehdy byl úplne jiným clovekem, který mel se starcem, nyní težce krácejícím do schodu, spolecné jen to jméno.
Pri chuzi se pridržoval zábradlí. Na odpocívadle se na okamžik zastavil, aby nabral dech, než bude pokracovat dál.
Vedel, že Crusher a Wendy jdou hned za ním, ale nenabídli mu žádnou oporu ci pomoc. Ani by ji nechtel.
Schodište ústilo ve druhém patre do chodby, která se táhla do obrovské vzdálenosti. Této iluzi pomáhala blikající svetélka, která chodbu ozarovala, a veliká zrcadla na obou koncích.
Zjevení. Už zase zjevení. Vždycky pro ni byla tak duležitá... a ted to vypadalo, že zjevení jsou vše, co po ní zustalo.
Nepoznal hned, za kterými dvermi je... ale potom mu to bylo jasné. Byly cástecne otevrené a zevnitr bylo slyšet pomalé, pracné dýchání. Znelo to, jako by se držela už jen zuby nehty. Sakra, muže každou chvíli umrít.
Kdyby vešel dost pomalu, kdyby si dal nacas...
Zachytil pohled Wesleyho Crushera. Kapitán Hoodu stál vedle neho. Riker mel pocit, že Crusher ví presne, co se mu honí hlavou.
Sakra Rikere, okrikl se. Bud chlap. Pro smilování, udelej, co se sluší a patrí.
Sevrel ruce v pest a krokem, který naznacoval sebejistotu, již necítil, se vydal tam, odkud slyšel dýchání.
Když byl tesne prede dvermi... dýchání ustalo. Prerušení bylo náhlé. Prímo uprostred nádechu, takže bylo velmi zretelné. Riker se podíval na Crushera, aby mel jistotu, a bylo zrejmé, že Crusher to také slyšel. Wendy byla unavená a práve s námahou dospela ke konci schodište, takže tam s nimi nebyla.
Rikera na okamžik zaplavil pocit úlevy. A pak ho ihned vystrídal pocit rozcarování nad vlastním váháním... ci dokonce zbabelostí. Rychle vstoupil do místnosti.
Byl ohromen.
Ocekával že místnost bude bohate vyzdobena, jak by se slušelo na ložnici paní domu. Ale tak tomu nebylo. Vlastne to bylo presne naopak.
V místnosti byla jen postel. Postel s nebesy, z nichž splývaly dolu cerné závesy. Nikde jinde už nebylo kouska nábytku.
Rikerovi za chvilku došlo, co se tu stalo. Všechen nábytek byl odstranen - naznacoval to rozdílný lesk na ruzných

místech podlahy. Nechápal však, proc to bylo udeláno.
Wendy, která ted stála za ním, mekce promluvila, jako by mu cetla myšlenky: "Betazedská tradice. Nekterí cítí, že na svet pricházejí prakticky bez niceho. A tak, když jej opouštejí, nechtejí se obklopovat vecmi, kterých za života nabyli. Je to pro ne... nadbytecné zavazadlo, abych tak rekla."
"Aha."
Pomalu pristoupil k posteli, ted už nebylo proc pospíchat. Vubec nepochyboval o tom, že je mrtvá. Porád cítil tu zlost, hranicící s pohrdáním sebou samým. Tohle jsi prece chtel. Proto jsi šel tak pomalu. Mel bys být spokojen, ne?
Duvodem k tomu byla skutecnost, že se rovnež cítil nesmírne provinile.
Podívej se na ni. Aspon to bys jí nemel zustat dlužen.
Pomalu rozhrnul záves kolem postele.
Lwaxana Troi tam ležela nehybná. Její pokožka byla napjatá a nepríjemne priléhala k tvarum lebky. Její rty a prekvapivé i její vlasy mely stejný vysušený nádech jako její kuže. Paže a ramena mela nepokryté - zrejme byla nahá, tak jak bylo zvykem pri betazedském svatebním obradu, ale prosteradlo bylo pritaženo až pod ramena.
Oci mela zavrené. Hrudník se nezdvíhal.
Riker pomalu vydechl a zdálo se mu, že nesmírne hlucne. Ve vzduchu visel težký pach smrti, ale to mu nebránilo v tom, aby usedl na kraj postele. Crusher a Wendy stáli decentne opodál.
"Je mi to líto," šeptal jí a myslel to vážné. Skutecne a uprímne to tak myslel. Ted vedel, že ona s ním opravdu chtela všechno urovnat. Pohrbít mrtvé a poslat duchy na odpocinek. A kvuli váhání, kvuli stareckým obavám a nejistotám dopustil, aby ten okamžik jednou provždy promeškal.
Naklonil se, aby ji políbil na celo.
Její povadlá, parátu podobná ruka vystrelila vzhuru a popadla ho za hrdlo.
Riker zachroptel. Jeho hlas by1 cástecne umlcen rukou, která mu šokující silou svírala hlasivky. Lwaxana mela ted oci otevrené, žhnoucí cistou a nefalšovanou nenávistí.
"Admirále!" kricel Crusher a okamžite instinktivne jednal, aby chránil bezpecnost nadrízeného dustojníka. Rozbehl se k Rikerovi a na okamžik zaváhal, když videl, jak z každého póru tela Lwaxany Troi vyzaruje cistá zurivost.
Jako by je vyrvala z hlubin své duše, chrlila Lwaxana Troi starými ústy své odsouzení jako kletbu: "Je to tvoje chyba!"
Hlas mela nakráplý a starý, v nicem se nepodobající tem hlucným, rozmáchlým tónum, které k této žene kdysi patrily. Ale presto v nem byla její vitalita, jež ji dovolovala celit takovým malickostem, jako je smrt.
"Je to tvoje chyba!" opakovala a její hlas i telo se trásly rozcílením. "Mel jsi ji zachránit! Prosila te! Žadonila! Byli jste Imzadi a tys ji nechal zemrít!"
Riker se pokoušel ze sebe vypravit odpoved, ale tlak na jeho hrdlo byl príliš velký. Wesley se snažil strhnou Lwaxaniny ruce z Rikera, ale její prsty se zaborily príliš hluboko. Dlouhé nehty otevrely potoky krve.
"Tys ji nechal zemrít!" skrehotala Lwaxana. "To není spravedlivé! Byla tak mladá... tak krásná! A tys to dopustil, a já doufám, že se budeš smažit v pekle... je to tvoje chyba!"
Crusher odtrhl její ruce od Rikerova hrdla a odtáhl admirála pryc. Riker se zalykal, ale pres bolest a pokorení se mu prece jen podarilo vyhrknout: "Nebyla to moje chyba! Delal jsem, co jsem mohl! Musíš to pochopit!"
"Admirále - " zacal Wesley.
Ale Riker kricel: "Prosím! To nebyla moje chyba! Lwaxano, zkoušel jsem všechno... stalo se to tak rychle! Já -" Ale Wendy ho jemné vzala za ruku. "Je pozde, Wille."
A mela pravdu. Lwaxanina hlava sklouzla zpet na podhlavník. Oci mela široce otevrené, ale už v nich nebyl žádný život. Její ruka, která vypadala jako sevrený parát, strnula v tomto posledním gestu.
Wesley Crusher se natáhl, a prejel rukou po jejích ocích, aby je zavrel.
A Riker ji ješte jednou naposled zašeptal: "To nebyla moje chyba."
Ale neveril tomu o nic víc než ona.

Kapitola šestá

Pohreb byl prekvapive jednoduchý.
Prekvapive proto, protože s ohledem na to, v jak velkém stylu Lwaxana žila svuj život, Riker samosebou predpokládal, že smrt bude také... jaksi... ve velkém stylu.
Místo toho vydala Lwaxana velmi presné instrukce. Chtela, aby byla prítomna pouze hrstka lidí. Pouze nejbližší prátelé, pár nejvýše postavených politiku...
... a Riker.
Dlouho poté, co ostatní odešli, zustal tam Riker stát a hledel na Lwaxanino telo v pruzracné zapecetené hrobce.
Snažil se pripsat Lwaxane cistší pohnutky než jen pomstu a nenávist. Koneckoncu, nebyla taková, když ji poprvé poznal. Mela silnou vuli, to ano. Tvrdohlavá a svévolná a - vždy - ve velkém stylu. Ale zloba? Spílání? To se k ní nehodilo. Anebo se to alespon vždycky tak zdálo.
Ovšem na druhou stranu... clovek se léty dokáže zmenit. Léta a nepríjemné zkušenosti mohou zatvrdit srdce a zatemnit duši.
Snad... snad, chtela, aby prišel, protože se uprímne snažila urovnat spory. Snad ho chtela mít, nablízku v posledních okamžicích života, protože se s nim skutecne chtela usmírit - a pouze v panice, kdy už cítila ledový dech smrti, v ní vzkypela potlacovaná zášt. Snad ho nechtela na svém pohrbu jen proto, aby mu drsne naznacila: Vidíš? Vidíš, jak me tvé chyby pripravily o štastný život?, ale spíš proto, že si jiste prála, aby byl pri posledním obradu prítomen nekdo, kdo byl nejak spojen s její dcerou. A on nakonec byl Imzadi její dcery.

Riker tam stál v chladu rodinného mauzolea Troiu. Tyto veci byly už na Betazedu vzácné - kremace a následné rozptýlení byly bežnejší metodou nakládáni s mrtvými. Severní útesy Údolí písní casto sloužily práve k tomuto úcelu. Ale starší rodiny - a málokterá byla starší než Pátý rod Betazedu - se držely tradicní metody. Ta metoda byla diktována názorem, že nejlepší zpusob, jak si udržet povedomí o svých predcích, je mít neustále po ruce památku. Proto mohl nyní Riker stát sám v mauzoleu a hledet na Lwaxanino zahalené telo, ale ješte bolestneji si uvedomoval, kdo leží ve vedlejší krypte.
Co, zatracene. Ne, kdo. Ona už není kdo, od té doby co...
... cos dopustil...
Riker se snažil tento beh myšlenek potlacit. Cert aby to vzal, on nedopustil, aby se to stalo. Proste se to stalo. Netroufal si vstoupit a podívat se na ni.
Otocil se a zamíril ke dverím a tehdy ho neobvykle pomalý zacátek boure prinutil nakonec k cinu. Predcházelo mu nekolik krátkých mrholení a on doufal, že už jsou pryc. Avšak ted boure propukla celou svou zurivosti. Blesky križovaly oblohu a déšt se lil v nepruhledných kaskádách. V dálce se proti bourlivému nebi rýsovalo sídlo Troiu, jako vystrižené ze starobylých strašidelných filmu.
Riker ustoupil zpátky do mauzolea a ohlédl se po Lwaxane.
"To je urcité tvoje práce," rekl s nádechem ironie. "Ješte tam nahore nejsi ani dvanáct hodin, a už jim radíš, jak mají co delat."
Lwaxana neodpovídala. Nemusela. Udelal to za ni hrom.
Riker si povzdychl. "No dobrá."
Prošel kolem Lwaxany a letmo zaklepal na pruhlednou schránku se zábleskem staré nevázanosti. Vešel do vedlejší místnosti...
A tam byla ona.
Pomalu k ní pristoupil a tak jako milionkrát predtím si predstavil, jak snímá pruhledný poklop, který kryl její telo. Predstavil si, že se nakloní, políbí ji a její velké zárivé oci se zachvejí a otevrou.
Položil ruce na poklop. Byl ohromen svou pametí, nebot Deanna byla ješte krásnejší, než jak zustala v jeho vzpomínkách.
Ležela tak, jako nyní i její matka - nahá, avšak bohate zahalená v belostných prikrývkách. Ale na rozdíl od Lwaxany zustala ušetrena vlivu casu. Za strašlivou cenu, ale zustala ušetrena.
Byla perfektne zachovalá. Cerné vlasy mela stále husté a bohaté, rty nádherne vykrojené do tvaru O. Její sošná postava byla nedotcena - skvele vytvorena, skvele zachována. Podtata v kvetu mládí, podržela si alespon mladistvý vzhled.
Chtelo se mu odstranit sférický poklop, který ji kryl, aby ji mohl vzít do náruce. To by však bylo to nejhorší, co mohl udelat. Ochranná atmosféra ve vakuu rakve by se porušila - a její telo by podlehlo vlivu casu. Krome toho by nevzal do náruce ji... žádná ochranná atmosféra nemohla dodat telu teplo, vdechnout znovu život, otevrít oci a vrátit duši. Nemohla se vrátit živá a zdravá. Nemohla otevrít oci a vpit do sebe jeho prítomnost. Nemohla otevrít svá ústa a ríct - "Wille?"
Riker nadskocil, nejméne pul metru a polekane vykrikl. Otocil se a uderit se pritom zády o rakev. Octl se tvárí v tvár stejne vylekaného kapitána Wesleyho Crushera, který se držel za prsa a vypadal, jako kdyby mel potíže s dýcháním. Když konecne popadl dech, vyhrkl: "Odpustte... vydesil jsem vás?"
Riker se chvíli nehýbal, srdce mu divoce tlouklo. "Kde ses tu sakra vzal?"
Crusher byl promocen až na kuži. Ukázal nad sebe. "Seshora. Presunul jsem se. Ríkal jste, že me nechcete na pohrbu a já to respektoval... ale ted, když už je po všem, myslel jsem si, že...
"Že se budu chtít vrátit."
Crusher prikývl a seslal krupeje vody na podlahu. Riker se na neho pobavené podíval. "Jste úplne promácený. Jak dlouho jste byl na dešti?"
"Asi dve vteriny. Zdálo sem mi to jaksi neuctivé pristát prímo do - "rozhlédl se kolem, "prímo sem. Jenže jsem netušil, že tolik promoknu za tu chvilku."
"Typická betazedská boure," pravil Riker. "Máte pravdu, kapitáne. Chci se vrátit."
"Výborne. Crusher Hoodu -"
"Ackoli - "
"Zrušte to," rekl Wesley nijak nevyveden z míry. Podíval se na Rikera a poslušne vyckával.
"Ackoli," pokracoval Riker, "není to zrovna snadné. Lwaxanina vule má zvláštní podmínku - chce, abych probral její pozustalost a usporádal ji."
Crusher zamrkal: "Co prosím?"
"Slyšel jste dobre, kapitáne."
"Ale proc by to propána mela po vás chtít?"
Riker zlehka položil ruce na Deanninu rakev. Crusher si nebyl jistý, zda si Riker je vedom toho, co delá. Vypadalo to, jako by chtel od ní nacerpat sílu. "Zdánlive proto, že mám k tomu nejlepší predpoklady - což je nesmysl. Ty má pan Homn. Ve skutecnosti, Wesi, chce, abych tu pozustalost oživil. Oživil a všechno si zapamatoval."
"Ale... ale proc?"
"Protože," rekl Riker s povzdechem; "jak se domnívám, nebylo dne, aby se temi vecmi nezaobírala. A snad žila s pocitem, že já jsem byl schopen se toho zbavit. Tady mi pripisovala neco, co sama nedokázala - což je, myslím, z její strany tak trochu uznání. A proto chtela využít poslední príležitosti, jak mi umožnit prožívat stejné trápení, které ona sama prožívala po dlouhá léta."

"Vždyt to nemusíte udelat, admirále," rekl Crusher mírne. "Reknete jim, že už si proste ze stanice nemužete vzít další volno. Reknete jim to, co jste rekl ted mne - že pan Homn má k tomu lepší predpoklady. Reknete jim -" "Mám jim zkrátka ríct, at mi dají pokoj?"
Crusher pokrcil rameny: "I tak se to dá vyjádrit."
"Možná. Ale to práve nemužu udelat." Zavrtel hlavou, odstoupil od rakve a rekl: "Nepripravím Lwaxanu o poslední výstrel. Byl jsem tak zbabelý, že jsem se pokoušel až do poslední chvíle odkládat svuj príchod. Dlužím jí to... Neco jí dlužím. Já -"
Prestal, když si povšiml, že Crusher už se na neho nedívá. Wesleyho pohled se upíral na Deannino telo, které Riker cástecne zakrýval. Riker nejprve nic nerekl, jednoduše pouze pozoroval kapitána hvezdné lodi. Nakonec si Crusher prejel po nose, jako by ho cosi píchalo v ocích.
"Líbila se ti, že?" rekl Riker.
Wesley na neho pohlédl. "Bylo to tak znát?"
Riker pokrcil rameny: "Dospívající chlapci si vždy myslí, že dokážou skvele skrývat své city. Pomáhá jim to vyrovnat se se skutecností, že je pritom casto nosí jako na dlani."
Crusher si povzdechl, jako by z neho nekdo snal velikou tíhu. "Byla to... ta nejexotictejší žena, kterou jsem kdy poznal. A nemuseli jsme pred ní vubec nic predstírat. Žádné hraní, pózy... brala nás takové, jací jsme byli. Všichni jsme ji zbožnovali, opravdu. Casto jsme sedeli a -"
A pak Crusher lehce zcervenal a odkašlal si.
"A premýšleli, jaké by to s ní bylo - " dokoncil za nej Riker.
"Jo," pripustil' Crusher. "Byli jsme ješte deti," dodal, a s ohledem na jeho vek a uplynulá léta to znelo komicky omluvne.
"Všichni jsme byli ješte deti. Ty, já, ona... všichni. Jen jsme to tehdy nevedeli." Riker se usmíval. "Pamatuješ se na ty její modrozelené šaty?"
"No jiste. Ty se mi líbily nejvíc."
"Mne taky. Vždycky, když to na me prišlo, oblékal jsem si je a skotacil v nich po simulátoru."
Crusher hledel strnule na Rikera. "Vy...?"
"Delal jsem si legraci, Wesley."
"Aha," smál se nejiste Crusher. "Aha."
"Na pár vterin jsem ti ale nabídl zvláštní obraz svého nitra, což?"
"Ano, pane. To zcela urcite, pane."
Riker prešel pomalu ke dverím a vyhlédl ven do boure. "O cem jste si jako kluci ješte povídali?"
Crusher hledel na Deanninu rakev. "Po pravde?"
"To bývá obvykle nejlepší."
"Povídali jsme si, jaký jste hlupák, že jste jen prátelé, když jste mohli být necím víc."
Riker na neho úkosem pohlédl. "To byl muj osobní život na Enterprise verejným tajemstvím?"
Crusher pokrcil rameny. "Tisíc lidí žijících celá léta v uzavrené komunite... je mi líto, admirále, ale tam se toho moc neutajilo."
"Ach tak." Riker težce vydechl a rekl: "Ve skutecnosti, kapitáne Crushere... jsme byli "necím víc." Kdyby se s námi neco stalo... nebo kdyby se mne neco stalo... dostatecne jsem si toho nevážil. Vždycky mi bývala spolehlive nablízku, takže jsem mohl zmenit povahu našeho vztahu, kdykoli se mi zachtelo. To byl pravdepodobne muj nejvetší omyl."
Chvíli tiše poslouchali, jak déšt dopadá na budovu. Obcas zahrmel hrom a oni bezdecne nadskocili. Crusher by je samozrejme mohl oba dva ihned premístit na lod, ale Rikerovi bylo už jasné, že Wesley se jednostranne rozhodl být mu k dispozici tak dlouho, jak bude potrebovat... nebo tak dlouho, dokud si bude Crusher myslet, že ho admirál potrebuje.
Riker po strane premýšlel, za kolik nitek musel Crusher zatahat, komu všemu udelat cáru pres rozpocet, aby odložil úkoly, které mel Hood splnit. At už Crusher ucinil cokoli, Riker mu za to byl velmi vdecný.
"Jak k tornu došlo, pane?"
"Jak došlo k cemu, pane Crushere?"
Na okamžik se zdálo, že Wesley to nedokáže ríct slovy. "Cetl jsem o tom... jak zemrela. Cetl jsem oficiální zprávy. Vím, co mi rekla matka, ale tehdy byla ze všeho tak rozrušená, že o tom nedokázala moc hovorit. Jaksi si o tom nikdy nechtela popovídat, ani v pozdejších letech. Bylo to pro ni príliš bolestné... vlastne pro nás pro všechny. Ale ted, myslel jsem, že snad - "
"Vy byste chtel vedet, co presne se tehdy událo."
"No... nebyl jsem tam," pripomnel mu Crusher. "Byl jsem na akademii a dodelával jeden rok navíc. A když jsem se doslechl o té zvesti, cítil jsem se tolik odstrcený a chtel jsem..."
"Chtel jste znát odpoved."
"Ano, pane. Vzpomínám si, jak jsem sedel na pokoji a kroutil hlavou... byl jsem tak ohromen, že jsem nemohl ani plakat... a jen jsem si ríkal: "Proc? Proc? ""
"A ted doufáte, že já bych mohl vedet proc, co a jak."
"Presne tak, pane."
Riker potrásl hlavou. Potom prešel ke dverím a vyšel kousek. ven, takže mu déšt dopadal na tvár. Znovu zahrmelo a Riker do toho hluku zvolal: "Nemám pro tebe žádnou odpoved, Wesley! Žádnou! Ale jestli chceš vedet, co se stalo... povím ti to. Máš na to právo. Buh ví, že na to máme všichni právo."

KONEC ZACÁTKU

ADM1RÁL WILL1AM RIKER SE POSADIL V MAUZOLEU NA RODLAHU JAKO U STARODÁVNÉHO TÁBOROVÉHO OHNE NEBO PRI HISTORKÁCH ZE STRAŠIDELNÉHO DOMU, VYPRÁVEL WESLEYMU CRUSHEROVI O TECH POSLEDNÍCH DNECH A NIC NEZAMLCEL...

Kapitola sedmá

"Vstupte."
Na tento rozkaz/výzvu nadrízeného dustojníka vstoupil velitel William Riker do kapitánovy kanceláre. Jean-Luc Picard sedel za stolem a sledoval obrazovku pocítace. Pokynul Rikerovi, aby se posadil. Riker otocil kreslo, obkrocmo na ne usedl a trpelive cekal, až Picard dokoncí svou práci.
Vedel, že Picarduv výraz v okamžiku, kdy odvrátí zrak od pocítace, rozhodne o smeru diskuse. A tak si Riker s úlevou vydechl, když Picard otocil obrazovku stranou a usmál se. Zrejme tedy nebudou žádné potíže.
Presto neškodí být vždy opatrný. "Chtel jste se mnou mluvit, kapitáne?"
"Jenom ohledne pristání, Jednicko. Jak se nám zabydlují delegáti?"
"Skvele, pane. Rekl bych, že všechno probehlo v prátelské atmosfére. Byfréžští, lusští a kordiánští velvyslanci ani jejich doprovod nemají nejmenší stížnosti, co se týce ubytování... i když Byfréžané žádali, aby byl vzduch v jejich kabine ponekud ochlazen. Už jsem se o to postaral."
"Jak úžasne malicherné," rekl Picard a vypadal príjemne prekvapen. "Tedy vubec žádné problémy?"
"No... snad jeden trapný okamžik," priznal Riker. "Jeden z mladších chlapcu zastavil na chodbe kordiánského velvyslance a rekl..."
Picard pozdvihl obocí. "Co rekl?"
"On, hmm... no, to díte se asi mylne domnívalo, že Kordián je vlastne akordeón. Chtel, aby velvyslanec sám na sobe zahrál "Rolnicky, rolnicky"..."
Picard zaúpel: "Jak to velvyslanec prijal?"
"Nijak se s tím nezatežoval. Pravil, že se mu to už predtím nekolikrát stalo a navrhl, že už je nacase, a ted cituju "aby se na tu mazlavou vec naucil hrát.""
"To je dobre," zvrátil se Picard s úlevou do kresla. "Úkoly tohoto druhu bývají vždycky delikátní, Jednicko. Když uvážíme, že velvyslanci a delegáti mají propagovat mezihvezdné harmonické vztahy, je ohromující, jak casto tyto veci koncí nerudnostmi a vzrušenými diskusemi."
"Dost možná, pane, ale myslím, že tentokrát se nic takového nestane. Všem se nesmírne ulevilo, že Sindarínané jsou ochotni ukoncit dekády trvající války."
"Neprekvapuje me to. Práve jsem se informoval o vývoji v konfliktu, Jednicko." Picard poklepal na obrazovku pocítace. "Vážne ohromující. Válecná mentalita Sindarínanu se jiste vyrovná všemu, co dokázali Klingoni nebo Krílové. Ohromující na tom není jen agresivita, s níž bojovali, a horlivost, s jakou využívali každé rozmíšky, jakkoli triviální... to všechno, Jednicko, je podružné, uvedomíme-li si, jak dlouho to dokázali táhnout."
"Podle toho, co jsem o nich cetl," odvetil Riker, "nezáleželo jim na tom, že se ekonomika hroutí."
"Práve. Porád si ríkali, že všechny problémy zmizí, jakmile premohou své neprátele. Až na to, že když skutecne dosáhli vítezství, následky byly tak devastující, že z úspešného výboje nezbyl žádný zisk - žádné bohatství, ani zboží... nic."
"Série Pyrrhových vítezství."
"Presne tak. Až dokud Sindarínané nedosáhli ve svém válecném úsilí bodu, kdy jim - receno starými lidovými slov - došla štáva."
"Žádost o mír byla prvním moudrým krokem, který Sindarínané v prubehu témer celého jednoho století udelali," poznamenal Riker. "Mají zatracené štestí, že jejich nejbližší neprátelé - Kordiáni, Byfréžané a Lussové - byli ochotni jednat. Mohli je porádne zmácknout."
"Ano, to mohli. Doufejme, že to bude lekce z tolerance a vstrícnosti, z níž se Sindarínané poucí. Nic by neslušelo mezihvezdnému soužití víc, než kdyby se Sindarínané zacali chovat civilizovane. Nicméne, Wille" - Picard se naklonil kupredu a sepnul prsty do vežicky - "musíme zabránit, aby vztek, který nad situací mohou cítit Sindarínané, nepriživil plamínky sebeuspokojení, jež možná ve velvyslancích doutnají. Jsou to zralé inteligentní bytosti - nicméne v takovýchto situacích by se mohly projevit, povýšenecké tendence. Pozor na to.
Krom toho," pokracoval Picard, "budeme muset bedlive sledovat i Sindarínany. Ovšem, zažádali o mír. Ale musíme se ujistit, že uprímne."
"Tak tohle vypadá jako práce pro poradce."
"Už jsem hovoril s poradkyní Troi," rekl Picard. "Rekla, že Sindarínané nejsou vždy citelní. Že jejich prirozená agresivita by mohla do jisté míry odstínit její empatické schopnosti."
"Já vím. Ale na druhé strane, pokud stráví s nejakými Sindarínany delší cas, dokáže "prorazit" tu rezistenci a bezpecne se do nich vcítit."
Picard neskrýval prekvapení. "To je pravda. Presne tak to rekla."
Kapitánuv výraz dal Rikerovi najevo, že by mel neco vysvetlit. Riker pouze pokrcil rameny. "Deanna se už se Sindarínany kdysi setkala."
"A vám o tom rekla?"
"Tak nejak."
"Máte nejaký duvod, který vám brání podat mi víc informací o zkušenostech poradkyne se Sindarínany?"
"Ano, pane."

"A ten zní...?"
Riker se usmál. "Moje vrozená skromnost, pane."
"Ach tak," rekl Picard a lehce zakašlal. "No dobrá, veliteli. Jsem dalek toho, abych pokoušel hranice vaší skromnosti."
"Dekuju vám, pane. Ješte neco?"
Picard na okamžik zaváhal a pak rekl: "Dejme si tentokrát pozor, Wille. Souhlasím, že zatím to vypadá, že všechno pujde jako po másle. Na druhé strane se nám ješte nepodarilo navázat spojení se Sindarem. Až tady budou oni, muže dojít k drastickým zmenám. A my musíme být pripraveni na všechno, co by jen mírne vybocovalo z normálu."
"Jestli jsem se neco naucil, kapitáne, pak tedy dávat pozor na všechno, co vybocuje z normálu."
"To jsme dva, Jednicko. A prišli jsme na to metodou pokusu a omylu... nekdy drahých omylu. A pokud je to jen trochu možné - rád se vyhnu ješte dražším omylum."
"Nekdy, pane, at jsme jakkoli opatrní... veci se stanou."
Picard pomalu prikývl. "Na tom se, Jednicko, my dva musíme chte nechte shodnout také."

Kapitola osmá

Poté, co byl s Worfem prítomen pristání a co se ujistil, že byla dodržena všechna bezpecnostní opatrení, zamíril Riker ke kajute Deanny Troi. Cítil, že je rozumné tak ucinit - už si s ní promluvil o jejích dojmech ohledne mentálního rozpoložení velvyslancu a na základe její zprávy oznámil kapitánovi, že je vše v porádku. Presto neškodilo se s ní znovu sejít a zjistit, zda nepronikla do postranních myšlenek, skrytého neprátelství - cehokoli, co by mohlo prípadne narušit úspešné završení mise.
Pristoupil ke dverím jejího kajuty a zazvonil.
"Deanno?"
Nejprve se zevnitr nic neozývalo a Riker si pomyslel, že se s ní treba minul. Dotkl se svého komunikátoru a rekl: "Pocítaci, lokalizuj poradkyni Troi."
"Poradkyne Troi je ve své kajute," informoval ho klidne pocítac.
Rikera to velmi zmátlo a v hlave se mu rozsvítila poplašná svetýlka. Nejaký problém? Je v nebezpecí? Proc neotvírá?
Zazvonil ješte jednou, tentokrát naléhaveji, a tázal se: "Deanno? Není ti neco? To jsem já, Will."
Dvere se otevrely a v nich stála Deanna zahalená do zlatého plášte, který jí napolo sklouzával z ramen. Mezi záhyby bylo videt holou nohu, ale tu posléze zakryla. Vypadala, že nemuže popadnout dech a její obnažená pokožka se vlhce leskla, jakoby potem - nebo snad nejakým telovým olejem.
"Já vím, že jsi to ty, Wille."
"Je všechno v porádku? Chtel jsem si s tebou promluvit o "
A pak ho spatril.
Muž - clen lusské delegace, pokud si Riker správne pamatoval - sedel na posteli. Byl zretelne nahý a nejiste si držel na klíne polštár. Riker si všiml, že prosteradlo leželo mimo dosah na podlaze.
Mužova oranžová pokožka byla rovnež poseta krupejemi a jeho uši - normálne elegantne špicaté - byly trochu schlíplé, jakoby následkem zklamání.
Riker cekal, až na neho spadne to šestnáctitunové závaží, které se mu náhle objevilo nad hlavou.
"Ted nemáš cas," rekl chabe.
"Už mám, znela Deannina ostrá odpoved.
Riker se pokusil pohnout, ale jeho nohy se promenily ve velké kusy žuly. Deanna netrpelive vydechla, popadla ho za paži a vtáhla ho do kajuty. Dvere se za nimi s milosrdným zasycením zavrely.
Deanna si z tváre odhrnula neposlušné pramínky vlasu a zpusobem vzdálene pripomínajícím zdvorilé chování, je predstavila: "Wille Rikere, tohle je Dann Lendann - patrí k doprovodu velvyslance z Luss. Dann je starý... prítel. Danne, tohle je velitel Riker."
"Já vím." Dann si preložil nohy a marne se pokoušel chovat nenucene. "Privítal nás, když jsme vstupovali na palubu."
"Ano, i když... ne tak nadšene jako vy, poradkyne," poznamenal Riker.
Deanniny tmavé oci ho probodly pohledem, který by prorazil štít vychylovace. A k Rikerovu prekvapení - vzhledem k tomu, že této techniky používala tak zrídka - mu v mysli zaznel její hlas: To bylo sprosté, veliteli.
"To byl jen vtip, poradkyne," rekl Riker. "Jen abych... odlehcil situaci."
Dann hledel strídave na Deannu a Rikera, a pritom cítil, že se mezi nimi práve stalo neco, co on nemuže rozpoznat.
"Myslím, veliteli," pravila Deanna a upravila si kolem sebe plášt, "že byste dostatecne odlehcil situaci, kdybyste opustil mou kajutu."
"Zajisté. Ano, já... já už pujdu." Riker couval a cítil se pritom úplne ztracen ve svém vlastním tele. "Teší me, že jsem vás poznal, Danne... totiž, ne, že bych cekal, že vás poznám takovým zpusobem -"
Deanna na nej vrhla znicující pohled. Riker ukázal palcem smerem ke dverím a ona prikývla: Otocil se, shromáždil zbytky své dustojnosti - které už mnoho nebylo - a vyšel do haly. Dvere se s velmi rozhodným zasycením zavrely.
Oprel se na chodbe o zed. "To nemá chybu."

Riker sedel u svého stolu v Prední desítce a hýckal si svuj oblíbený drink. Nekolikrát k nemu vykrocili jiní clenové posádky. Ale když se dostali dost blízko na to, aby pochopili z jeho chování nemé vlezte mi na záda, všichni couvali pryc.
Všichni až na Guinan.
Stevardka z Prední desítky priplula ke stolu a proste tam stála, dokud Riker nevzhlédl.

"To je tím pocasím," rekla strucne.
Civel na ni. "Prosím?"
"Tradicní úvod do konverzace byl vždy o necem úplné nezávazném. O necem, co nikdo nemohl nijak ovlivnit. Pocasí prišlo vždycky vhod. Ríkat veci jako "tuším, že se tam zatahuje" bylo vždycky vhodné, abyste se uvolnil a zacal o necem méne príjemném."
Guinan naklonila mírne hlavu k oknu. "Ale podívejte se ven. Nedá se toho moc ríct, že? Hmm... dnes to vypadá na vakuum. A na zítra predpovídají více méne totéž. Chápete, v cem je potíž?"
"Je to hrozivá prekážka pro zacátek nezávazného klábosení," pravil vážne Riker.
Zustala stát naproti Rikerovi. "Stejne jako vysílání negativních vln."
"To že bych delal?"
"Rozhlédnete se kolem sebe, Rikere. Než jste prišel, bylo tu dvakrát tolik lidí. Pulka z nich odešla delat neco zábavnejšího než sdílet vaši prítomnost - jako by je vystrelil fotonovým torpédem."
"Je to se mnou vážne tak zlé?"
Lehce zakroutila hlavou. "Ne tak moc zlé. Lidé to nekdy prehánejí. Kdybyste byl podporucík rozdelující služby, to by byla jiná. Ale když zástupce kapitána vypadá, jako kdyby ztratil nejlepší prítelkyni, pak... posádka trochu znervózní."
"Pokusím se být citlivejší k potrebám druhých."
"Tak jak je to?"
"Myslíte s tou citlivostí?"
"Ne. S tou prítelkyní."
Zíral do sklenice. "Nevím. Choval jsem se k ní jako idiot."
"Aha. A udelal jste neco neodpustitelného? Uhodil jste ji?"
Riker byl šokován. "Samozrejme, že ne!"
"Udelal jste ji kravál?"
"Ne!"
"Sproste jste ji nadával?"
"Samozrejme že ne, Guinan. Nikdy bych nic takového neudelal a ona by nikdy nic takového netolerovala."
"Co kdybyste zmlátil jejího prítele? To by tolerovala?"
"Ne."
"Tak tedy," rekla Guinan, "jak myslíte, že by reagovala, kdybyste zmrskal sám sebe?"
Riker otevrel ústa, aby odpovedet, a pak je zase zavrel.
"Aha," rekla Guinan.
Potom se ohlédla, tak jak to vždycky delávala, když reagovala na neco predtím, než to skutecne videla. Riker natáhl krk, aby pres ni videl, i když už tušil, koho spatrí.
Samozrejme to byla Deanna. Vešla do Prední desítky a zkrátka tam stála se založenýma rukama na šedé uniforme s fialovým výstrihem. Pozorovala Rikera s pozdvihnutým obocím. Její tvár byla necitelná.
Guinan se odsunula k ní a Deanna na ni pohlédla: "Je váš," rekla Guinan, "pokud o neho ovšem stojíte."
"Já nevím," odpovedela Deanna s pobavenou tolerancí. "Vypadá jako zoufalec."
"To, jak vypadá, muže být zavádející," pravila Guinan filozoficky. Potom pohlédla na Rikera a zpátky na Deannu: "Ovšem nekdy muže úsudek podle vzhledu trefit do cerného."
"Dekuju, Guinan."
"Za málo."
Deanna prošla Prední desítkou svým obvyklým rozhodným krokem. A pak úmyslné napodobila Rikera. Zatocila sedadlem na druhém konci stolu a obkrocmo se na ne posadila.
"Já..." Riker se pokoušel najít slova, ale nenapadlo ho nic než obligátní: "Omlouvám se."
Cekal, že Deanna neco rekne. Ale ona ho jen pozorovala a nakonec se pouze otázala: "A dál...?"
Prohlédl si znovu svuj drink. "Zachoval jsem se hrozne. Byla to v každém prípade trapná situace. Pristihnout nekoho, když se... zabývá nekým jiným... muže cloveka vyvést z míry. Zvlášt když jde o nekoho, ke komu chováš... chovalas..."
"V prítomném i minulém case?"
"Jisté city," dokoncil Riker. "City, o nichž si myslíš, že v nich máš jasno, ale když si myslíš, že je zvládáš, neco se stane."
Znovu se odmlcel a ona znovu rekla proste: "A dál...?"
Ted se trochu rozcílil. "Podívej, Deanno - jsi koneckoncu poradkyne... clovek, který se léta zabývá city. Chceš mi ríct, že by ses necítila ani na chvilku odstrcená, kdybys pristihla... treba..."
"Podporucici Ro?" navrhla.
Oblicej mu ztvrdl. "Ta není dobrý priklad." Ale pak se jeho tvár trochu vyjasnila.
"I když... víš, mel jsem takový divný obrácený pocit, že už jsem to nekdy zažil, když jsem te pristihl, protože, pokud se pamatuješ, taky jsi to moc nezvládla tenkrát na Betazedu, když - "
Rychle udelala zamítavý posunek, a poznamenala: "Mládí se dá vždycky omluvit," ale Riker vedel, že tou zmínkou o minulosti zabodoval. A ona to vedela také. Když se na neho opet podívala, mela v tvári výraz, který tak velmi dobre znal - pochopení.
"Wille," rekla pomalu, "prožili jsme toho spolu hodne. Je mnoho duvodu, proc je náš vztah tam, kde je. Cástecne je to proto, že sloužíme na té samé lodi. Cástecne proto, že... cástecne kvuli spouste vecí. Ale shodneme se oba na tom, že ani jeden nechceme žít v celibátu."
"Já vím, Deanno. Nezapírám. Neupírám ti právo zaplést se, s kým chceš. Vlastne ti to preju. Uprímne se usmál, což

nebylo težké, protože to myslel uprímne. "Máš právo na všechno štestí, které ti život muže nabídnout. A chápu to tak, že jelikož jsme se rozhodli, že zustaneme jednoduše jen blízkými práteli -"
"V našem vztahu nejde nic jednoduše, Wille," rekla se svým obvyklým humorem.
"Budiž. Chci ríct, že chápu... sakra, já vím, že vztahy - fyzictejší - povahy, než o jaké my usilujeme, jsou prirozené. A dají se ocekávat."
Prišla Guinan a beze slova položila napravo od Deanny drink a zase odešla, tiše jako duch. Deanna bezmyšlenkovite uchopila sklenici, spustila do ní míchadlo a neprítomne jím zamíchala. "Jinak jsme k sobe nemeli žádné další nároky," podotkla.
"Správne. A prirozene se budeme zajímat o jiné lidi."
"To ríkáš porád, Wille. Opakuješ to proto, že to chceš zduraznit... nebo proto, abys o tom sám sebe presvedcil?"
Pokrivene se usmál. "Z obojího trochu, rekl bych. Ríkám to z ocí do ocí, predem nepripraven, tak, jak to je... jenom me to trochu vyšinulo, to je všechno. Prekvapilo me to a možná... jen možná" - priblížil k sobe palec a ukazovák tak, že se skoro dotýkaly - "jsem drobet žárlil."
"Jen drobet."
"Koneckoncu, Deanno, nic zvláštního se nestalo" - rozhodil bezmocne rukama -"jsem jen clovek."
"Tak tohle jsem na tebe nikdy nechtela vytahovat," rek1a zasmušile.
A pritukli si.

Kapitola devátá

V duchu tradice proverené veky zacinkal kapitán Picard nekolikrát nožem o sklenici.
Delegáti sedící kolem stolu prerušili prátelský rozhovor, odložili príbory ci drinky a soustredili pozornost na kapitána.
Kolem stolu se shromáždili velvyslanci z rad Kordiánu, Byfrežanu a Lussanu. Dále tam byli Dat, Worf, Riker a Troi.
Riker nesedel vedle Deanny, ale o nekolik kresel dál. Podle puvodního zasedacího porádku to melo být jinak, avšak když Deanna prišla, byla mírne prekvapena, že vedle ní má sedet Dann.
"Trval na tom velitel Riker," rekl Dann trochu zmatene. "Myslel jsem, že mám sedet s naší delegací, jenže..." Pokrcil rameny.
Deanna se otocila na Rikera, který sedel vedle lusského velvyslance a cile s ním rozmlouval. Luss kýval zamyšlene svou holou hlavou a záhadne se napolo usmíval, jak bylo typické pro starší príslušníky jeho rasy.
Jako by cítil Deannin pohled, Riker se podíval smerem, kde sedela. Pokracoval však v rozhovoru s velvyslancem. Její úsmev rekl vše - ta zmena zasedacího porádku nebyla nutná, ale je to od tebe milé gesto. Dekuju ti. Vyjádril se beze slov, mírným úklonem hlavy, a pak už se plne venoval velvyslanci.
Vecer klidne pokracoval a Enterprise, zatím majestátne plula po obežné dráze kolem Sindaru, domovské planete Sindarínanu. Pri príletu se nic nedelo, což bylo samo o sobe zvláštní. Kdysi se každý, kdo pronikl na parsek od sindarínského výsostného prostoru, nemluve o samotné planete Sindar, stretl s neprátelskými výpady... a to i když byl ocekáván.
Avšak Enterprise plula dál a po Sindarínanech nebylo ani památky. Byla navedena na obežnou dráhu kolem Sindaru a dostalo se jí jen strohého privítání od vlády planety a ujištení, že delegáti budou brzy pripraveni k premístení na Enterprise, aby vyjednali mír mezi Sindarínany a jejich dlouholetými nepráteli.
Tito delegáti ted sedeli v cele stolu a zdvorile cekali, když si Picard zacinkáním vyžádal pozornost.
Když všichni utichli, Picard zacal svuj proslov: "Federace je ve své podstate mírovou organizací. A tak je takováto mise vždycky zvlášt záslužná, protože naplnuje základní myšlenku Spojené federace planet. Ješte jednou bych chtel mezi námi privítat delegáty Kordiánu, Lussu a Byfrežanu." Jak je jmenoval jednoho po druhém, pozdvihl vždycky sklenku a pokynul jim. "A také je mou ctí privítat delegáty ze Sindaru... velvyslankyni Nici a jejího zástupce Ezu."
Nici se pomalu zvedla. Byla vysoká, s vlasy cernými jako uhel svázanými do ohonu tak, že odhalovaly její dlouhý, úzký krk. Rty se jí sotva pohybovaly, když promluvila - zvuk místo toho prevážne vydávaly pohyblivé blány pod jejím hrdlem.
"Je ... naší ctí," pravila opatrne, "že se setkáváme s... práteli... na jiném míste, než je bojište. Po dlouhá léta jsem vystupovala proti neprátelství. Naši vedoucí predstavitelé nakonec akceptovali nevyhnutelnost..."
Odmlcela se a Picard okamžite vedel proc. Chtela nekoho z delegátu vyprovokovat k tomu, aby neprozretelne dokoncil vetu slovem porážky.
Ale nikdo nic nerekl, všichni zdvorile cekali.
"... kompromisu." dodala Nici po úctyhodné pauze.
Picarda potešilo, že úvodní výpad Sindarínanu dopadl tak dobre. Všichni pozdvihli sklenice a napili se. Stejne jako ostatní delegáti si byl velmi dobre vedom, že Sindarínané používají jazyk jako svou další zbran - pokoušeli, podnecovali a vubec se snažili nachytat potenciální oponenty a odhalovat tak jejich skutecné duševní rozpolození. Jenže nikdo u stolu nemel v úmyslu upadnout do vyhlášených sindarínských verbálních osidel.
Vedle Nici, po Deannine pravici, sedel Eza jako Niciin doprovod. Eza mel tmavší pokožku než Nici - zrejme pocházel z jiné oblasti, pomyslel si Riker. Tváril se chmurne a vypadal, jako by ho prítomné dení tešilo ješte méne než Nici. Ale naštestí si to nechával pro sebe a Riker doufal, že nebude nijak bránit dalšímu jednání.
Navíc se zdálo, že by Ezu bylo možné ovlivnit - když s nim Deanna zapredla pri jídle hovor, nekolikrát se zasmál. Zrejme byl za tu pozornost vdecný a párkrát se dokonce zasmál tak hlasite, že se mu blány na hrdle zurive rozkmitaly. To vypadalo pozitivne. Riker si pomyslel, že schopnost poradkyne okouzlovat lidi nebyla zcela jiste omezena jen na jeho osobu.

Po veceri byli všichni ve velmi dobré nálade. To byl tak fantastický zacátek, v jaký se predtím nikdo neodvažoval doufat.
Presto se Riker a Picard v uvolnené atmosfére, kdy delegáti utvorili malé skupinky a cile spolu konverzovali, presunuti k Deanne. Rozhodující schuzky byly naplánovány na príští den.
"Jaký máte pocit z tech Sindarínanu?" zeptal se Picard tlumene. Na tvári si však udržoval úsmev a dokonce pokynul hlavou smerem k Nici, která se na nej dívala z rohu místnosti.
"Na povrchu se zdá, kapitáne, že jejich úmysly jsou presne takové, jak ríkají: chtejí mír."
"Skrývá se za tím neco?" zeptat se Riker.
Deanna se zamyslela a dodala tím otázce na závažnosti. "Nejsem si jistá. Už jsem vám rekla, kapitáne a velitel to ví také - Sindarínané jsou dost težko citelní. Ale budu-li nadále pracovat na rozkrývání jejich individuální psychiky, mohla bych vám pozdeji ríct více."
"Udeláte, co bude ve vašich silách, .tím jsem si jist, poradkyne," pravil Picard. "Alespon, že jsme vykrocili správnou nohou."
Kdosi položil Deanne ruku na rameno. Otocila se a spatrila Dannovu usmívající se tvár: "Už jsi tady skoncila, Deanno?" zeptal se a podíval se na Picarda a Rikera. "Prominte, pánové... nechtel jsem vás vyrušit."
"To je v porádku, Danne," rekla Deanna. "Už jsme skoncili." Pak se obrátila pro jistotu na Picarda. "Že, kapitáne?"
"Ale ovšem." Picardovy oci se zúžily, když sledoval Danna a Deannu opouštet místnost. Dann držel Deannu duverne kolem pasu. Deanna se zasmála jakési poznámce, kterou jí pošeptal do ucha.
Picard se otocil a zaregistroval, jak se Rikerovi pod kuží na tvári napínají svaly. "Copak, Jednicko?
"Ale nic, kapitáne," odtušil neutrálne Riker.
Picard pristoupil ke svému zástupci ješte o krok blíž a poznamenal: "Chová se k nemu ponekud familiárne. To vám však nebude pusobit nesnáze, že ne, Jednicko?"
Riker pohlédl na Picarda s nadzdviženým obocím. "Už jsem rekl, že se nic nedeje, kapitáne. Doufám, že si nemyslíte, že vám lžu."
"Jednicko, za milión let bych si ani jednou nepomyslel, že byste mi lhal."
"Díky, pane."
Picard se jen na chvilku odmlcel, a pak dodal: "Lhát sám sobe je však neco úplne jiného."
Riker se už chtel odvrátit, ale místo toho se na Picarda udivene zadíval: "Deannino štestí je mým štestím," pravil Riker pevne, a pak, protože se mu zdálo, že svého nadrízeného oslovil príliš agresivne, rychle dodal uctivé: "pane."
Picard mírne prikývl: "To zní od vás chvályhodne a dospele, Jednicko. Pokud vy jste se situací spokojen, pak já musím být též - zvlášt, když vím, že mi do toho nic není."
"Jak ríkáte, pane."
Jeden z Byfrézanu v tom okamžiku oslovil Picarda a chtel s ním diskutovat o Primárních etických narízeních. Ta tvorila jádro rozporu v seminári, který Byfrézan kdysi prednášel. Riker chvíli poslouchal, a pak vyhledal Nici, aby s ní zahájil zdvorilou, a jak doufal, i poucnou konverzaci.
Ale pohled mu stále bloudil ke dverím sálu, jimiž nekolik okamžiku predtím prošla poradkyne Troi s Dannem. A Riker si povšiml nejen jeho paže kolem jejího pasu, ale i toho, že Deanna na tu paži priložila svou dlan, jako by se chtela ujistit, že tam zustane.
"Preju ti to," rekl jen tak nahlas.

Kapitola desátá

Riker ležel na zádech a hledel do tmy své kajuty.
Ruce mel propletené za hlavou a polštár byl príjemne mekký. Už tak ležel snad hodinu a spánek nepricházel. Trídeni myšlenek rychle precházelo v jakési vznešené sebetrýzneni. Porád musel myslet na to, k cemu pred nekolika lety došlo v Deannine kajute.... On i Deanna byli tehdy namekko a uvolnující úcinky synteholu, který vypil, mely rozhodne vliv na to, co si tehdy dovolil. Prátelský polibek na rozloucenou se zmenil v neco mnohem vášnivejšího a chvíli se dychtive a hladove líbali, jako za starých casu.
A pak Deanna šeptala, prosila a presvedcovala, že to by nemeli, a pripomnela mu, jaké potíže prináší mít pomer s nekým, kdo slouží na téže lodi. At si mluvila, co chtela, nechala by ho...
Ale on se stáhl. Její slova pronikla synteholickým opojením jeho mozku, všechno spláchla a prinesla okamžité vystrízlivení a pripomnela mu mantinely, které si vymezili.
A k nicemu nedošlo.
Ne, že by nechtel... oba chteli...
Ale co vlastne chteli? Chvilkové uspokojení? Nebo neco víc... rozdmýchat to, o cem si mysleli, že už je dávno pryc? Snad si delali ze sebe blázny. Na jedné strane on, zvyklý chod vecí rídit, a na druhé strane ona, která se vždy zabývala city. Takže bylo jen prirozené, že se rozhodli mít své city pod kontrolou a diktovat svému vztahu. Zapínat a vypínat své emoce jako staromódní vypínac svetla.
Jenže do jaké míry to bylo realistické? Ležel tam ve tme a predstavoval si Deannu v Dannove objetí, jak se smeje nebo šeptá nežná sluvka...
Ríkala Dannovi totéž, co kdysi Rikerovi?
Na okamžik pocítil jisté otupení, myšlenky na Deannu ho uspávaly a byl presvedcen, že ráno bude moudrejší vecera. A pak ho neco, nejaký pohyb, prinutilo vzprímit se na posteli tak rychle, že na chvilku ztratil orientaci.
Nekdo tam byl. Nevedel jak, nevedel proc... ale nekdo tam byl, skrýval se v rohu, cíhal v temnote.

Zvolal: "Svetlo!"
Jeho kajuta se poslušne rozsvítila. A spatril - prázdno.
Dvere se neotevrely. Nikdo nevstoupil. Krome neho tu nikdo nebyl.
Nedokázal popsat pocity, které se mu v té chvíli honily hlavou. Jak znelo to staré porekadlo? Sáhla na me smrt. "Haló?" vypravil ze sebe opatrne Riker a nemel tušení, proc to vubec delá.
Lodní pocítac si byl dobre vedom toho, že v místnosti krom Rikera nikdo není, a tak si pozdrav vyložil jako zvláštní, nicméne prípustnou variantu vzájemné komunikace. "Vše funguje," odpovedel pocítac. Pak trpelive cekal na další instrukce.
Riker nevedel presne proc, ale zeptal se: "Pocítaci - kdo je v této místnosti?!"
"William Thelonius Riker."
"Ješte nekdo?"
"Ne."
Riker pomalu prikývl. "Zhasnout," rekl po chvilce.
Když svetla pohasla, znovu ulehl a premýšlel jestli se nezbláznil.
Napred se mu zdálo, že se úplne probral, ale pak se postupne vracela ospalost a nakonec usnul.
Zdálo se mu o ní. Smála se na neho, krácela k nemu s rozevrenou nárucí a všechno se náhle zdálo být tak samozrejmé, když tu byla ona. Bez ní nebylo -
"IMZADI!"
To slovo mu zarvalo v hlave, probehlo celým jeho telem a okamžite ho úplne probudilo. Netušil, kolik casu ubehlo od chvíle, kdy usnul, a ani na tom nezáleželo.
Záleželo jen na tom hlase, na tom slovu, a nepochybne to už nebyl sen. Zcela urcite to byla Deanna a neco ji strašne vydesilo, at už to bylo cokoli.
"Deanno!" vykrikl Riker.
Pocítac poslušne rekl: "William Thelonius Riker je jediným prítomným v - "
"Drž hubu! Rozsvit'!"
Svetlo se okamžite rozsvítilo Presto, že byl trochu oslnen, priskocil rychle ke skríni a popadl oblecení. "Riker volá poradkyni Troi!" vykrikl už srozumitelnejší komunikacní povel.
Žádná odpoved. Nehlásila se - ale on stále cítil studenou, temnou hruzu, která ho náhle opanovala. Neco se delo, vždyt ho oslovila, i když jiným, prvotnejším zpusobem, na nejž lodní komunikacní systém není zarízen.
Když na sebe naházel oblecení, okamžite se uklidnil a rekl: "Riker volá doktorku Crusherovou!"
Tentokrát se dockal odpovedi. Beverliyn hlas znel slabe - samozrejme ji vytrhl ze spánku. Ale v jejím hlase nebylo ani známky nerozhodnosti, protože nocní vyrušení byla v její práci obvyklá. "Tady Crusherová:"
"Neco je s Deannou! Seber lékarskou jednotku a bež k ní!" Budiž to Beverly Crusherové pricteno ke cti, nikdy neztrácela cas zmatenými otázkami typu "jak to víš?" nebo "proc nevoláš rovnou na marodku?"
Rekla jen stroze: "Potvrzuju príjem."
Riker tu odpoved ani neslyšel. Už byl pryc.
Valil se chodbou a nejednou si vysloužil zvedavý pohled od kolemjdoucích kvuli nedbalému oblecení, které kontrastovalo se špatne skrývanou panikou v jeho chováni. Podporucík Chafin mel tu smulu, že nedával pozor a v zatácce chodby vstoupil Rikerovi do cesty. Riker ho preválcoval jako težký atlet. Chafin se rozplácl o protejší stenu. Riker se nevychýlil ani o krok a letel dál, ani si pritom neuvedomoval, že poslal k zemi kolegu z posádky bez sluvka omluvy.
Deannino apartmá bylo prímo pred ním a on do nej vbehl bez ohledu na svou bezpecnost. Koneckoncu, nemel tušení, jakému nebezpecí je Deanna vystavena - dokázal si predstavit jen zbesilé Sindarínany, jak z ní stahují kuži zaživa a chystají se i na neho. Šlo jen o to jí pomoct.
Vrítil se dovnitr a zdesil se pri pohledu na to, co videl.
Deanna se válela po podlaze v záchvatu krece. Byla nahá, až na prosteradlo, které pres ni nekdo prehodil jako rubáš. Dann stál nad ní oblecen ve spodkách, ale jinak vypadal, zmatene a bezmocne.
"Deanno!" vykrikl Riker.
Dann se na nej podíval. Jeho pokožka byla o pár odstínu svetlejší. "Já... já nevím, co se stalo! Proste -"
"Proc jsi sakra nezavolal pomoc?" rval Riker.
"Já nevím jak!" rekl Dann. "Nikdy jsem ješte na hvezdné lodi nebyl! Mel jsem neco zmácknout nebo -"
Riker ho odstrcil stranou, zbytecne prudce, a zoufale zavolal: "Riker marodce! Kde je ta zatracená lékarská jednotka?"
Ani necekal na odpoved a poklekl vedle tresoucí se poradkyne.
Pokožku mela smrtelne bledou. Vzal její dlan do svých a cítil, jak je lepkavá a studená. Jeho ruce se marne snažily jí nejak pomoct, a tak jen potlacil des a rekl: "Šš... všechno bude v porádku. Klid, Deanno."
Její pohled se propadal do mlhy. Riker si myslel, že už ho asi nevidí. Nemel tušení, co jí je, a co bylo ješte strašnejší, ani ona to nevedela.
"Imzadi," zašeptala to slovo, které mu propíchlo mozek a duši jako kopí. "Prosím... pomoz mi... pomoz."
Rychle ji popadl do náruce a vybehl ze dverí. Bežel na marodku. Byl od prírody silák, a ted ho navíc vybicoval adrenalin a strach o ni, takže ani necítil její váhu. Neustále jí horecne neco šeptal, jako by se domníval, že jediná vec, která ji udrží ve spojení s tímto svetem, je jeho hlas.
S lékarskou jednotkou se potkal po ceste. Beverly Crusherová se ani neoblékla - v pyžamu vedla techniky s antigravitacním nouzovým vozíkem. "Rychle! Rychle!" pobízela je.
Deannina ruka svírala Rikerovu bluzu i poté, co ji položil na vozík a utíkal vedle nej. A stále opakovala: "Pomoz mi...

prosím... zima..." její telo se otrásalo cím dál víc.
"Stabilizujte ji!" vykrikla Crusherová a doktor Selar, který mel zrovna službu, když prišlo to hlášení, ihned vpíchl Deanne injekci.
"Já ti pomužu," rekl Riker Deanne a strach, který ji ochromoval, se prelil do neho a sevrel mu srdce. Mel pocit, jako by se jeho svet rozpadal. "Slibuju, Imzadi. Udelám cokoli... všecko... já... Ale už ho neslyšela.
V jejích prsou ješte jednou zachrcelo... a tesne predtím, než ji stacili dovézt na marodku...byla mrtvá.

Tisíce svetelných let odtud se probudila Lwaxana Troi. A zacala kricet.
Kricela dobré dve hodiny.
A už nikdy nebyla taková jako drív.

EPILOG

Admirál Riker uprene hledet na kapitána Crushera, který stále zachovával kamennou tvár. "Vaše matka si to ješte dost dlouho vycítala,"pronesl Riker. "To bylo Zbytecné... udelala vše, co bylo v jejích silách. Ješte dlouho, nejméne... nevím... zdálo se to jako vecnost, se snažila Deannu vrátit. Ale nic nepomohlo. Nic... nepomohlo." Ani já ne, dodal vduchu.
"Vycítala si to, ale nemela proc, to chcete ríct?" zeptal se kapitán Crusher.
"Presne tak."
Wesley sledoval déšt, který zeslábl až do pouhého mrholení. Za minutku dve ustane docela. "Tuším, že dalším duvodem, proc si nemela nic vycítat, bylo, že vy sám jste si to vycítal."
Riker pomalu prikývl. "Myslím, že rozdíl byl v tom, že vaše matka udelala vše... a neuspela. A mne se porád zdálo, že jsem... že jsem mel neco udelat. Nejak se mi zdálo, že jsem, mel udelat víc.
A vždycky me velmi trápilo, že jsem nikdy neprišel na to, co to melo být. Slíbil jsem, že jí pomužu... a slib jsem nedodržel, krome toho, že jsem byl po jejím boku, když umírala."
"Možná, že chtela jenom to."
Riker neodpovedel.
Crusher chvilku premýšlel a pak se zeptal: "A matka vubec nezjistila prícinu?"
"Ne, odpovedel Riker a zavrtet hlavou. "To je na celé té situaci nejstrašnejší. Chcete slyšet odpoved, alespon nejakou odpoved. A tady nebyla žádná odpoved. Beverly nemohla najít jedinou prícinu, proc Deanna... odešla. Proste jako by se její telo jednoduše... zastavilo. Masivní kolaps krevního obehu, ovšem bez zjevného fyziologického duvodu. Beverly testovala telo na všechny známé cizorodé látky, aby bylo možné vyloucit vraždu - což bylo dost pritažené za vlasy, ale tvoje matka chtela prozkoumat všechny možnosti - a nic. Zkrátka, Deanna..." bojoval s tím slovem, ale nakonec je vyslovil, "... zemrela." Pak se odmlcel.
"A co se delo potom?"
Riker pokrcil rameny. "Šlo to se mnou s kopce. Lod, muj život... proste..." a opet pokrcil rameny, tentokrát ješte o neco osudoveji. "Nekdy si proste neuvedomíte, co pro vás a váš svet nekdo znamená, dokud ho neztratíte. Pak už je samozrejme pozde."
Chvíli tam tiše sedeli, a pak Wesley najednou naklonil hlavu zpusobem, který Riker duverne znal. "Tady Crusher."
Rikerovi se nechtelo tam být a poslouchat kapitánovu konverzaci s neviditelnými. Místo toho se vrátil do druhé místnosti, kde ležel skvele zachované Deannino telo. Její ruka spocívala na pokrývce.
"Odpust mi to, Imzadi," rekl tiše, "já jsem se snažil." Zaslechl za sebou Wesleyho tiché kroky a potom i kapitánuv hlas: "Musím jít. Náhlé zemetresení na Cygnii III. Kód jedna, katastrofická situace." Odmlcel se. "Mužete letet se mnou, admirále. Tady... prominte, pane, ale tady to není nic pro vás, jen spousta nepríjemných vzpomínek."
"To je možné, kapitáne, ale už jsem se zmínil, že posmrtná práni Lwaxany Troi jsou velmi presne stanovena. A Lwaxane bylo vždy težké ríct ne."
"No dobrá, admirále. Jak si prejete," Crusher se znovu odmlcet. "Už prestalo pršet. Jestli chcete, doprovodím vás zpátky do domu, než odletím."
Riker jen prikývl.
Vyšli spolecne z mauzolea. Puda jim ted cvachtala pod nohama jako napitá houba. Mraky uhánely po obloze a mezi nimi už probleskovalo slunce. Když se blížili k domu, admirál se zastavil a uchopil kapitána za ramena."
"Jsem rád, že jsem te zase videl, Wesi."
Crusher se zašklebil. "Škoda jen, že to nebylo za príjemnejších okolností."
"Škoda. Ale treba to príšte bude veselejší."
A pak, ne zcela podle rádu, ale úplne samozrejme, Riker Crushera pevne objal a poklepal mu na záda. Pak nekolik kroku poodstoupil a oba dva, jako by se domluvili, si soucasne upravili.bluzy svých uniforem. Když se videli navzájem delat to samé, prišlo jim to k smíchu.
"Štastnou plavbu, kapitáne Crushere. Hood je dobrá lod. Sloužil jsem na jedné z jejich predchudkyn. Naštestí má u kormidla i dobrého kapitána."
"Mnoho štestí ve vašem príštím snažení, admirále Rikere. Doufám, že vám to prinese spokojenost... a mír." Potom Crusher naklonil hlavu a rekl: "Crusher Hoodu. Premístím se nahoru."
Telo Wesleyho Crushera se rozplynulo a Riker zustal sám.

Našel Svaté kruhy Betazedu. Z jakéhosi duvodu, který Riker neznal, byly v Lwaxanine pracovne. Pokrcil rameny a

odnesl je na hromadu dalších materiálu, tretek a vzpomínek, které se snažil usporádat v obývacím pokoji.
Pan Homn zmizel. Beze slova vysvetlení, bez rozloucení. Když se Riker vrátil do domu, Homn tam proste nebyl. Jako by završil své poslání a poté už nemel duvod dál zustávat. A tak odešel a nechal tu Rikera s obrovskou hromadou vecí, které bylo treba roztrídit.
Betazed se mohl pochlubit skvelým muzeem starožitností a sbírka Lwaxany Troi pro nej bezpochyby bude významným a cenným príspevkem. Riker zarídil, aby ji odvezli. Byl jen požádán, aby všechno nejdríve prošel a vybral všechny osobní veci, které by pro bežného betazedského obcana nebyly zajímavé.
Lwaxana po sobe nezanechala žádné príbuzné. Nábytek už byl odvezen a darován místnímu dobrocinnému spolku. Zustaly tu jen ty veci, kterými se Riker probíral.
Nejprve prohlédl všechny ostatní místnosti v dome a nakonec si nechal tu, na niž se tešil nejméne. Deannin pokoj. Otevrel dvere a naskytl se mu pohled, který ocekával. Lwaxana nechala všechno, tak jak bylo, jako svatyni své dcery. Pokoj byl vymalován naružovo a byla v nem spousta nejruznejších sošek - takových, na které se Deanna vydržela dívat celé hodiny.
A v Deannine sekretári našel skrínku.
Byl na ní zámek, ale ten nebyl uzamcen. Riker nadzvedl víko, zvedav, co najde.
Poznával všechno, co ve skrínce bylo.
Všechno bylo v perfektním stavu, at už to bylo tajuplné nebo triviální. Kus liány z jalarské džungle. Stuha, kterou mela na Chandrine svatbe. Studijní disketa "O lidských disfunkcích". Byl tu i...
"Dobrý bože." Sáhl dovnitr a vytáhl ostrý kamínek. Na jeho povrchu byla zcela urcite zaschlá krev. "Ona si nechala i tohle."
Hledal dál a našel básen.
Precetl si ji znovu, po desetiletích, která ho delila od mladistvého zápalu, s nímž ji sepsal. Rádky, které se mu tehdy zdály tak moudré, znely nyní otrepane a povrchne. Hošík, který ješte neznal svet, se pokoušel v nekolika verších shrnout pocity, jež ani ted jako starec nedokázal sám pro sebe porádne zformulovat.
"To je strašné. Nechápu, jak jsem mohl tohle napsat." A pak popadl celenku a ohmatal ji. "A nechápu, jak se ti to mohlo líbit. Nechápu, jak..."
Prekvapene zjistil, že jeho tvár je mokrá. Otrel si slzy celenkou, ucítil na tvári, jak je mekká, a rozplakal se ješte víc.
Domníval se, že smutek už má za sebou. Myslel si, že se pres to prenesl. Ale ted, když sedel na podlaze v pokoji, který kdysi patril mladé, živoucí žene, si uvedomil, že se pres to nikdy neprenesl. Nikdy se s tím nevyrovnal. Celý život žil s tím, že neco nedokoncil. A že to nikdy nedokoncí. Chtel toho tolik ríct - a nikdy nebude moct, protože cas ho predbehl drív, než si plne uvedomil, že s ním beží o závod.
Nikdy to nebude lepší. Pres všechno, co v živote dokázal, to obrovské selhání - selhání, o nemž mu všichni tvrdili, že neexistuje - tu s ním už zustane. Naporád.
Sevrel celenku ješte pevneji v dlaních a pokusil se vzpomenout na casy, kdy necítil žádnou bolest.

ZACÁTEK

Kapitola jedenáctá

Porucík William T. Riker uhodil do prepážky a pritom si narazil ruku. Pokud jde o prepážku, té se tolik nestalo.
Ješte jednou se nenávistne podíval na sbalený kufr, který ležel na posteli, jako by ho mohl pouhým vztekem vymazat ze svého života.
"Tohle už je opravdu vrchol," sdelil kufru a pak dodal: "To snad není pravda!" Kufr to zajímalo stejne málo jako prepážku.
"Porucík Riker na mustek," ozval se kapitánuv hlas.
Dotkl se komunikátoru a ruka ho znovu zabolela: "Už jdu." Než odešel, vrhl ješte jeden rozzlobený pohled na kufr a na prepážku, které se urcite smluvily, aby ucinily jeho život ješte nesnesitelnejším.
Netrpelive bubnoval na zábradlí v turbovýtahu. Všechno na lodi se zdálo být pomalé a zoufalé. Ostatne, celý jeho život se mu zdál pomalý a zoufalý. Mohl si vybrat, delat kariéru... a osud se zatím rozhodl zpomalit jeho kariéru tak, aby se mucive a zoufale vlekla.
Výtah se otevrel do stísneného prostoru mustku Fortuny, a Riker vystoupil. Rychle pozdravil kapitána Lansinga a zaujal své místo na pozorovacím stanovišti.
Lansing, muž ve stredních letech, který za dobu své kariéry dosáhl ve vztahu se svými podrízenými relativne nízké míry služební hierarchie, se otocil i se svým kreslem tvárí v tvár Rikerovi. "Myslel jsem, že by vás mohlo zajímat, porucíku, že na Betazed dorazíme za..." Lansing se odmlcel a pohlédl na muže u kormidla.
"Dvacet sedm minut," oznámil kormidelník.
Riker si všiml, že všichni prítomní se na neho uprene dívají.
"A napadlo nás, že byste treba chtel strávit svou poslední pulhodinu na této lodi s naší malou, ale zdatnou posádkou zde na mustku," pokracoval Lansing.
Riker se zachmuril: "To je od vás hezké, pane."
Lansing zvedl své impozantní telo z velitelského kresla. "Vy jste si sice výslovne prál, že nebudete chtít žádné oficiální rozloucení."
"Ano, pane. A dekuju vám, že jste mou žádost vzal na vedomí."
"Víte, co je nejlepší na tom být velitelem, pane Rikere?" Bez toho, že by cekal na Rikerovu odpoved, Lansing

pokracoval: "Když se vám to hodí, mužete ignorovat prání svých podrízených dustojníku. Paní Li, prosím."
Navigátorka Kathy Li vstala a skryla ruce za zády. Riker videl, že neco drží, a musel potlacil úsmev, když zjistil, co to je: velký dortový pohár se zárící svíckou umístenou vznešene na vrcholku. A ružovou polevou tam bylo pripsáno Sbohem, Dortíku - což byla prezdívka, kterou pro neho vymyslela Li.
Kapitán Lansing rekl: "Pocítaci. Spust Rikeruv program na rozloucenou Jedna A."
Mustkem zacal znít dixieland a Riker už se neudržel a musel se hlasite smát.
"Rozhodli jsme se pro kompromis, pane Rikere," zvolal Lansing, aby prehlušil hudbu, "rozlucka, ale s prísným casovým limitem - presne dvacet sedm - pardon, ted už jen dvacet šest - minut."
Riker obešel posádku na mustku, potrásl si s každým rukou, smál se, pokyvoval hlavou a prijímal od nich zdvorile prání mnoha úspechu na nové lodi. Kathy Li ho ponekud vášnive políbila - pred ostatními se pokoušeli svuj vztah skrývat. Samozrejme, že nikoho neoklamali, a ted, když odcházel, nevidela Kathy duvod chovat se nadále opatrnicky. Když se od sebe odtrhli, poplácala ho po tvári.
"Byla s tebou legrace, Dortíku."
"Nic víc?" rekl ctveráckу.
Podívala se na neho a predstírala údiv. "Víc než to? S Willem - Stylem Rikerem, jehož krédem bylo "ješte jsem nepotkal ženu, která by se mi nelíbila? Ale jdete, porucíku.Vy byste víc ani nechtel. Nehodí se vám to do vašeho hracího plánu."
"Chcete ríct, že porucík není mužem, jenž by venoval všechny své city jediné žene?" zhrozil se naoko Lansing. "Hrozne me teší, že se muj psychologický profil probírá na verejnosti," zabrucel Riker.
Li si Rikera nevšímala a rekla vesele kapitánovi: "Vzpomínáte na staré casy vesmírných cest, kapitáne? Když musela být peclive zvažována sebemenší položka kvuli spotrebe paliva? Každé prekrocení povolené hmotnosti mohlo tehdy astronauty stát život. No a tady porucík -" stiskla Rikerovu paži - "vychází ze stejného principu. Skutecný, plnohodnotný milostný príbeh - opravdová láska a vše, co k tomu patrí - by ho na cestách vesmírem nadmerne zatížil. Náš pan Riker nemá rád nadváhu."
Riker na ni pohlédl. "Kathy, ty se na me zlobíš?"
Prekvapením zamrkala. "Ne. Vubec ne. Jenom vím, jaký jsi. Nebo se mýlím?"
Premýšlel o tom a pak odpovedel: "Ne, asi máš pravdu."
"Vidíte?" rekl Lansing. "Paní Li má asi pravdu. A to mi stací. Pane Rikere, chcete na záver ješte neco ríct, než se nalodíte na novou, skvelou lod?"
Vedecký dustojník Sara Paul obcházela jednoho po druhém s lahví šampanského. Nekde se našly sklínky a ona je ted asi tak do poloviny nalévala.
"Co bych chtel ríct? Popravde?"
"Na palube vedeckovýzkumné lodi Fortuna máme rádi pravdu," rekl Lansing.
Riker se díval na dortový pohár: "No... abych byl uprímný... radeji bych neodcházel."
Ostatní na to reagovali prekvapením. "A1e porucíku," rekl Lansing, "povýšení na prvního dustojníka na Hoodu... to je významný krok smerem nahoru. A -"
"Kdybych šel opravdu na Hood, pane, byl bych nadšen. Ale já tam nejdu. Na pár mesícu me nechají vychladnout na planete. To už bych byl užitecnejší, kdybych zustal na Fortune. "
"Porucíku," pravil chápave Lansing, "je to hrozná smula, pripouštím. Ale pokuste se být trochu nesobecký, ano? Mužeme dekovat hvezdám, že .Hood je ješte celý. Co jsem slyšel, ti sindarínští útocníci mu dali poradné zabrat. Je to pro Hood dobré vysvedcení, pro jeho vybaveni i posádku, že preckal zákerné prepadení a navíc ješte zneškodnil útocníky. Presto zustane dva tri mesíce v suchém doku kvuli opravám a prezkoušení, což se stejne melo udelat už dávno. Snažte se na to podívat z téhle stránky - dostanete lod, která bude lepší než nová."
"Ale být na planete..." Riker žalostne zakroutil hlavou. "Mám pocit, že ztrácím cas. Je to tak mizerne nacasováno."
"To je pravda," pripustil Lansing. "Ale co máme delat? Váš prechod na Hood jsme vyrídili pred mesícem. Kdo mohl tušit, že na nej zaútocí Sindarínané? A v okamžiku, kdy byl vyrízen váš prestup, byla vyrízena i náhrada za vás. Shledáme se s tím clovekem za osmnáct hodin. Oba dva vás tu nepotrebujeme, a tak, když se uvolnilo místo na betazedské ambasáde -"
"Tak nechte jeho, at se pár mesícu smaží na Betazedu!" rekl Riker a doufal, že to nezní príliš prosebne.
"Ale Hvezdná flotila tam chce mít zkušenejšího dustojníka, porucíku, a to jste vy. Pochopte to, pane Rikere... jste proste príliš populární. Každý po vás touží."
Riker zavrtel hlavou. "Už je to spousta let, co jsem ztrávil na planete víc než dvaasedmdesát hodin."
"Však si zvyknete," rekl Lansing, aby ho potešil. Pak pozvedl sklínku. "Porucíku Williame T. Rikere: Pripíjím na vaše úspechy v galaxii a verím ve vaši velkou a slavnou budoucnost. Na vaši budoucnost."
"Na vaši budoucnost," zvolala sborove posádka Fortuny.
Riker pokýval hlavou a usmál se. "Na budoucnost," pravil a napil se šampanského.

Kapitola dvanáctá

První pohled, který se Rikerovi naskytl na Marka Ropera, muže, který vedl velvyslanectví Federace na Betazedu, byl stejný, jako každý jiný den - sedel za stolem a vypadal, že je na roztrhání. Co se týce Ropera, zdálo se, že si Rikera vubec nevšímá.
Roper byl silný muž s prošedivelými vlasy a tlustým cerveným nosem, který mu zrejme Buh priplácl, když mel náladu na zlomyslné žertování. Roper mel na stole dva pocítace, pohled mu tekal z jednoho na druhý, pritom si delal poznámky do zápisníku a neustále si sám pro sebe neco mumlal.

Riker si odkašlal. Roper vzhlédl, prikývl na pozdrav a pak okamžite zapomnel, že tam nekdo stojí. Místo toho pokracoval ve své práci a obcas pronesl neco jako: "Neskutecné. Copak mužu být všude? Chtejí, abych...? Tady mi kolidují dve schuzky. A do toho má prijet rigelský velvyslanec? A ode mne ceká, že usporádám recepci? Pane bože... Grácie!"
Poslední slovo vykrikl a Riker se na okamžik domníval, že se Roper hlasite dožaduje zásahu bohu. Ale pak se dovnitr vrítila mladá žena se štvaným, ale odhodlaným výrazem v tvári. Byla to tatáž žena, která Rikera uvítala pred Roperovou kancelárí. Proklouzla kolem Rikera, jenž si zacal zretelne uvedomovat, že byl vhozen prímo doprostred svedomite, avšak jen tak tak zvládaného chaosu.
"Grácie," rekl Roper, "sežente Harrase z cateringu. Musím s ním ihned neco projednat. Pak ješte hlavního radu Timbora -"
"S tím jste mluvil už vcera," pripomnela mu Grácie a vypadala mírne zmatene.
"Ano, ale vcera jsem ješte o rigelském velvyslanci nemel ani potuchy;" odsekl Roper popudlive. "Jsou to úplní cvoci. Nikdy se neobtežují dát cloveku vedet víc než osmactyricet hodin dopredu. A pak se stejne ani neukáže! Zruší to na poslední chvíli. Typické. Typické."
Riker si nebyl zcela jist, komu to Roper všechno povídá -Grácii, jemu, sám sobe... nebo všem najednou?
"Kdy mužu nejdrív mluvit s Harrasem? Vecer," odpovedel si sám na otázku. "Musí to být dnes vecer."
"Vecer jdete na svatbu Xerxovy dcery."
Roper skryl tvár v dlaních. "No to je skvelé. Proste skvelé."
Dlouho mlcel a Riker se chopil príležitosti, která se mu pri prerušení konverzace naskytla: "Pan Roper? Jsem porucík Riker. Predpokládám, že vám o mne rekli?"
Roper se na nej pres prsty podíval. "Kdy jsme meli mít schuzku?"
"Schuz -?" Riker tekal z Ropera na ženu, která slyšela na jméno Grácie. "Nekdo me tu ocekává?"
Grace se jemne snažila šéfovi osvežit pamet: "Hvezdná flotila. Vzpomínáte si, Marku?"
Roper vypadal chvíli nechápave, ale pak se mu všechno vybavilo a tvár se mu rozzárila: "Riker! William Riker!" "Ano, pane," rekl Riker a ulehcene si oddychl.
"Nový spolupracovník z Hvezdné flotily! Chlapce, moc se vám omlouvám." Roper obešel stul, stiskl Rikerovi ruku a zurivé mu s ní potrásal.
"Odpustte, jestli jsem prišel v nevhodnou dobu."
"Pres den je to vetšinou špatné," rekl Roper. "Druhá nejhorší doba je noc. Nicméne jsem rád, že vás tu máme. Jak se dá usoudit z toho zmatku, v nemž se neustále nacházím, cím víc nás tu je, tím lépe."
"Vynasnažím se, pane."
"Ano, ovšem, první vec, kterou mužete udelat, je dát si pohov." Roper pokynul smerem k protejší židli. "A mít strpení s mým hubováním a roztekaností. Dáte si kávu?"
"Velmi rád, díky." Roper zamíril ke dverím, ale Grácie ho zastavila. "To je v porádku, Marku. Já to prinesu." Podívala se tázave na Rikera: "Se smetanou?"
"Cernou."
"Hned to bude." Usmála se a odhalila dve rady bílých zubu. Pak odkrácela.
Roper se podíval na Rikera s náhle probuzeným obdivem. "Nezapírám, že jste na mne udelal dojem, kapitáne."
Riker na neho pohlédl mírne zmaten. "Jenom porucík. A v cem jsem na vás udelal dojem, pane?"
"Protože Grácie je mojí asistentkou už tri roky a málokdy uzná za vhodné mi prinést kávu... a nikdy se k tomu sama nenabídne. Ale vy - " Roper se odmlcel, "vy to se ženami umíte, že, kapitáne?"
Riker se pomalu usmál. "Ženy me zrejme... ocenují. Proc mi porád ríkáte kapitáne?"
Hvezdná flotila mi poslala vaši složku. Velmi zajímavé ctení. Píše se tam o vás, že jste aktivní, sebevedomý, nadejný mladý dustojník s nadáním a schopnostmi pro jemnejší druh diplomacie. Stežejní vecí je - používají se ve Hvezdné flotile ješte staré námorní termíny jako treba stežen?"
"Obcas." Rikera zprvu Roperovy zpusoby odpuzovaly - pokud se to tak dá ríct - ale pak ho zacaly bavit a nakonec se mu ten ponekud rozháraný diplomat zacal zamlouvat.
"Dobre. Stežejní vecí je, že ted pujdete rychle nahoru, muj mladý príteli. Nekterí vám dokonce verí natolik, že si myslí, že byste mohl vymazat rekord Jima Kirka, který byl nejmladším kapitánem... a to vydrželo už témer jedno století."
"To je ta stežejní vec, že?"
"Samozrejme. Tak jsem si myslel, že vám zacnu ríkat kapitáne už ted a trochu to urychlím." Roper se naklonil kupredu. "Pokud byste ovšem nechtel, abych vám ríkal rovnou admirále."
"Je to vaše vec, pane, vy tady rídíte velvyslanectví. Mužete mi ríkat jak se vám zlíbí... i když bych byl rád, kdybyste me v prítomnosti dalších príslušníku Hvezdné flotily oslovoval podle mé rádné hodnosti. Pravým kapitánum by to treba mohlo vadit."
"Jak chcete," rekl na to Roper nedbale.
Grácie se vrátila se šálkem cerné kávy, který si od ní Riker opatrne vzal. Stoupla si nad neho a zeptala se: "Mužu vám ješte neco prinést?"
"Tohle úplne stací."
"Grácie, dohlédnete na to, aby nás nikdo nerušil."
"Dobre, Marku," rekla, avšak svuj pohled a úsmev venovala Rikerovi. Potom se otocila a odešla.
Roper zavrtel hlavou. "Ano. Velmi Zajímavé. Takže..." jeho hlas znovu nabyl pracovnejšího charakteru. "Co vám rekli o vaší práci? No... na Betazedu je moc krásne."
Riker uprel pohled na velké okno, z nehož byl nádherný výhled. Obloha byla neskutecne modrá a naružovelá oblaka na

ní visela, jako by je tam nekdo namaloval. Sedeli ve dvacátém patre budovy a Riker odtud mohl prehlédnout celé mesto. V zástavbe zde nebyly kombinovány ruznorodé styly, jako u rady jiných mest, budovy proste ladily jedna s druhou. Bud bylo mesto od samého zacátku peclive plánováno, anebo jeho další rust probíhal hladce a organicky. Daleko, daleko na obzoru videl Riker náznaky nejakého pohorí. "V tom prípade," poznamenal, "se mi okamžite vybavuji slova nikdy nechválit."
"Je to nádherný svet. Skvelí lidé," potvrdil Roper. "Velice citliví. Pozorní, starostliví a velmi vstrícní. Národ s živými tradicemi a svet plný velkých myslitelu. Já nejsem a nerad to priznávám - velký myslitel, kapitáne. Jak jste na tom vy?"
"V soucasnosti jsem rád, že dokážu myslet rychle. Predpokládám, že to ostatní casem prijde."
"Velice zralý prístup. Co ješte víte?"
"Betazed je už dlouho spojencem Federace, a dost váženým." Potom Rikerova tvár potemnela. "A také vím, že se v poslední dobe vyskytly nejaké problémy se Sindarínany."
"Máte pravdu," rekl vážne Roper. "Sindarínané mají povest válecníku. A pracují na smeny."
"Na smeny?" nechápal Riker.
"Existuje mnoho planet a národu, s nimiž mají neshody, anebo o nich uvažují jako o vhodných loupežných cílech. Ale neútocí na ne porád. Jdou po nich jen v urcitých obdobích, až dokud nedosáhnou hranice mezi neprípustným obtežováním a otevrenou hrozbou... a pak se stáhnou. Pár mestcu, nekdy i roku, o nich neuslyšíte... a skoro na ne zapomenete. A tehdy znovu obnoví své útoky a nájezdy."
"A ted si zrovna vybrali Betazed."
"Presne tak. Došlo tu ke trem útokum ve trech mesících na ruzná místa ve meste."
"A co ostatní mesta?"
"Malá. Zamerená na zemedelství. Jinde na Betazedu jsou jen mesta farmáru nebo filozofu. Tady je srdce ekonomiky. Betazedu - témer celý obchod a podnikání se koncentruje zde."
"To není nejmoudrejší usporádání vecí," pravil Riker ponure. "Zjevne neznají prísloví o všech vejcích v jedné ošatce."
Roper pokrcil rameny. "Je to jejich planeta, kapitáne. Nemužeme jim mluvit do toho, jak ji rídit. Ale mužeme podnikat jisté kroky. Už je tu bezpecnostní oddíl Hvezdné flotily. A vy, jako dustojník Hvezdné flotily, mu budete velet."
Riker prikývl. O pozemních bezpecnostních oddílech Hvezdné flotily vedel - vlastne to byli strážci porádku bez lodi. SFP je vysazovala všude tam, kde si situace vyžadovala delší prítomnost Federace. Ponechat lod na obežné dráze kolem planety po mnoho týdnu ci mesícu nebylo možné - ale delalo se to tak, že poslali bezpecnostní oddíl a nechali ho tam tak dlouho, dokud sporné otázky nebyly urovnány.
Riker už se s pozemními bezpecnostními týmy nekolikrát setkal. Vetšinou byli tvrdí, svéhlaví, casto pohrdaví a neduveriví k dustojníkum, kterí trávili cas na "svých milovaných lodích", jak to jednou jeden pozemní strážce nazval. A Riker také vedel, že dokážou být velmi neprátelští.
"Máte pro me ješte neco, pane Ropere?"
Roper prikývl a naklonil se k nemu: "Nesnažte se zdejší lidi obalamutit, Rikere. Jejich citlivost k myšlenkovým pochodum je neprekonatelná."
"Nebudu se nikoho snažit obalamutit, pane," opácil Riker s nevolí.
"Ale jdete, kapitáne, všichni to obcas deláme. Kupríkladu - narazíte pri recepci na ženskou, která má na sobe tak strašlivé šaty, jako by se na ne vyzvracel sám Klingon Targ. Reknete jí: "Dobrý vecer, jak se máte - proc máte na sobe ty strašlivé šaty?" nebo reknete: "Dobrý vecer, drahá, moc vám to sluší?""
"No... asi to druhé. Kvuli spolecenskému chování."
"Chrante se toho. Na Betazedu poznají naprosto presne, co si myslíte. Díky tomu se lidé naštestí neurazí na základe pouhého nevysloveného názoru. Donutilo je to vytvorit vysoce tolerantní prístup k necenzurovaným myšlenkám... jinak by se museli vzájemne povraždit. Jediná vec, kterou netolerují, je pretvárka. To by považovali za urážlivé. Chovejte se k Betazoidum uprímne a poctive a oni si vás za to budou cenit a vážit."
Dvere kanceláre se se zasycením otevrely a Roper podrážděné vzhlédl. "Grácie, tuším jsem rekl, že nechci být vyrušován."
Mladá žena s rovnými cernými vlasy a veselýma, trochu šelmovskýma ocima vplula do kanceláre. "Nazdar, tati," pozdravila.
"Á, Wendy!" Roper pokynul smerem k Rikerovi, který povstal. "Porucíku Rikere, to je má dcera Wendy. Wendy, to je porucík Riker."
"Teší me," rekl Riker a uvedomil si, že Roper pri predstavování použil jeho skutecnou hodnost. Byl za to vdecný.
Wendy mu potrásla rukou ve stejném stylu, jako Roper: "Máme shodné iniciály," poznamenala, "W. R." Dívala se na vej uprímným, pronikavým pohledem.
"Opravdu," prisvedcil Riker.
"To je dobre," usmála se ulicnicky. "Až se vezmeme, mužeme na rucnících nechat staré monogramy."
Riker se zarazil a pohlédl na Ropera, ale ten jen pokrcil rameny. "Wendy tu se mnou strávila uplynulé tri roky. Zvykla si ríkat všechno, co si mysli... i tem, kdo neumejí císt myšlenky."
"Šetrí to cas," rekla. Pustila Rikerovu ruku, ale porád se usmívala. "Až na to, že kdybyste mohl císt v mých myšlenkách, porucíku, vedel byste, že jsem jen žertovala."
"Aha." Riker si pomyslel, že si z nej delá blázny. "Jiste."
"Jste milý. Líbí se mi vaše oci. Vypadají, jako by toho už spoustu videly... spoustu úžasných vecí a spoustu ošklivých vecí."
Rikerovi zacala pripadat její prímocarost osvežující. Pomyšlení na planetu, kde lidé rovnou ríkají, co si myslí, se mu už nezdálo tak príšerné. Proc by mu vlastne ta uprímnost mela delat starosti?

"Máte pravdu," rekl. "Rád vám o tom budu nekdy vyprávet."
"Já si to ráda poslechnu."
"A já jsem rád, každý je rád. Radostná radosti," vložil se do toho Roper trochu mrzoutsky. "Wendy, máš neco skutecné duležitého?"
"Ano," obrátila se k otci. "Chtela jsem vedet, které šaty se víc hodí na svatbu ke Xerxovým: ty modré s fížím nebo ty zelené s výstrihem?"
"A jaký je mezi tím rozdíl?" zeptal se Roper. Pohlédl na Rikera: "To je jen, další ze spolecenských událostí, jichž se má tento úrad zúcastnit. Chandra Xerx, dcera z tretího betazedského rodu, se dnes vdává. Za Federaci tam má nekdo jít. Hádejte kdo."
"Já se na to teším," rekla Wendy.
"Co je to tretí rod?" zeptal se Riker.
"Ach tak. Víte, betazedská spolecnost uznává jistý pocet rodin, které jsou považovány za základní, odvozují totiž svuj puvod až z nejstarších písemných památek o dejinách a kulture na Betazedu.
Techto rodu, tak se jim totiž ríká, je celkem dvacet. Rod Xerxu je tretí nejstarší, proto ten titul "tretí rod". Chandra je nejstarší dcera Garta Xerxe a jak se Wendy zmínila, svatba je dnes vecer. Nemám rád betazedské svatby," dodal temne.
"A tahle prichází zvlášt nevhod... kdy se sakra mám sejít s Harrasem a projednat tu náhlou recepci, kterou mám dát dohromady?"
"Podívejte, pane, pokud vám to delá takové starosti, mám pro vás jednoduché rešení," rekl Riker. "Pujdu tam já." Roper na nej pohlédl: "Vy?"
"Pokud ovšem," dodal Riker a usmál se na Wendy, "to nebude vadit vám, že vás doprovodím místo vašeho otce."
Prohlédla si ho ješte pronikaveji než predtím a Riker nechápal, proc se tak usmívá. "To by bylo skvelé." "Opravdu byste šel, porucíku Rikere?" zeptal se Roper. To byste mi prokázal ohromnou službu - mel bych cas venovat se jiným záležitostem a ušetril bych si jednu z tech ceremonií."
"Nevidím v tom žádný problém," odvetil Riker. "Rád vám pomužu, kde to jen bude možné."
"Tak ujednáno," zvolala Wendy vesele.
"Výborne," rekl. Roper a poplácal se po mohutném brichu. "Musím priznat, že vy budete Federaci reprezentovat mnohem dustojneji než já."
Riker se zdvorile usmál a príliš nechápal, jak to Roper myslel.
Pozdeji to pochopil.

Kapitola trináctá

Svatební kaple byla malá, usedlá, jednopatrová budova ve tvaru lichobežníku.
Byl chladný vecer a Riker, vystrojen v kompletní uniforme, prišel vyzvednout Wendy. Videl, že se nakonec rozhodla pro zelené šaty s výstrihem a cítil se tak trochu potešen. Dekolt puvabne odhaloval rýhu mezi nadry a navíc ješte zduraznoval dlouhé štíhlé hrdlo.
Usmála se na nej a rekla: "Moc vám to sluší, porucíku."
"Chtel jsem udelat dobrý dojem na všechny, na kterých záleží. A ríkej mi, prosím, Wille."
"Nezkoušej odporovat." Wendy zlehka naklonila hlavu na stranu. "Kaple je odsud jen kilometr daleko a je nádherná noc. Nechceš se projít?"
"To zní bájecne," nabídl jí ráme a ona je prijala.
Na ulici spolu zapredli príjemný rozhovor. Riker se dozvedel, že Wendy je sociolžka a že její matka zemrela pred nekolika lety. A že má ráda novodobou hudbu.
Riker si zahrál na zklamaného. "Musím te zasvetit do krás skutecné hudby. Ta novodobá hudba je jen hluk."
"A co je tedy ta skutecná hudba?"
Usmál se. "Dixieland. Swing. Éra velkých kapel."
"Velkých kapel?" opácila udivene. "To znamená, že tam hráli vysocí lidé?"
"Vysvetlím to pozdeji," zamumlal. Kaple byla už prímo pred nimi.
U dverí spatril spoustu Betazoidu, kterí se na sebe usmívali a vzájemné se zdravili. Byla to první príležitost uvidet jich tolik pohromade a Rikera na tom neco trochu zarazilo. A pak hned poznal, co to je.
Témer nemluvili. Lidé pokyvovali, usmívali se na sebe, nakláneli hlavy, jako by si pozorne naslouchali. Ale až na príležitostné zvolání nebo smích nepronesli ani slovo.
"Komunikují spolu telepaticky, že?" pochopil Riker, když k nim došli.
"Samozrejme."
"Tak to pak bude celkem nudná slavnost. Všichni tu budou postávat a predávat si navzájem myšlenky, které my neuslyšíme."
"Ale kdepak - " odporovala Wendy a zasmála se - "to se neboj. Svatby delají vždycky nahlas, kvuli cizincum, kterí bývají mezi prítomnými."
"To se mi tedy ulevilo." Chvilku premýšlel. "Budu s nimi umet komunikovat? Myslím, v myšlenkách. Ješte jsem se s Betazoidy nesetkal... nevím, jak na to."
"Nebudeš s nimi moct mluvit, to ne. Oni snadno pochopí, co ti táhne hlavou. Ale ty, abys mohl vysílat a prijímat predstavy, hm... na to je treba jisté dovednosti. Neco, co se musíš naucit a co zahrnuje ovládání vlastních myšlenek a osvojení stavu cisté mysli. Pokud ovšem nenarazíš na silne telepatickou osobnost."
Vypadal prekvapene: "Chceš ríct, že v tom nejsou všichni stejne dobrí?"

"Ovšem, že ne. Copak jsou všichni lidé stejne inteligentní? Stejne silní? Stejne výmluvní? Nejsou. Všichni Betazoidi mají urcité telepatické schopnosti. Vetšina z nich umí bez velkých potíží císt myšlenky. Ale jen malé procento je skutecne tak nadaných, tak... hrozivých," h1edala správná slova, "a na ty si musíš dávat pozor. Ti jsou nejobratnejší."
"Nejobratnejší?"
"Umejí to nejlépe využít. Používají své schopnosti tak samozrejme, že máš pocit, že uvnitr tebe... nevím, jak bych to... není nic v bezpecí."
"Budu si na ne muset dát pozor."
Vstoupili do kaple. Vzduch uvnitr byl cerstvý a chladný. Vešli do velké místnosti, kde se každý jen tak mlel a konverzoval... nebo jak to nazvat... s jinými.
Riker se pomalu rozhlédl po místnosti. Byla celkem obycejná, jen na zdech byly nejaké betazedské nápisy. Zvláštní byly rovnež jakési výklenky po stranách, z nichž vycnívalo neco, co vypadalo jako vešáky na šaty. Na podlaze stály rady menších krabic. Riker do jedné zkusmo poklepal špickou boty a dutý zvuk mu potvrdil, že je prázdná.
Vešáky a prázdné krabice. Nejspíš kvuli dnum, kdy pocasí príliš neprálo a lidé si prinesli plášte a jiné veci do ne pohody.
Na vzdáleném konci místnosti bylo nekolik krásne vyzdobených dverí. Byly zavrené a Riker predpokládal, že tamtudy se pujde na vlastní obrad, jen se ceká až bude vše pripraveno.
Nekolik Betazoidu si povšimlo Rikerovy prítomnosti. Usmívali se na nej a pokyvovali na pozdrav. Jako by ríkali víme o vás a budte nám vítán. A pak se zase vrátili ke svému zpusobu komunikace.
Riker jednou navštívil svet, kde žádní tvorové nemeli bežné zvukové ci mluvicí ústrojí. Komunikovali výhradne posunky. Riker tam jednou navštívil vecírek a to ticho bylo zcela zdrcující. Jediný zvuk, který porušoval klid bylo pleskání dlaní, když chteli pomocí rukou vytvorit nejaké slovo.
Tady to tak zlé nebylo... ale i tak to Rikera ponekud vyvedlo z míry.
"Trochu težké se s tím vyrovnat, že?" ozval se za ním hlas.
Riker se otocil a spatril hubeného, ale príjemne vyhlížejícího Betazoida, který se na nej usmíval. "Co, prosím?" vyhrkl Riker.
Betazoid ukázal kolem. "Tohle všechno. Tiché spolecenství. Vy jste ze Zeme, že?"
Riker pochopil, že muž už zná jeho odpoved dopredu, a1e ze slušnosti ponechává Rikerovi možnost, aby odpovedel sám.
"Ano. Porucík William Riker."
"Gart Xerx, váš hostitel."
"Ach tak. Blahopreju, pane Xerxi."
"Ríkejte mi Garte." Xerx pokynul Rikerove spolecnici. "Rád vás zase vidím, Wendy."
"Já vás také, Garte. Moc to Chandre i vám preju."
"Díky, Wendy," Xerx kývl hlavou k zavreným dverím a rekl: "Za chvilku už by meli být pripraveni. Chandra je samozrejme nervózní. Chce vypadat bezvadne."
"To znám," poznamenal Riker. "Nevesta chce, aby jí to v šatech slušelo."
Gert Xerx se zdvorile usmál. "Víte... to možná platí ve vaší kulture, porucíku. My vlastne nemáme tento problém."
"Tak to jste štastní lidé," rekl na to Riker.
Koutky Xerxových úst se mírne pozvedly. "Vy to nevíte, že?" konstatoval.
"Co bych mel vedet?"
"V tu chvíli se dvere na protejší strane otevrely. Pohybovaly se velmi pomalu a vznešene a Riker se zájmem cekal, jaký pohled do svatební svatyne se mu uvnitr naskytne.
Bylo to úchvatné, kvetiny od podlahy až do stropu, vše tropicky exotické. Zdálo se, jako by ve svatyni pestovali malou džungli jen pro svatební úcely. Riker zachytil závan vlhkého vzduchu - klima bylo peclive udržované, aby se kvetinám co nejlépe darilo.
Otocil se ke Gartu Xerxovi, aby vyjádril obdiv nad tím vším, ale s úžasem zpozoroval, že Xerx si svlékl košili a odhalil nahou hrud', která byla prekvapive hladká.
"Prominte... co to deláte?" zeptal se Riker a snažil se, aby to neznelo príliš ohromene. Pak se podíval na Wendy, co tomu ríká.
Spatril, že Wendin hluboký výstrih je ješte níž než pred tím... až na podlaze. Wendy si svlékla šaty a Riker ted místo pouhé rýhy mezi nadry videl mnohem víc, než bylo odhaleno predtím... presneji, videl vše, co tu bylo k videní.
Jeho nahá pruvodkyne k nemu vzhlédla s nevinným laním pohledem: "Na co cekáš, Wille? Až ti k tomu zahrají?"
Wendy se se smíchem otocila a zamírila k vešákum. Její zadek se pritom spokojene pohyboval sem a tam. A Riker ke svému úplnému zdešení videl, že všichni hosté se svlékají a zavešují šaty na pripravené vešáky.
Gart, už nahý s oblecením prehozeným pres ruku, pohlédl na Rikera s pochopením. "Je mi líto, porucíku. Meli vám to ríct: Možná, že se Mark Roper bál, že byste pak nechtel prijít."
Rikerova ústa se pohybovala, ale nevycházela z nich žádná slova. Nakonec se mu podarilo vykoktat: "Je to... bežné?"
"Ovšem," rekl Gart klidne. "Betazedské svatby se nevesta, ženich, svatebcané a hosté, úcastní nazí."
"Proc?"
"Aby fyzicky a duchovne vyjádrili, že nemají co skrývat. Že se všichni spolecne podílejí na vytvárení souladu a jednoty."
Riker mel pocit, že mu z obliceje vyprchala všechna krev. "Nuže..." odkašlal si a nebyl si jistý, co má delat. Protokol Hvezdné flotily od nej vyžadoval podrídit se pokud možno místním zvykum a obycejum, pokud tím nebyla porušena Základní poucka. V Základní poucce se nehovorilo nic o tom, že by se nesmel pred více než stovkou neznámých lidí

vysvléct donaha, takže potud bylo vše v pořádku. Jenže...
"Porucíku," rekl Gart a snažil se nedat najevo své pobavení. "Jestli se nesvléknete, ujišťuju vás, že to ani v nejmenším nebude nikomu radit. Veríme, že od žádného cloveka nelze žádat víc, než je sám schopen udelat. Toto je cas oslav, nikoli rozpaku. Chovejte se na svatbe tak, abyste se sám cítil co nejpohodlneji."
"Nechtel bych se nekoho dotknout..." poznamenal Riker nejiste.
"Nikdo si to nebude vykládat jako urážku. A ted me, prosím, omluvte... musím se venovat hostum." Gart odešel k vešákum a zanechal Rikera uprostred svlékajících se lidí.
Wendy se vrátila k Rikerovi a kriticky se na neho podívala. Dala si ruce v bok, aby vypadala obzvlášt vyzývave.
"Copak, Wille? Máš problémy? Pockej... já ti pomužu," sáhla po sponách na uniforme.
Chytil ji za zápestí, i když nijak zvlášt silne. Násilne se usmál a pravil: "Mohla jsi mi to ríct dopredu."
"Cože?" rekla pohoršene, "a propást tak príležitost videt, jak se budeš tvárit?"
"Tak to jsi už videla. Jak ti pripadám?"
"Mám dojem, že bys hledet na popravcí cetu Klingonu mnohem odvážneji než ted na pár nahých lidí."
"O té popravcí cete bych alespon dopredu vedel."
"Ale Wille," rekla Wendy a roztáhla tvár do širokého úsmevu, "nemáš se za co stydet." Potom chvilku cekala s obocím lehce pozdviženým, "Nebo snad ano?"
"Ne!" odsekl Riker trochu príliš hlasite, a tak zopakoval ponekud tišším hlasem: "Ne."
"Takže... ?"
"No, abych by1 uprímný..." prejel si prsty po cele a snažil se najít nejvhodnejší slova. "Nikdy jsem ješte nebyl v situaci, kdy se snažím zachovat prestiž dustojníka Hvezdné flotily bez prispení uniformy... nebo neceho jiného."
"Zapomen na svou situaci a zúcastni se oslav. Podívej... jestli se nechceš svléknout, nesvlékej se. Pojd tak, jak jsi."
"Tak dobrá. Diky za porozumení."
Vešel spolu s ní do kaple. Vzduch byl prosycen vuní z kvetin. Bylo to, jako kdyby vstoupil z mesta rovnou do džungle. Wendy ho vedla k volnému místu asi tak uprostred. Riker se rozhlédl.
Nazí lidé napravo, nazí lidé nalevo. Pred ním i za ním. Všichni se chovali naprosto prirozene, jako by ani nazí nebyli. Nikdo nebyl nervózní nebo rozpacitý. Vlastne vypadali ješte uvolnenejší než venku. Dokonce ani mužum a ženám, kterým by to, alespon podle merítek lidské dokonalosti, daleko více slušelo v šatech, nahota vubec nevadila.
Mel pocit, jako by se na nej všichni dívali. Riker vedel, že tomu tak samozrejme není... ale ten pocit pretrvával. Otocil se k Wendy a rekl: "Omluv me... budu hned zpátky." Pak vstal a odešel, ješte než se ho stacila zeptat, kam jde.
Sedela tam, hledela na opuštené sedadlo, pokyvovala na pozdrav, usmívala se na všechny kolem a premítala, kam mohl Riker odejít. Potom uslyšela jeho hlas: "Dekuju, žes mi podržela to místo."
Vzhlédla a usmála se. "Takže ses nakonec rozhodl pripojit k ostatním."
Usedl vedle ní a uvažoval, jak má složit své holé nohy. Nakonec je nechal jen tak a ruce si položil na stehna. Teprve ted si všiml, že sedadla jsou promyšlene vypolštárkována, což bylo príjemné. Chladný kov by v tu chvíli prece jen nijak zvlášt neocenil.
Wendy se naklonila a zašeptala mu do ucha: "Mel jsi mimochodem pravdu... nemáš se za co stydet."
Potešil ho tón, jakým to rekla... mel v sobe cosi jako príslib do budoucna. "Dekuju. To je od tebe milé."
Oprela se a dodala: "Nevím, proc jsi byl tak nervózní. Co sis myslel, že se stane? Ženy si budou ukazovat a smát se?"
"Já nevím. Jen je to pro mne zvláštní situace, to je všecko. Myslel jsem, že by lidé mohli ríkat neco, co by me privedlo do rozpaku."
"Ale jdi. Co, napríklad?"
Gart Xerx vedl dopredu starší Betazoidku. Riker se domníval, že to pravdepodobne bude jeho matka ci prateta.
Zastavila se, podívala se na Rikera a zamracila se. "Vy, Humanoidi, jste velmi chlupatí. Proc?"
Xerx obrátil zahanbene oci vzhuru. Wendy si dala ruku pred ústa, aby zakryla úsmev.
Ale Riker, který na neco podobného nebyl pripraven pouze rekl: "Pritažlivost."
Wendy se krátce zasmála, ihned však smích zase potlacila. Xerx se otevrene usmíval. Stará žena na Rikera pronikave pohlédla a potom se nechala odvést.
"Pritažlivost?"zašeptala Wendy.
"Musel jsem neco ríct."
"To, cos rekl, bylo skvelé. Vidíš? A to ses bál, že ztratíš svou dustojnost, když budeš nahý. Zachoval ses nanejvýš dustojne."
"Dekuju ti."
Wendy si ho chvilku merila pohledem a pak se opatrne dotkla prstem jeho chloupku na prsou.
Riker si prekrížil nohy.
V tom okamžiku zacala slavnost... ohlásil to velmi hlasitý gong.
Porucík se soustredil na prední cást svatyne. Svatebcané pricházeli. Také oni byli nazí. Z jedné strany svatyne vcházel jako první ženich, následován svou matkou.
Rikera udivilo, že matka chytá syna za ruku a snaží se ho zadržet. On ji ignoroval a neúprosne krok za krokem postupoval doprostred místnosti. Do cesty se mu postavil muž, snad jeho otec. Otec zvedl ruku dlaní dopredu a naznacoval ženichovi, aby se zastavil. Ženich uchopil otce za predloktí a odstrcil ho stranou... ne hrube a Riker si dobre všiml, že ženich dává pozor; aby pohyb nebyl príliš prudký a starší muž neztratil rovnováhu.
"Symbolické, jestli tomu správne rozumím," poznamenal Riker tlumene k Wendy. Souhlasne prikývla.
Ženich se zastavil pred knezem (pravdepodobne), který stál bez hnutí uprostred místnosti s dlouhým svitkem mezi

dlanemi. Pohlédli doprava, odkud práve pricházeli rodice nevesty - matka nevesty hlasite vzlykala na rameni Garta Xerxe. Príliš hlasite - samozrejme, že to vše bylo symbolické, ale Rikerovi to pripadalo, že matka trochu. prehrává neco, co melo být jen obrazné.
A pak vkrácela do místnosti nevesta. Nevesta...
Krácela...
Riker zamrkal jako clovek, který si není zcela jist, zda ho neklame zrak.
Byla nádherná.
Mela ty nejzárivejší oci, jaké kdy Riker videl. Špicatou bradu držela vzhuru jako aristokratka a její tmavé vlasy vírily v hustých prstencích kolem hlavy. Mela útlou šíji a její postava... jak se psávalo ve starých detektivních románech, krivky jejího tela byly takové, že kdybyste byli pravítko, meli byste chut se zkroutit také.
Predstavy, co by s takovým telem rád delal, se mu divoce honily hlavou, ale musel si pripomenout, pro všechno na svete, že už je zadaná. Byla to nevesta. Za chvilku se vdá.
Poodstoupila a pokynula mladé žene, která sedela v první rade.
"Volám te na místo snatku," rekla. Mela hluboký melodický hlas s exotickým prízvukem, který Riker nikdy predtím neslyšel. Vzdálene pripomínal smesici trí stredoevropských prízvuku, ale prece jen to znelo trochu jinak.
Mladá žena povstala. Mela svetlé vlasy stažené dozadu bílou stuhou. Uchopila ruku té, která ji "volala,"a stoupla si vedle ženicha. Vzali se za ruce a otocili se ke knezi...
A tehdy to Rikerovi se spožděním došlo. Brunetka nebyla nevestou. Byla neco jako první družicka. Spontánní, necenzurované myšlenky, jak se se vším všudy seznámit s první družickou mu opet pádily hlavou. Jeho oci se do ní hladove vpíjely, jak tam tak stála, zády k nemu. Nádherné krivky jejích boku, elegantní oblouk jejích zad a lopatky vlnící se pod kuží... a jak se jí kuže v tom svetle leskla... jaký mela nádherný úsmev...
Usmev.
Byla k nemu zády, ale on spatril její úsmev...
Protože se ohlédla...
A dívala se na nej.
Prímo na nej.
Na nej. A usmívala se.
Panebože, pomyslel si, ona ví, na co, myslím. Ví, co bych...
Wendy se na nej podívala a videla, jak silne zcervenal. "Wille... je ti neco?"
"Ne, nic." Hlas znel težce a chraplave. Ani vzdálene nepripomínal jeho hlas. "Vubec nic."
"Urcite? Jsi zpocený."
"Je tu horko. To je všecko. Proste horko."
Stále se na nej usmívala a Rikerovi to pripadalo jako celá vecnost. Její prsa (bože, její prsa) se lehce otrásala necím, co považoval (správne) za tichý smích. A pak se milosrdne otocila a obrátila svou pozornost znovu k obradu.
Riker už další jednání vubec nevnímal. Hlavu mel plnou neceho úplne jiného. Jedinou otázkou bylo, jak to nejlépe navléknout.

Recepce byla prichystána venku na zahrade za kaplí. Byly tam velké reflektory, které zalévaly vecer svým svetlem. Riker absolutne nevnímal, jaká jídla jí a kolik... skutecne to pak težce odnesl velkým bolením bricha. Ale ted si vkládal do úst ruzné pokrmy jeden za druhým a myslel pri tom na neco jiného. Hosté se už oblékli a fakt, že Riker mel na sobe zase uniformu, byl pro neho pravým požehnáním. Umožnilo mu to - do jisté míry - chovat se automaticky a príjemne a pohotove rozmlouvat s temi, kdo za ním prišli jako za zástupcem Spojené federace planet. Obcas ho napadlo, zda si jsou vedomi, že v myšlenkách je nekde jinde.
Ocima stále hledal v davu první družicku. Nevesta s ženichem se zatím také neobjevovali - zrejme se zdrželi kvuli obradu.
Nemohl se zbavit myšlenek na ni. V živote už se setkal s tolika ženami, a presto, když ji uvidel, bylo tu neco... neco, co nedokázal pojmenovat. Skoro jako by ji odnekud znal.
Ale nikdy predtím ji nevidel. Tím si byl naprosto jist. Kruci, nebyla dokonce ani jeho "typ." Ale bylo v ní neco, co -
Výbuch potlesku ho vrátil zase zpet a tu ji spatril. Vyšla z kaple spolu s nevestou a ženichem a nekolik dalších prátel novomanželu se kolem nich shromáždilo. Blahopráli jim a usmívali se.
Cekal, až první družicka zachytí jeho pohled. Ale nepodívala se na nej. Vlastne se dívala na všechny, jen ne na nej. Nebyl si jist, zda úmyslne nebo náhodou. Ale at už to bylo jakkoli, hrozne ho to zklamalo.
Nekdo mu poklepal na rameno. Otocil se a spatril Wendy, která k nemu vzhlížela svýma velkýma laníma ocima. "Copak, Wille? Vypadá to, že máš cas na všechny krome me, já jsem prišla s tebou."
"Nic se nedeje. Vubec nic se nedeje." Ovinul kolem ní paži a držel se v její blízkostí po celý zbytek vecera. Témer jako by byla štítem, pripomínkou, že v galaxii je ješte spousta dalších žen.
Témer jako by se trochu desil toho, jak na nej mladá betazedská družicka zapusobila.
Bylo to bláznivé. Neznal ji... vubec ji neznal. Jiste, vedel, že vypadá dobre nahá - skvele nahá - úžasne, až k nevíre skvele nahá - ale presto nic nemohlo oduvodnit ten pocit naléhavosti, který se dostavoval, kdykoli na ni pohlédl. Ten pocit, že ji musí blíž poznat.
"Veríš v lásku na první pohled?" zeptal se Wendy.
"Ne. Myslím, že se mužeš na nekoho podívat a být fyzicky pritahován. To je snadné. Ale opravdová, ryzí láska? Ne. Nekdo te muže pritahovat a ty se následne do nej mužeš zamilovat. Jenže pak to není láska na první pohled. Takže jde pouze o... jak bych to rekla... náhodné poblouznení."

"Úplne s tebou souhlasím," Dokonce pocítil znacnou úlevu. Byl tu nekdo, kdo dokázal vylít kbelík chladné reality na nereálnou situaci. "Myslím si totéž. Neco najdeš, premýšlíš o tom, vyvodíš závery a nekam smeruješ. Neskocíš proste do neceho na základe slepé víry.
"Wille," rekla Wendy a plaše se usmála, "chceš mi tím naznacit, že se ti líbím? Nebo... co chceš vlastne ríct? Že myslíš, že se do me možná zamiluješ na první pohled?"
"Samozrejme, že ne. Myslím, že jsme se shodli, že... nic takového neexistuje. Nebo ne?"
"Aha, ovšem. To jsme se shodli."
Všechny mladé ženy se ted shromaždovaly do houfu, vcetne první družicky. Riker zvedave prihlížel a Wendy prohodila: "Znáš ten starý pozemský zvyk, kdy nevesta hází kytici?"
"Ano."
"Tady mají neco podobného. Až na to, že to není kytice. Nevesta nosí ve vlasech bílou stuhu a tu hází."
"Aha."
Chandra se jako nevesta postavila zády k mladým ženám a po chvilce hodila stuhu preš pravé rameno. Trepotala se ve vzduchu a letela k zástupu natažených rukou, z nichž jedny ji v letu zachytily. Ozval se potlesk a první družicka s ní vítezné predstoupila.
"To je skvelé! Deanna ji chytila, rekla Wendy. "Ona a Chandra jsou už léta prítelkyne."
"Deanna?"
"Deanna Troi. Byla první družickou."
"Vážne?" podivil se Riker s úzkostlivou neutrálností v hlase.
Tak úzkostlivou, že primel Wendy k udivenému pohledu. "No ovšem. Prekvapuje me, že si na ni nevzpomínáš. "
"No, víš, jak to je... ta nahá tela vypadají všechna stejne. A co znamená ta chycená bílá stuha? Že bude další, která se vdá?"
"Ne. Znamená to, že její velká životní láska je tady na té sešlosti."
"Jak romantické." Riker zjistil, že celý svuj pohled a veškeré myšlenky venuje mladé žene, o níž nyní vedel, že se jmenuje Deanna Troi.
Po zbytek vecera na neho sotva pohlédla.

Kapitola ctrnáctá

"Mohl jste mi to ríct."
Mark Roper zvedl hlavu k porucíku Rikerovi a usmál se: "Dobré ráno, kapitáne."
"Neríkejte mi tak." Rikera bolelo bricho a obdobne se darilo i jeho hlave. "Proc jste mi nerekl, že se tady na svatbe nenosí šaty?"
Roper se oprel a podíval se na Rikera s lehkým pohrdáním. "Ale jdete, kapitáne. Všichni v Hvezdné flotile do vás horem dolem nalévají, jak si poradit v necekaných situacích. Myslel jsem si, že vás to ani na okamžik nezarazí."
"Svlékání jsme na akademii Hvezdné flotily neprobírali." rek1 Riker klesl do kresla naproti Roperovi.
"Treba byste mel doporucit, aby to doplnili do osnov," poradil Roper.
"To také udelám," lhal Riker.
"Predpokládám, že Wendy byla skvelou spolecnicí?"
"Velmi spolecensky zbehlé devce."
"Vzal jste si ji do postele?"
Rikerovi spadla celist, když hledel na Roperuv veselý výraz. "Co se to na téhle planete deje?" rekl Riker neverícne, "lidé se tu jen tak svlékají do naha. Otcové se hned po ránu vyptávají na sexuální aktivity svých dcer..."
"Bylo by vám milejší, kdybych vyckal do odpoledne?"
"Pane Ropere," rekl Riker po chvilce, "vážne si myslím, že vám do toho nic není."
"Rikere, Rikere, Rikere. Vy nic nechápete. Já se to stejne dozvím. Moje dcera a já se k sobe chováme velmi otevrene. To jsme se naucili za tu dobu, co jsme zde, na Betazedu. Uprímnost - to je klíc témer ke všemu. A jestli jste se s mou dcerou potešili, pak i já mám z vašeho potešení radost."
Riker na neho zíral. "Víte... nikdy jsem si o sobe nemyslel, že jsem pruderní v žádném smeru. Ale ve srovnání s tím, co se deje s vámi tady... cítím se vyložene staromódní."
"Však si zvyknete na volnost. Každý si na ni za cas zvykne. Obcas to jen vyžaduje trochu se prizpusobit, tot vše."
"No dobrá. Pro porádek... ne, nevzal jsem si vaši dceru do postele. Ani ona mne. Bylo už pozde, byli jsme unaveni..."
A já se nemohl zbavit myšlenek na Deannu Troi. O tom ovšem Riker pomlcel.
"Na tom nesejde," pravil suše Roper, "má dcera je zcela samostatná mladá žena. Duveruji jejím rozhodnutím, at je udelá kdykoli a s kýmkoli," odmlcel se. "Sázím se, že ta Chandra Xerx byla nádherná nevesta."
"Ano. Ano, to byla." Tohle byla skvelá príležitost zacít mluvit o tom, nac celou dobu vlastne myslel. "A ta její první družicka... jak se jen jmenovala? Donna? Dena?"
"Deanna? Deanna Troi?"
"Ano, správne," rekl Riker a doufal, že ten afektovane nedbalý tón je alespon vzdálene presvedcivý. "To je to jméno, které tam padlo. Deanna Troi."
"Krásné devce. Proste krásné. Co ona to vlastne delá?" Roper se hodnou chvíli díval ven, jako by odpoved, kterou hledal, byla v mracích. A dost možná, že ji tam i našel, protože se pak otocil k Rikerovi a prohlásil: "Studentka psychologie. To delá. Na univerzite. Jedna z nejlepších v rocníku... Me1 bych si to pamatovat, vždyt Lwaxana se s tím všude chlubí."

"Lwaxana je její matka?"
"Hmm, ano. To je persóna. Znáte to staré príslovi o tom, že když chcete vedet, jak bude dcera vypadat za dvacet, tricet let... stací se podívat na její matku?"
"Ano."
"Tak to je ten prípad."
Riker vypadal užasle. "Cože, to je tak ošklivá?"
"Lwaxana? Ale ne, v žádném prípade ne. Naopak, je to velmi nápadná žena. Je atraktivní a umí toho využít. Ale obcas je príliš... neodolatelná."
"Neodolatelná v jakém smyslu?" Ale dríve než Roper odpovedel, Riker dodal: "Pockejte... Wendy hovorila o malém procentu Betazoidu, kterí jsou, po telepatické stránce, dost hroziví."
"To možná hovorila práve o Lwaxane," souhlasil Roper. "Myslím, že "hrozivý" je zcela výstižné pojmenování. Ostatne, soude podle toho, co vím od Wendy... a verte mi, to devce je velmi dobre informováno o nejnovejších událostech... když prijdete jako nápadník, tak Lwaxana se dokáže chovat prímo urážlive. Chudák Deanna si spolecenského života. moc neužije."
"To je škoda."
"Hlas mu sklouzl trochu víc, než by chtel. Roper se na nej vychytrale podíval. "Vás to devce zajímá, že?"
"Marku, vždyt ji ani neznám."
"Vyhýbáte se odpovedi."
"Nevyhýbám. Jak se mohu rozhodnout, že se budu o nekoho zajímat, když jsme si nerekli ani deset slov." Roper posmutnel. "Krome doby, kdy jsem byl ženatý, mým nejvetším zážitkem byl vztah se ženou, s níž jsme si rekli nanejvýš pet slov." Zmeril si Rikera. "To jsem byl samozrejme ješte velmi mladý. Vitální, živý a nevybourený. Asi tak jako vy."
"Držím se na uzde, díky, Marku," pravil Riker pevne. Povstal a rekl: "Ted me, prosím, omluvte, mám schuzku s velícím dustojníkem bezpecnostního týmu."
"Se seržantem Tangem? Dobrý chlap. Ví, co a jak." Roper natocil obrazovku pocítace, aby prekontroloval svuj dnešní itinerár. "Pozdravujte ho ode mne."
"Vyrídím mu to."
"A doufám, že jsem vás neurazil temi poznámkami o Deanne Troi."
"Ani v nejmenším," odpovedel Riker a zamíril ke dverím. "Ale abych byl zcela uprímný, nosím toho ted v hlave daleko víc než jen Deannu Troi."
"Tím jsem si jist. Víte, kde je univerzita?"
"Ne, ale nebude težké ji najít..." Riker si uvedomil, co ríká, a umlkl. Otocil se zase k Roperovi a dodal: "Tedy, samozrejme, kdybych ji chtel hledat."
"Samozrejme," odtušil Roper klidne. "Kdybyste ji chtel hledat. Což nechcete."
"V žádném prípade."
"To rád slyším."

Kapitola patnáctá

Deanna Troi procházela univerzitním areálem. Myšlenkami byla stále na seminári o etnické psychologii, kde vášnive diskutovali o ruzných tématech. A tak venovala jen malou pozornost mladému šviháckému dustojníkovi Hvezdné flotily, který si to jen tak náhodou vykracoval kolem.
Ale pak nekdo zavolal: "Já se na vás pamatuju."
Zastavila se. Ten hlas nedokázala vubec zaradit, ale dojem z té osoby za ní byl duverne známý. Potom se pro sebe usmála. To jsem mohla cekat, pomyslela si a pomalu se otocila.
Pristoupil k ní a velmi se snažil presne popsat, odkud ji zná. "Ta vcerejší svatba. Vy jste na té svatbe byla, že?" Pomalu prikývla a dávala si pozor, aby si podržela nesmírne peclive vytvorený dojem nezájmu. Napráhl ruku. "Porucík William T. Riker, k vašim službám."
Chvíli pozorovala jeho zdvorile nabídnutou ruku. Pak nesmírne opatrne, jako by zacházela se vzorkem, uchopila špicky jeho prstu do svých a velmi lehce mu potrásla rukou. "Co znamená to T?"
"Tvrdý." Nadzvedl lehce obocí aby mohl vše, pokud by to nepochopila, obrátit v žert.
Pochopila to. Ale její výraz ho nenechal na pochybách o jejím nezájmu.
I o neho.
"Jsem tu nový... tedy, na planete... a chci jen poznat co nejvíc zdejších obyvatel."
"Aha." pod paží mela prenosný pocítac. Nyní si založila ruce na prsou a pocítac držela pred sebou jako štít. Mela na sobe modrou, splývavou tuniku s volnými rukávy a dlouhou modrou sukni, s níž si vítr pleskave pohrával kolem jejích nohou. "Takže vy chodíte po okolí a predstavujete se, každému zvlášt. To vám zabere dost casu."
"Zabere to ješte víc casu, pokud mi lidé, jimž se predstavuju, ani nereknou, jak se jmenují."
Lehce sklonila hlavu a pohlédla na nej s vystrcenou bradou: "Co bych se namáhala? Vy znáte moje jméno." Ted si založil ruce on. "Víte... bude velmi težké cítit se uvolnene uprostred populace, která pokládá mé myšlenky za otevrenou knihu."
"Necetla sem vám v myšlenkách. Odvážila jsem se hádat a vy jste to jen potvrdil."
"No tohle. Já... proste jsem predpokládal..."
"Predpoklady vedou nekdy k velmi trapným nedorozumením, porucíku. Ale to mužete jiste dosvedcit."
Obrátila se a odkrácela pryc.

Chvíli tam stál a pozoroval ji.
Nevzdávej se.
Ta myšlenka se mu uhnízdila v hlave, ani si presne nebyl jistý, odkud se tam vzala. Byla to jeho vlastní mysl... nebo byl zdroj jinde? Byla zde alespon slabá nadeje, že to vzbuzení pricházelo od ní... at už vedome ci nevedome?
Slabá nadeje, ano. Slabá. Velice, velice chabá. Zoufale mizivá, když na to prijde. Tak mizivá, že snad vlastne ani neexistovala.
Ale porád to stálo za pokus.
Rychle se za ní rozbehl. Pohybovala se prekvapive rychle, ríznými, hbitými kroky. Rychlým tempem ji dobehl a rekl: "Vy jste se venovala geologii, že?"
Zastavila se a pohlédla na nej.
"Než mi bylo dvacet, ano."
"Proc jste toho nechala?"
"Mám nadání na neco jiného. Jak jste to, pro všecko na svete poznal?"
"Podle vaší chuze. Mel jsem prítelkyni, byla také geoložka, až na to, že se to stalo jejím celoživotním povoláním. Chodila úplne stejne... presný, odmerený krok. A velmi presne vedela, kolik každý krok merí. Tímto zpusobem urcovala vzdálenosti, když nemela po ruce žádné prístroje." Pomalu pokývala hlavou. "Výborne, porucíku. Udelal jste na me dojem."
"A na mne udelalo dojem, že jsem na vás udelal dojem." Ješte jednou naprahl ruku. "Jsem porucík William T. Riker. A vy jste..."
Povzdychla. si. "To už jsme probrali, ne?"
"Já ano. Vy ne."
Tentokrát ruku prijala a pevne jí potrásla. "Deanna Troi Odpoved zní ne."
Prál si z ní dostat víc než pokaždé pouhých pár vet. Rád poslouchal její hlas. "Odpoved na co?"
"Predpokládám, že odpoved na jakoukoli otázku, kterou byste mi chtel položit." Znovu si založila ruce na prsou. "Podívejte, porucíku... opravdu nechci být hrubá... ale nemám ani nejmenší chut ve vás živit falešné iluze. Vím, že jste me vcera vecer videl na svatbe. Vlastne víme oba, že jste me videl a oba víme, co jste si pritom myslel."
Pristoupil k ní o krok blíž a snažil se, aby jeho hlas znel nenucene: "Tak to na tom nejsme tak docela stejne. Já nevím, co jste si pritom myslela vy."
"Tak vám to povím ted. Vaše úvahy mi velice zalichotily, porucíku. Jsem dost marnivá, aby me potešilo, že jsem ve vás vzbudila tak... silné city... jenom tím, že jsem vám ukázala své telo. Avšak vaše reakce naznacila jistou posedlost pouhými povrchními atributy."
"To bude težko muj jediný zájem," bránil se Riker.
"Ne, ale je to ten hlavní."
Udelal k ní ješte jeden krucek a snažil se poznat, jestli na ni jeho blízkost nejak pusobí. Necouvala pred ním, což mohlo jednak znamenat, že chtela, aby byl blízko, nebo také že nemá zapotrebí pred ním couvat. "I kdyby tomu tak bylo... neznamená to, že bych vás nechtel blíž poznat, na nejruznejší úrovni."
"To je možné. Ale já mám problémy s poradím tech úrovní. Mám také potíže s prchavou povahou vaší osobnosti."
To ho zarazilo. "Prchavou?"
Sklopila zrak a se zaváháním pravila: "Nechci ríct neco, co by vás mohlo vyvést z míry."
Jeho hlas nabyl hrubšího, trochu podrážděného tónu. "Me z míry nevyvedete, to vás ujištuju."
"No dobrá." Podívala se mu zpríma do ocí. Studenti, kterí kolem procházeli, jim pokaždé venovali letmý pohled, ale, pak si šli dál po svém. Její hlas znel prísne nezaujate, když se dala do vysvetlování: "Cítím, že jste clovek, který žije v povrchních známostech. Máte rád fyzickou stránku vztahu bez hlubších citových závazku, jež by takové vztahy mohly a mely prinášet. A tyto vaše prirozené sklony vystupují do popredí, když si uvedomím, že na Betazedu strávíte jen pár mesícu. To ješte víc vybízí k navazováni povrchních milostných pomeru bez jakýchkoli starostí, co se týce dlouhodobých vztahu, protože vy tu prece dlouho nezustanete. Tak co? Jsem blízko pravdy?"
Jeho rty se zúžily, až skoro zmizely. "Ted si asi myslíte, že jste mi to pekne nandala."
"Jen tak, jak bylo potreba. Preju vám príjemný den, porucíku."
Otocila se a odešla, a Rikerovou mysli tentokrát neprobleskło žádné znamení, nevedel, co cítí on, co cítí ona, ani co presne by mel ted podniknout...
... pokud se dalo vubec neco podniknout.

Jsem doma.
Deanna pokynula hlavou panu Homnovi, který ustoupil ze dverí, aby mohla vejit do domu.
V hlave jí zaznela matcina odpoved jsem nahore, malická. Deanna se podívala nahoru k ložnici. Co se stalo, maminko?
Nestávalo se, že by Lwaxana Troi byla v tuto denní hodinu nahore v ložnici... obvykle pobíhala po dome, starala se o to a ono, anebo treba bavila nejakou hlavu státu. Její neprítomnost dole byla velice zvláštní.
Deanna vybehla nahoru a vbehla do matciny ložnice. Lwaxana ležela na posteli a vypadala úplne znicene. Hlasite smrkala do kapesníku.
"Maminko, co se stalo?"
Najednou to na mne padlo, odpovedela matka na Deannino slovní vyjádrení znepokojení. Z niceho nic jsem mela pocit, že mi praskne hlava. Chran si své zdraví, malická. Nikdy si ho dost nevážíme, až dokud je neztratíme.
Mužu ti nejak pomoct, maminko?
Lwaxana hlasite kýchla a pak se zamyslela. Ano. Jdi tam za mne.

Kam?
Velvyslanectví Federace porádá dnes vecer recepci na pocest rigelského velvyslance. Jako dcera pátého domu bych tam mela být. Ale v tomhle stavu samozrejme nemužu.
Deanna se posadila na kraj postele a pohrávala si s prsty. Nahlas rekla "Byla bych radši, kdybych nemusela, maminko. Vcera jsem prišla pozde z Chandriny svatby. Chodím pozde spát kvuli studiu. Já - "
Lwaxana se posadila a její trpitelský výraz se promenil v zamracený pohled. "Kdo je porucík Riker?"
S dlouhým podrážděným povzdechnutím Deanna odpovedela: "Nikdo, maminko. A ty už dlouho moc dobre víš, že nesnáším, když to deláš. Kdybych si o nem chtela s tebou promluvit, udelala bych to."
"Drív nebo pozdeji bys to udelala." Ale pak se zase prihlásila Lwaxanina rýma a ona musela znovu ulehnout, a když smrkala, uvažovala: takže, kdo je to?
Už jsem ti rekla, že nikdo. Jen jakýsi dustojník Hvezdné flotily, který nedokáže držet své... základní myšlenky... na uzde. Nic to pro me neznamená.
Znamená to pro tebe dost, malická, když on je ten hlavní duvod, proc nechceš jít dnes vecer na velvyslanectví. Deanna ze sebe, vyrazila podrážděný zvuk. Pujdu tam, maminko. Jasné? Já tam pujdu. Budu okouzlující a skvelá a ujištuju te, že s porucíkem Rikerem si vubec nebudu delat starosti. Dobre?
Matka natáhla ruku a láskyplne ji pohladila po tvári. To je moje holcicka.
A hluboko ve své duši, kam, jak doufala, ani její matka nedohlédne, si Deanna pomyslela: Skvelé. To je proste skvelé.

Kapitola šestnáctá

Velvyslanectví Federace bylo ten vecer úplne osvetlené a shromáždení bylo plné živého, nezávazného hovoru.
Na rozdíl od svatební slavnosti, které se zúcastnili prevážne Betazoidi, a proto byla spíše tichá, spolecenské události na ambasáde vyžadovaly dle protokolu komunikaci verbální, aby se do ni mohli zapojit i obyvatelé jiných svetu. A tak se Riker tentokrát cítil mnohem uvolneneji.
Pozoroval, jak Mark Roper dohlíží, aby všechno klapalo, a jak se snaží, sec muže, aby se rigelský velvyslanec cítil jako doma. Až dosud Riker poznal Ropera jen jako rozcileného a utrápeného cloveka, který byl nucen se zabývat detaily své práce, a tak bylo pro nej príjemným zjištením, že Roper je vskutku diplomatem na svém míste, když. dostane prostor.
Riker se v podobném prostredí také vyznal. Nechal svuj šarm plne, rozehrát a co se týce chováni a konverzace, nedalo se mu vubec nic vytknout. Roper se k nemu na chvilku pritocil a rekl: "Myslím, kapitáne, že jste se minul povoláním. Vy máte pro tuhle práci opravdu vlohy."
"Jsem jen nadaný amatér, pane."
"Ale jdete, nac ta skromnost."
Avšak Riker už jeho poslední poznámku nevnímal, protože jeho pozornost zcela zaujala Deanna Troi, která práve vstoupila dovnitr. Sledoval ji, jak se rozhlíží kolem a snaží se najít nekoho známého. Jeden ze starších poradcu si jí povšiml a ona se k nemu hned pripojila.
Roper to celé sledoval s pobaveným úsmevem. "Vaše mysl je nekde jinde, kapitáne."
"Hmmm? Ach tak." Riker sklopil zrak, trochu zahanben, že dopustil, aby se jeho pozornost tak snadno rozptýlila. Co jeho výcvik? "Odpustte, pane."
"Váš okázalý nezájem o Deannu Troi je tu zas."
"Uprímne receno, Marku... ona není zrovna prátelská."
"Vážne?" Roper se zdál být uprímne prekvapen. "Ke mne se chovala vždycky jen prátelsky, tak jako ke každému, kdo ji poznal. Jste si jist tím, co ríkáte?"
"No, ke mne se chovala velice rezervovane."
"Kdy to bylo?"
"Já... náhodou jsem ji potkal. Ve meste."
"Aha. A jak jste se choval?"
Riker na neho chvíli civel. "Normálne. Slušne." pak se odmlcel a pripustil: "Vlastne jsem se cítil zatracene nepríjemne."
"Nebesa! Proc?"
"No... Bylo pro mne velmi težké chovat se prirozene se ženou, která zná všechny mé myšlenky:"
Roper strídave hledel na Rikera a na Deannu, která stála na opacném konci místnosti. "Kdo? Deanna? Ona nezná všechny vaše myšlenky."
"Cože? Ale -" ted byl Riker už úplne zmaten. "Myslel jsem, že... totiž, predpokládal jsem... a vy jste ríkal, že její matka je tak -"
"Její matka ano. Ale Deanna není ani zdaleka takový telepat jako její matka. Abych byl presný, její telepatické schopnosti jsou jen polovicní. Deannin otec byl Humanoid."
"Humanoid?" Rikera to ohromilo. Tak on má problémy s tím, jak zacít mluvit s Betazoidy, a nejakému muži se dokonce podarí se tu oženit. A ješte k tomu s mocnou ženou.
"Presne tak. Deanna neumí císt v cizích myšlenkách. Je empatik. Vycítí nálady, emoce, city. Vycítí uprímnost, faleš, sexuální touhu..." Roper se na chvilku odmlcel a cekal, až Riker vyjádrí své prekvapení. Když se toho dockal, pokracoval: "K tomu má velké schopnosti... ale jen všeobecné."
"Aha." Riker prikývl a usmál se. "Takže... zrejme bych se mel pokusit vše napravit."
Vykrocil vpred a náhle se mu do cesty postavila Wendy. Držela v ruce sklenici a byla v nálade.
"Wille, ty se mi vyhýbáš?" Položila mu ruku na rameno a nasadila rozmrzelý výraz. "To by me moc bolelo." Riker hledal nejakou hladkou výmluvu, která by mu pomohla z té situace, ale pak se do toho vložil Roper a rekl: "Wendy... rád bych

te seznámil s rigelským velvyslancem."
"Vážne?" zacvrlikala. Zacínalo být zcela jasné, že ta sklenice nebyla v žádném prípade první, kterou ten vecer pije.
"Ano, vážne. Stojí támhle." Roper popadl svou dceru za paži a odvedl ji pryc. Na chvilku zpomalil a mrkl na Rikera.
Riker se ihned chopil príležitosti a proklestil si cestu davem jako žralok. Za nekolik okamžiku se dostal až za Deannina záda a jednoduše tam zustal stát a cekal, až se otocí.
Vedel, že si jeho prítomnost témer okamžite uvedomila, ale celou vecnost mu ukazovala jenom záda. Diplomat, s nímž hovorila, byl náhle odvolán k nekomu jinému a byl nucen se s omluvným pokývnutím hlavy vzdálit. Pak Deanna vzdychla a ramena jí mírné sklesla.
"Co tam tak postáváte, porucíku?"
"Jak jste to poznala?"
"Cítím, jak mi dýcháte na krk."
"To nemyslím. Myslím, jak jste poznala, že jsem na Betazed pridelen pouze na pár mesícu?"
Pomalu k nemu natocila oblicej a tvárila se pobavene.
"Totiž," pokracoval Riker, "puvodne jsem se domníval, že jste to vycetla z mých myšlenek. Ale empatik by to nedokázal tak presne vycíst z myšlenek, že ne?"
"Ne. To ne."
"Nuže? Cekám." Dokonce predstíral, že netrpelive podupává špickou boty.
Prohlížela si nehty na rukou a rekla: "Poptávala jsem se. Stací?"
"A procpak jste to delala?"
"Zajímalo me to. Spokojen, porucíku?"
"Ríkejte mi Wille."
"Prozatím si myslím, že se víc hodí "porucíku"."
"Prozatím?" Usmál se lichotive. "Znamená to snad, že predpokládáte, že nekdy v budoucnu se najde príležitost, kdy me budete oslovovat krestním jménem?"
"V této chvíli, porucíku, bych vás nejradeji uložila do pocítace a odeslala s další várkou komuniké."
Predstíral, že ho zasáhla prímo do srdce. "Ach! Jak jste zlá, slecno Troi! Být obetí vašeho britkého humoru..."
"Porucíku," rekla s težkým povzdechnutím, "co po mne vlastne chcete? Nebo ne..." pozvedla ruce vzhuru v nemém gestu. "Zapomente na to. Vím co chcete. Otázkou zustává, jak vám mám ríct, že nemám zájem."
Riker vystrcil rozhodne bradu. "Zacnete se mnou chodit."
"Chodit s vámi?" zasmála se, "máte dojem, že nejlepší zpusob jak vás odradit je povzbudit vás? No to je tedy unikátní logika."
"Nerekl jsem, že to má logiku."
"To se mi ulevilo."
"Ale ríkám, že vám to dá možnost rozhodnout se na základe neceho jiného než prvního dojmu. Když spolu strávíme nejaký cas a vy se rozhodnete, že nemáte zájem... dobrá. Prijmu to. Verte mi... nevnucuji se tam, kde me nechtejí."
Neodolala a vmetla mu do tváre: "To, si tedy mnoho spolecnosti neužijete."
Oci se mu zúžily a pak pomalu prikývl. "Dobrá." Pozdvihl ruce. "Dobrá. At je po vašem."
Chystal se otocit a odejít. Ale k jeho prekvapení mu položila ruku na rameno. Podíval se na ni ješte jednou.
"Zítra mám hrozný den," rekla. "Pozítrí. Zastavte se kolem poledne, u me doma. Udeláme si piknik. Já to všechno pripravím."
"Nechci, abyste mela pocit, že mi prokazujete milost, slecno Troi. Totiž, nedelejte si násilí, nebo -"
"Porucíku, nezahazujte príležitost."
"Tak tedy v poledne."
"Dobre." Pak se odmlcela. "Povezte mi, porucíku, tady je spousta žen... a na radu z nich byste jiste udelal vetší dojem svým - zvláštním - druhem šarmu než na mne. Proc se tedy zajímáte práve o mne?"
"Protože si rád s nekým nebo s necím zmerím své síly."
"No to je skvelé. V tom prípade to vy dva odstartujete, hned jak si pro me prijdete."
"My dva?"
"Vy a má matka. Víte, taky si ráda zmerí své síly." Deanna se usmála tak sladce, až se Riker cítil celý nesvuj. "A já tuším, že vás bude prímo zbožnovat."

Kapitola sedmnáctá

Seržant Roger Tang, ostrílený veterán a velitel cety v bezpecnostní jednotce pridelené na Betazed, zahlédl Rikera, jak mírí ke dverím. "Porucíku," rekl a spešne pozdravil.
Riker v duchu udivene zavrtel hlavou. Pozdravy už se po dve století nevyžadovaly, ale Tang, zcela v duchu retro, znovu vyvolal ty staré casy extrémní disciplíny. Riker zamával rukou neco na zpusob pozdravu a odpovedel: "Pohov, seržante."
"Tang si hnetl svou kulatou vycnívající bradu. Velký fázer, který neustále nosil u opasku, mel priplácnutý k tlustému stehnu. Riker by se vsadil, že s ním chodí i spát. "Krásný den, porucíku. Kam máte namíreno... nevadí vám, že se ptám?" dodal rychle.
"Ven."
"Ano, pane, to vidím. Približný smer vaší chuze naznacuje, že míníte odejít branou ven. Jen jsem chtel vedet kam, pane. Bezpecnostní duvody. Opatrnosti nikdy nezbývá, víte."

Riker si založil ruce za záda a nedbale pristoupil k Tangovi. "Když to musíte vedet, seržante, mám schuzku."
Tang o tom chvilku premýšlel. "Místní devce, pane?"
"Ano. Místní devce. Chtel jsem si vzít jedno s sebou z Fortuny, ale nevešlo se mi do kufru."
"Zatracená smula," odtušil s úcastí Tang. Ztišil hlas do duverného tónu. "Smím vám dát jednu radu, pane?"
Riker pokrcil rameny.
"Ti lidé vás mohou znicit."
Riker prekvapene zamrkal. "Prosím?"
"Jsou mírní. Jsou príjemní." Poklepal si na hlavu. "Porád o necem filozofují, necím se zaobírají, neco zvažují. Zatracene moc premýšlejí, to si myslím já."
"Premýšlení o ruzných vecech je dobrý zvyk, seržante."
"Jiste. Ale ne do té míry, kdy už nic jiného nedeláte. Ceho je moc, toho je príliš i rozumování. Nebojují... radeji mluví o duvodech, které vedly k neshodám. Kdysi jsem jednomu z nich rekl, že jediné, cemu Sindarínané rozumejí, je síla, a ten chlapík na me koukal, jako bych spadl z vesmíru."
"No... nic ve zlém... ale vy jste skutecne spadl z vesmíru."
Tang se krátce zasmál a znelo to jako šteknutí. "Jo, když se to tak vezme, spadl. Podívejte, porucíku... chci jen ríct, uvedomte si, kdo jste. A kdo jsou oni. Poznávat jiné kultury je správné... ale nezapomente, že galaxie je rozdelená na dva tábory."
"A ty jsou?"
"Hvezdná flotila... a ostatní." Tang si priložil prst na ústa a dodal: "Jasná vec."
"Díky, seržante."
Tang ješte jednou pozdravil a pravil: "To patrí k službe." Pak se otocil a odkrácel. Fázer mu nežne pleskal o stehno.

Riker stál pred panským sídlem, které bylo domovem Deanny Troi. Budova na nej udelala nesmírný dojem, a tak chvíli váhal se zaklepáním na dvere.
Neslyšel žádné kroky, ale potom se dvere pomalu rozevrely.
Riker vzhlédl.
A pak ješte výš.
Nad ním se tycil vysoký muž. Nevypadal presne jako Betazoid. Vubec se nedal presne zaradit. Bezvýrazne se na Rikera díval.
"Jsem porucík Riker. Prišel jsem vyzvednout Troi." Pak Riker zaváhal. "Jsem tu správne v rezidenci rodiny Troi?"
Muž pomalu prikývl a ustoupil, aby mohl Riker vejít dovnitr. Riker vešel a rozhlédl se zvedave po bohatém zarízení.
"Kde mám pockat?"
Obr zavrel domovní dvere, ale na Rikerovu otázku neodpovedel. Riker si zcela ohromene prohlížel to hrozivé zjevení, a pak za ním, kdosi promluvil: "S panem Homnem už jste se tedy seznámil."
Riker se ohlédl a spatril pritažlivou ženu s dlouhými hnedými vlasy a velice aristokratickým držením tela. Pricházela k nemu plavným krokem v šedoružovém plášti. který zvýraznoval její tmavé oci a naružovelou plet. "A vy jste paní Homn?" zeptal se.
Pobavene se zasmála. "Ne, ne, já jsem Deannina matka."
Potrásl rukou, kterou mu podávala a mírne se uklonil v pase. "Porucík William T. Riker. Ale ríkejte mi, prosím, Wille. Nebo Williame, co se vám líbí víc. A jak mám oslovovat já vás?"
"Paní Troi."
"Aha," usmál se statecne. "Dobrá, paní Troi. Ehm... Mám s Deannou schuzku."
"Ano, vím." Vzala ho pod paží a uvedla do prostorného obývacího pokoje. "Hned tu bude. Práve se obléká... a já jsem si myslela, že by bylo vhodné, abychom si spolu trochu promluvili."
"Bude mi velkou ctí."
Usedl na pohovku a necekane hluboko pritom klesl do podušek. Lwaxana se posadila do blízkého kresla, které velmi pripomínalo trun: "Tak... povezte mi neco o sobe."
Prejel si dlaní po brade a rekl: "Co kdybyste povedela neco o sobe vy mne?"
Zasmála se tornu. "Vy jste dobrý, porucíku. Místo, abyste pronesl svuj projev, který bych mohla kdykoli nabourat, já mám zacít jako první, abyste vedel, na cem jste. Budiž."
Náhle se její hlas zmenil. "Jste agresivní, pracovitý, zaujatý, opatrný. Rád si držíte ostatní od tela, a proto se cítíte nesvuj v prostredí, kde jste donucen se chovat otevrene. A navíc vás nesmírne pritahuje moje dcera a spojujete si ji s mnoha sexuálními fantaziemi. Vlastne doufáte, že tato vyjížďka skoncí v dostatecne romantickém prostredí, aby se vám s použitím vašeho nemalého šarmu podarilo zlomit Deannin odpor a poskytnout jí všechny rozkoše vašeho mužství. Pri milování uprednostnujete pozici -"
"Paní Troi!" zvolal Riker ponekud ostreji, než zamýšlel.
"A jak je to s temi olejovými mastmi s citrónovou vuní?"
Povstal. "Paní Troi, musím ríct, že jsem šokován."
"Vy jste šokován?" vzhlédla k nemu s nevinným pohledem, "porucíku, to jsou vaše myšlenky."
"Dost možná, ale jestli dobre rozumím, Betazoidi se pyšní svou zdvorilostí. A podle mého, vy ke mne nejste zrovna zdvorilá."
Paní Troi ztuhla. "To máte pravdu. Kam jsem jen dala své dobré vychování? Ani jsem vám nenabídla nic k pití. Pane Homne!" Rychle zatleskala. "Pití pro hosta."
"To jsem vubec nemel na mysli. Vy mluvíte... jako bych byl neprítel."

"To je váš výklad, porucíku. Nemyslím si o vás, že jste neprítel. To vubec ne. Považuji vás jen za jistou..." odmlcela se a uvažovala, "zkušenost. Prchavou, pomíjivou zkušenost, kterou Deanna prožije, poucí se z ní a dospeje. To je vše. Neprítel je príliš silné slovo. K tomu, co jsem rekla, porucíku - myslím tím své shrnutí vaší povahy a myšlenek - sám jste me k tomu vybídl. Sotva me mužete z neceho obvinit jenom proto, že jsem zdvihla rukavici."
Vedle Rikera se zjevil pan Homn s nápojem, který prinesl na zárícím stríbrném podnosu. Riker si ho bezmyšlenkovite vzal.
"Pochopte, porucíku. Mám jisté povinnosti vyplývající z mého postavení. Jsem dcera Pátého rodu. Držitelka posvátného kalicha Riixu. Dedicka Svatých kruhu Betazedu. Jsem zvyklá ríkat, co si myslím, a také jsem zvyklá dbát zájmu své dcery. Je to poslušná mladá dáma. Zdedí po mne ohromnou zodpovednost, která nyní spocívá na mých bedrech. Na rozdíl od vás, který žijete ve svete Hvezdné flotily a otvírají se vám nekonecné horizonty... Deanna si nemuže dovolit ten luxus. Jsou tu jisté zásady spojené s tím, kým je. Smírila se s nimi. Teší se na ne. Ráda bych, abyste ty zásady bral v úvahu. A nepreju si, abyste jakkoli zasahoval do toho, k cemu je predurcena."
"Jakkoli, to znamená..."
"Nijak," pravila Lwaxana rozhodne, "proste nijak."
"Paní Troi," rekl Riker pomalu a odhodlane, "chápu, co mi chcete ríct. Uznávám vaše postavení. Ale pri vší úcte... nemužete mi rozkazovat."
"Zcela správne," odvetila úplne klidným hlasem. "Ale Hvezdná flotila ano. A verte mi, porucíku... jestli si bude dcera Pátého rodu stežovat u Hvezdné flotily, urcite tam najde nekoho, kdo ji vyslechne. Rozumíme si?"
Naznacila mu, aby se napil. Hledel na obsah sklenice a na chvilku ho napadlo, jestli tam není jed.
"Klidne se mužete napít, porucíku."
Vzhlédl a opet si uvedomil, že ctení jeho myšlenek je pro ni zcela samozrejmé.
"Ani na okamžik jsem si vážne nepomyslel, že bych nemohl."
Sladce se usmála.
V ten okamžik se Deanna rozhodla vstoupit. Riker pocítil jisté zklamání - dlouhé husté vlasy mela svázané do malého, pevného uzlu. Krivky jejího tela skrýval volný, kaftanovitý odev. V rukou mela malý košík. "Ahoj, Wille," rekla bodre.
Povstal. "Deanno, moc ti to sluší."
"Až na to, že se mu nelíbí tvoje šaty a úces," pravila Lwaxana. Riker jí venoval jedovatý pohled a Deanna trochu zmatene rekla: "Ale maminko... to oblecení a úces jsi mi poradila ty."
"Skutecne?" usmála se neuprímne. "Vlastne máš pravdu. Copak, muj vkus se vám nelíbí, porucíku?"
Ochotne odpovedel: "Mne by bylo jedno, kdyby si treba oholila hlavu a oblékla se do pytloviny jako popelka. Deanne by to i tak slušelo."
Matka a dcera si vymenily pohled a pak Lwaxana znovu pohlédla na Rikera. "Velmi uhlazene jste to rekl, porucíku," poznamenala.
"Díky."
Pristoupil k Deanne a ukázal na dvere. Obema rukama porád krecovite svírala košík s piknikem, ale pri odchodu se na matku usmála.
Lwaxana její úsmev neopetovala.

"Doufám, že na tebe nebyla moc zlá."
Deanna a Riker se usadili na travnatý kopec s pekným výhledem na betazedskou krajinu. Piknikový košík stál vedle a obsah byl rozložen kolem.
Dlouho tiše jedli. Deanna casto pohlédla na Rikera a strídave se mracila nebo usmívala. On si zretelne uvedomoval, že spolu beze slova konverzují a že si ani plne neuvedomuje, o cem je rec.
Ta poznámka, kterou pronesla, byla to odpoledne zatím asi nejdelší vetou.
"Nic, co bych nezvládl," odpovedel vesele. Když to rekl, zvláštne se zasmála. "Proc se tak smeješ?"
"Víš, asi kvuli tvé odpovedi. Ptala jsem se, jaký dojem na tebe neco udelalo. A ty odpovíš tak, abys me nenechal na pochybách, žes tu situaci zvládl."
Nechápave se na, ni podíval. "No a?"
"Ne všechno musí být definováno podle toho, jestli to zvládáš, nebo ne. Nekdy jen stací, že ta situace nastala a žes ji vzal na vedomí."
"To by asi moc nepomohlo."
"Proc ne?"
Lehl si do trávy a založil si ruku pod hlavu. "Nemužeš se spokojit s tím, že situaci vezmeš na vedomí. Musíš s tím neco delat."
"To není pravda. Co vaše Základní poucka? Neríká vám náhodou, že se nemáte do niceho míchat?"
"Naznacuje nám jen, jak máme zvládat urcité situace... zejména takové, které by byly v rozporu s kulturním rozvojem. Ale porád se tocíme kolem myšlenky, že každá situace se musí nejakým zpusobem rešit... prestože nekdy je nutné použít metodu mytí rukou."
"Aha." Sebrala z klína ubrousek, peclive ho složila a dala do košíku. "Je pro vás sebekontrola duležitá, porucíku?"
"Pro mne je duležité, aby se mi veci nevymkly z rukou. V tom je rozdíl."
"A v cem spocívá ten rozdíl?"
"Rozdíl spocívá v tom, že máš ruzné situace ruzných parametru... a pokud prvky té které situace nevybocí z daných parametru, je všechno v porádku. Pak nemusíš delat nic, jen sedíš a necháš vecem volný prubeh. Jenomže nekdy musíš veci kontrolovat, je treba zabývat se osobne a do detailu každým prvkem. To je špatný zpusob kontroly. Ukazuje

snížen schopnost predávat zodpovednost."
Mírne naklonila hlavu. "Uvažuješ o všem v duchu Hvezdné flotil?"
"O všem ne."
Dlouho hledeli jeden na druhého a Riker v jejích ocích cosi spatril... neco, co ho vábilo.
Natáhl se, chytil ji za paži a pritáhl k sobe. Upadla do trávy a vydešene vykrikla. Te1o v jeho nárucí bylo mdlé, ale presto si pritáhl její oblicej a pritiskl rty na její ústa. Neco elektrizujícího probehlo jejich tely...
A pak pocítil v žaludku její koleno.
Riker se snažil popadnout dech a odvalil se. Držel se za bricho a slabe sténal. Když se vzpamatoval, Deanna si uhlazovala šaty a tvárila se, jako by se nic nestalo.
Vdecne do sebe vtáhl vzduch a pokusil se zahnat bolest. Deanna zatím z košíku vytáhla hnedé pecivo. "Zákusek?" zeptala se nevinne.
"Proc... proc jsi to udelala?" vyrazil ze sebe.
"Wille, proc se ptáš na takové samozrejmosti?" podávala mu pecivo. "Já se te taky neptám, proc ses na mne vrhl. Myslím, že to nepotrebuje vysvetlení. A myslím, že ani moje duvody, proc jsem ti v tom zabránila, nepotrebují vysvetlení. Takže mi povez, porád si myslíš, že máš všechno pod kontrolou?"
"Ani... moc ne." Bolest pomalu ustupovala.
"No vidíš... tak jsem se cítila pred chvílí. Milování, Wille, znamená, že se dva lidé dobrovolne rozhodnou dát kontrolu nad sebou tomu druhému. Ale já jsem se niceho vzdávat nechtela. Proto jsem ji rychle musela získat zpet."
"Mohla jsi... jednoduše ríct ne."
Zamracene se na nej podívala. "To jsem udelala."
"Neudelala."
"Jasne si pamatuju - "
"Neudelala jsi to. Kdybys rekla ne, prestal bych. Pomalu se posadil a trel si své bolavé bricho. "Tím si mužeš být jistá."
Svraštila obocí a tvárila se zmatene. "Byla jsem presvedcena, že jsem -"
"Chceš neco vedet?" rekl Riker a ukázal na ni. "Mužeš si klidne myslet, žes to rekla... ale nerekla jsi to. A možná, žes to nerekla, protože jsi to ve skutecnosti ríct nechtela. Jednu chvíli, ses vubec nebránila. Vlastne ses chovala zatracene vyzývave. Neco ti povím - jsi si tak jistá, že znáš moje myšlenky. Já si myslím, že neznáš ani svoje vlastní."
"Skutecne?"
"Ano."
"V tom prípade mi odpovez..."
Cekal na otázku. "No?"
"Chceš ten zákusek nebo ne?"
Potrásl zmatene hlavou. "To má být ta otázka?"
Ona vypadala rovnež zmatene. "Ano "
"Ne. Nechci zákusek, díky. Nejprve syté jídlo, potom tvoje koleno, muj žaludek toho má už dnes odpoledne dost."
"Dobrá. Jak chceš." Deanna nespouštela z Rikera podezíravé oci... zrejme proto, že si sama nebyla jistá, co k nemu cítí... a snedla Rikeruv zákusek spolecné se svým. Riker jí mlcky pozoroval.
Nakonec se zeptal: "Znáš hodne Humanoidu?"
"Nekolik. Vetšinou jsou to prátelé mého otce."
"Udelala sis na ne nejaký názor?"
"Ani ne. Jsou to lidé jako všichni ostatní. Povrchní generalizace jsou zrídka k necemu dobré. Dávám prednost hodnocení od prípadu k prípadu."
"To je slovo opravdové studentky psychologie. Takže... co budeš delat, až dostaneš titul?"
"Co budu delat?" pokrcila rameny. "Nevím. Nejspíš nic."
Vytreštil na ni oci. "Nic?"
"Totiž... znalost toho, jak funguje mozek a schopnost mluvit s lidmi... to mi urcite pomuže pri mých spolecenských povinnostech. Mnohem víc, než mi by byla pomohla geologie."
"Ale... prece nehodíš za hlavu svou budoucí kariéru."
"Muj život je moje budoucí kariéra. Moje povinnosti jsou nedílnou soucástí betazedské tradice. Nejsem jako ty, Wille. Mnoho vecí v mém živote je dáno."
"Víš, tohle už jsem slyšel," rekl Riker smutne. "Od tvé matky. Škoda, že nemáš svou vlastní hlavu."
"Mám svou vlastní hlavu," odsekla vztekle Deanna. "Sotva mužu za to, že se muj názor shoduje s matcinym názorem, že?"
"Jiste, jiste. Já jsem jen ubohý hloupý Humanoid, který ani dobre nechápe, co se mu táhne hlavou, a ty jsi chytrá Betazoidka, která všechno zná. Je libo ješte neco doplnit?"
Deanna si zklamane povzdechla a zacala házet veci zpátky do košíku. "Byla to hloupost," zamumlala cástecne pro sebe. "Nechápu, proc jsem se nechala premluvit."
"Protože ses chtela nechat premluvit."
"Ach. To je nesmysl."
"Víš, co je tvuj problém, Deanno?"
"Ano. Muj problém jsi ty."
"Ne." Prisunul se blíž a drepl si pred ni. Když se na neho odmítala podívat, uchopil její špicatou bradu a otocil tvárí k sobe. "Tvuj problém je, že všechno príliš analyzuješ. Ty už sis natolik zvykla studovat pocity a premýšlet o pocitech a rozebírat pocity, že už nemáš ponetí, jak zkrátka jen žít s pocity."

"A tobe," rekla prudce a odstrcila jeho ruku, "stací jen žít s pocity. Bude z vás jeden z dustojníku Hvezdné flotily, porucíku. Nekdo, kdo nedokáže prostudovat situaci a klidne a racionálne rozhodnout co se má udelat. Vsadím se, že se nikdy nebudeš nikoho ptát na jeho názor. Vsadím se, že nebudeš stát o rady. Udeláš jenom to, co budeš chtít a kdy budeš chtít, impulsívne, protože tvé city te k tomu budou nabádat, a ty do toho zatáhneš i celou svou posádku. A nebe bud jim milostivo, když se zmýlíš."
Sedl si na paty. Pripadal si trochu hloupe a usmál se. "Ty me opravdu musíš mít ráda, když se kvuli mne dokážeš takhle vzrušit."
"Jsi nesnesitelný."
"Popadla košík na piknik a vyrazila na cestu. Dlouhý kaftan jí plandal kolem tela. Riker se zvedl a pripojil se k ní.
"A já se vsadím, že ty neveríš v lásku na první pohled," rekl vyzývave.
Ani se na nej nepodívala. "To chceš ríct, že me miluješ?"
"Ne, to nechci ríct. Chci jen znát tvuj názor. Veríš v lásku na první pohled?"
Byl si jist, že rekne ne, tak jako Wendy. Proto ho prekvapilo, když se zastavila a otocila k nemu celou svou tvár s velkýma zamyšlenýma ocima.
Pak se odvrátila a vykrocila jiným smerem. Zmatene ji následoval.
Kopce tu byly strmejší, a Deanna odložila košík, aby mela volné ruce a mohla šplhat nahoru. Riker šplhal za ní. Nebyl si jist, o co jde, ale nechtel ríct ani udelat nic, co by ji mohlo zastavit. Chtel vedet, co Deanna zamýšlí.
Nakonec Deanna vylezla na neco, co vypadalo jako vrcholek, opatrne usedla a peclive si urovnala kaftan. Riker se posadil vedle a zatajil dech.
Otevrel se mu nádherný výhled. Ten predešlý se s tímhle nedal vubec srovnat. Nebe bylo ted svetle oranžové a stovky metru pod nimi se jako stužka vinula reka, hluboko mezi svými dvema brehy. Dlouhá, nezkrotná stébla trávy vyrážela hned tu, hned jinde, snad náhodne, ale na druhé strane to vše prispívalo k celkovému obrazu a dojmu z toho místa, jako by vše bylo presne naplánováno...
"Ráda sem chodím premýšlet. Je to jedno z mých oblíbených míst."
"O cem premýšlíš?"
"O lásce na první pohled." Odmlcela se. "Ano, opravdu v ni verím."
"No, musím se priznat, že me to prekvapuje. Tím se sotva vyznacuje racionální a neimpulsívní mysl. Láska na první pohled je totální skok do neznáma."
"Není na ní nic moc racionálního," pripustila. "Rekla bych, že muj logický výklad je romantictejší než cokoli jiného."
"A jaký je tvuj logický výklad, smím-li se ptát?"
Zprvu mlcela, jako by se snažila najít nejvhodnejší zpusob pro vyjádrení svých myšlenek. "Myslím, že všichni jsme do jisté míry zlomené duše. Rozseknuté napolovic. Protloukáme se životem a hledáme zbytek sebe sama. A obcas máme štestí, že potkáme nekoho, kdo v sobe má tu cást z nás, kterou postrádáme. Nemusíme na to prijít vedome, a1e jiste je to možné pomocí nevedomí. Vidíme v nekom... neco z nás."
Napráhla pred sebe ruce dlanemi k sobe. "Proto se stává, že nekoho potkáš a ihned se v jeho spolecnosti cítíš pohodlne. Máš pocit, že ho znáš odjakživa. Je to proto, že je soucásti tebe a ty jsi soucástí jeho. Jste spríznené duše. Proste se k sobe... hodíte." Propletla si prsty. "A jelikož se k sobe hodíte, nic vás nemuže od sebe odtrhnout, ledaže by se jeden z vás pustil." Uvolnila sevrení a odtáhla ruce od sebe.
"A jak jsi prišla k té..." zdvorile si odkašlal, "té teorii?"
Usmála se. "Jeví se mi to jako nejrozumnejší vysvetlení, proc se dali dohromady mí rodice. Totiž, žádná rozumná bytost by je nepovažovala za pár, v kterém to muže fungovat. Ale matka prohlásila, že v ten okamžik, kdy se setkali, proste... vedeli." Pokrcila rameny: "Takže, kdoví."
"Jenže to je tak trochu smutné, ne?"
"Procpak?" zeptala se prekvapene.
"Protože pokud jsi racionální typ, až jednou potkáš svou "spríznenou duši", zrejme to zintelektualizuješ k smrti. Jak muže ciste romantická predstava obstát, když ji racionálne vykuchás? Nikdy se nepoddáš impulsu."
"Láska na první pohled neprichází dnes a denne. Muj prístup je jiný než tvuj. Ty jednáš na základe svých impulsu. A jsem si jistá, že jsou to celkem vzato dobré impulsy. Jsi velmi sebevedomý a tvoje povolání to vyžaduje. A1e na takový stav mysli já nejsem zvyklá. Pochybuju, že máme nejakou budoucnost."
Pritáhl se k ní a rekl: "Tak me zmen."
Vytreštila na nej oci. "Cože?"
"Studuješ, aby z tebe byla psycholožka., Budeš pomáhat lidem. Jestli si myslíš, že mám nejaké citové nedostatky, pak mi tedy zkus pomoct."
"Ješte nejsem zcela vyškolená terapeutka, Wille. Nemám k tomu kvalifikaci. Ty bys... byl bys jako pokusný králík. Nebylo by to etické."
"Proc ne? Je to neetické jen tehdy, když se vydáváš za neco, co nejsi. A já budu klidne delat pokusného králíka. "Ver mi, pochybuju, že cokoli z toho, co rekneš nebo udeláš, bude horší než výcvik dustojníku ve Hvezdné flotile."
Napráhl ruku. "Co ríkáš? Platí?"
Chv1i na nej hledela: "Ty doufáš, že ti to poskytne príležitost se se mnou milovat."
"Presne tak," rekl bez váhání. "A ty v to doufáš také. V skrytu duše jsi vdecná za tu príležitost "povznést" me na tvou úroven, aby ses mohla cítit lépe, když sestoupíš do nižších sfér mé prízemnejší úrovne."
Mluvil s takovým presvedcením a jistotou, že Deanna pocítila cosi neobvyklého... tváre jí horely.
Riker si cervene v jejích tvárích ihned všiml použil tentýž tón, kterým ho nedávno pocastovala ona sama: "Necetl jsem ti v myšlenkách. Odvážil jsem se hádat. A tys to jen potvrdila."

A díval se na ni tak vyzývave, že mu stiskla ruku tak silne... tak silne, že se pár minut nemohl hýbat. "Tak platí. Pripravte se na úlohu pokusného králíka, porucíku Rikere."
"Slecno Troi, zavedte me do labyrintu."

Kapitola osmnáctá

V kavárne hned u velvyslanectví Federace usedl Mark Roper k snídani. Prohlédl si jídelní lístek a pak se zamyslel, co si dá. Za malou chvilku to mel na stole, pécí usmevavé císnice, která vedela, že si nic jiného nedá, znala název jeho úctu a odecetla si z nej nejen cenu jeho snídane, ale i spropitné.
Marku Roperovi to ušetrilo spoustu nervu a starosti s jídlem.
Zaklepání na okno kavárny ho primelo, aby vzhlédl. Venku stál porucík Riker, v dobré nálade a odpocatý. Roper mu pokynul, aby se k nemu pridal, a mladý dustojník vešel do kavárny a posadil se naproti nemu.
"Tak jaké to bylo vcera s Deannou?" zeptal se Roper.
"Velmi hezké. Velmi hezké."
"Vsadím se, že se Lwaxanou to bylo neco docela jiného."
"Ovšem."
"Takže mi povezte... delal jste to s Deannou?"
Celé Rikerovo telo se neverícne zhroutilo do sebe. "Marku... proc vás tolik zajímá muj sexuální život?"
"Svuj vlastní už nemám," opácil Roper trochu, smutne, "a tak musím dostat svuj požitek v zastoupení."
"Pokud vám mohu poradit, najdete si nekoho, a rychle. Zacíná to zavánet posedlostí. Mimochodem, nedelá vám starosti, jak to prijme vaše dcera, když si neco zacnu s Deannou?" A pak se zamracil. "Moment. O to vám prece jde, že?"
"O co mi jde?"
"Vy byste rád, abych si s Deannou zacal, protože pak bych dal pokoj vaší dceri."
Roper se tomu hlasite smál, tak hlasite, až se rozkašlal. Když se pak uklidnil, rekl: "Kapitáne... prisuzujete mi príliš machiavellistické motivy. Nemám nic proti tomu, co deláte vy a moje dcera. Ani proti tomu, co deláte s Deannou. Uprímne receno, nemel bych nic proti tomu, kdyby si neco zacala má dcera s Deannou. I když to by me, pripouštím, strašne prekvapilo. Jsem jen zvedavý, to je všecko."
"Tak abych uspokojil vaši zvedavost..."
"Nic se nestalo."
"Presne tak."
"Náhodou," rekl Roper, naklonil se kupredu a ukázal na Rikera, "že, jste se o neco pokoušel a ona vám to zatrhla?"
"No..." Riker si mírne odkašlal, náhodou ano."
"Myslel jsem si to."
Riker se podivil. "Proc jste si to myslel?"
"Nejste Deannin typ. Znám ji, znám prostredí, z nehož pochází. Její vkus by ji vedl k nekomu víc intelektuálne založenému - neberte to jako urážku."
"Neberu to tak," odpovedel Riker, prestože si nebyl zcela jist, jak na to má reagovat. . "Ale nejsem prece žádný mentální trpaslík."
"Ale já jsem nerekl, že jste. Zdaleka ne. Jste velice bystrý chlapík. Jenom neuvažujete stejným zpusobem jako ona. Ona je malá bourka a vy jste blesk v lahvi. Pochybuju, že byste meli s tím druhým dostatek trpelivosti, aby mohlo mezi vámi cokoli vzniknout."
"Abyste vedel, já se s ní ješte uvidím. Vlastne už zítra."
"Ne!"
"Je to tak."
"Vaše vec, kapitáne. Jen doufám, že nepocítáte s tím, že Deanna preruší vaše krátké údobí celibátu behem pobytu na této planete."
"Nemám v úmyslu pestovat celibát, Marku," rekl Riker, naklonil se kupredu a ztišil hlas, "a jestli to opravdu musíte vedet... rozhodne me chce."
"Nesmysl."
"Je to pravda. Jenom si to ješte nepriznala. Však ona procitne."
"Kdy? Na smrtelné posteli?"
"Mnohem dríve."
"To se nikdy nestane."
"Ale stane, Marku. Vsadte se."
Roper se na nej ulicnicky podíval. "Tak dobrá. Sto kreditu na to, že s ní nikdy "intimne nesblížíte"."
Riker se neverícne zasmál. "Marku! O to bych se nikdy nevsadil! To je... naprosto nevkusné, to je..."
"Dve ste kreditu."
"Tak tomu už ríkám sázka."
Roper varovne vztycil prst. "A žádné podrazy. Ne abyste ji opil. Musí to být zcela vzájemné. Nesmíte ji nutit." "Nutit? Marku, já jsem nikdy v živote nenutil žádnou ženu. Mluvím cistou pravdu. Za koho me máte?"
Roper poplácal Rikera po hrbetu ruky. "Kapitáne... mám u vás dve ste kreditu."

Kapitola devatenáctá

Betazedské muzeum umení bylo ve vysoké, úctyhodné, neuveritelne vyzdobené budove. Deanna a Will stáli venku a ona mu vysvetlovala dejiny této budovy, projektantské práce a teorie, které jsou s ní spojeny. Hovorila nepretržite nekolik minut.
Pokud jde o Rikera, ten byl spokojen, že má znovu rozpuštené vlasy a že odev, který mela na sobe, víc zduraznoval její postavu. Tomu, co ríkala, venoval jen malou pozornost, až se na nej nakonec otocila a rekla: "Co se vubec snažím?"
"Cože?"
"Vždyt tebe to vubec nezajímá, Wille. Pokouším se ti vysvetlit, proc je tahle budova sama o sobe umeleckým dílem."
"A já se snažím vysvetlit tobe, Deanno, že dokážu ocenovat v jeden okamžik vždy jen jedno umelecké dílo."
"A ted ješte stále ocenuješ me."
"Myslím, že ano."
Vzdychla, vzala ho za ruku a rekla: "Tak pojd." Táhla ho k budove a kolem velkých sloupu dvermi dovnitr.
Uvnitr hrála hudba, hlasitá a zvucná, pripomínající trochu varhany.
Vyluzoval ji velký nástroj s mnoha píštalami, který stál uprostred velké kruhové místnosti. Kolem hudebníka sedeli ruzní Betazoidi, kterí poslouchali hudbu s ocima zavrenýma a blaženým výrazem v tvári. Riker se rozhlédl snažil se zjistit, o co tu jde. Hudba byla dobrá, ale nic zvlášt vynikajícího. Nechápal, proc na posluchace tak hluboce pusobí.
Pohlédl na Deannu a videl, že i ona jí zjevne podléhá. Oci mela napul zavrené a jemne se pohupovala podle tónu. Riker zašeptal: "Co je s tebou?"
Otevrela oci a podívala se na nej. Její pohled byl neverícný, jako by nechápala, že on muže mluvit. "To je hudba duše," zašeptala, "poslouchej. Nech ji pronikat každým svým pórem. Co ti to ríká?"
Poslouchal. Nechal hudbu pronikat každým svým pórem.
"Co mi to má ríkat?" zeptal se.
Rozzlobene ze sebe cosi vyrazila, popadla ho za ruku a vlekla ho pryc rozlehlou chodbou.
Vzduch v budove byl chladný jako v jeskyni. Riker se rozhlédl kolem a pokoušel se vnímat okolí. Oci už privykly prítmí a on se snažil nalézt neco prekvapujícího a prevratného. Neco, co by dalo jeho nejvnitrnejším myšlenkám hlas a naplnilo ho pochopením. Jenže na nic zvláštního nikde nenarazil.
Deanna ho zavedla do jakési místnosti a ukázala kolem sebe.
Na zdech visely obrazy. Pro všechny z nich by Riker použil termín "abstraktní"... nevypadaly jako obrazy neceho konkrétnejšího. Pred každým obrazem byla malá lavicka a mnohde na ní sedel nejaký Betazoid a pozorne si dílo prohlížel.
"Sem chodím jednou týdne," zašeptala Deanna. Prestože ztišila hlas, jak jen to bylo možné, obrátily se na ni zraky prítomných. Tiché spolecenství zde bylo normou. Lidé si prohlíželi ji, pak Rikera, a pak zase ji a jejich výrazy se zmenily z lehkého pobourení na shovívavé pochopení... a v nekolika prípadech dokonce soucit - k Rikerove znacné nelibosti.
"Jednou týdne? Procpak?"
Vedla ho k jednomu dílu, které se vyznacovalo soustrednými stríkanci cervené, modré, zelené, bílé, cerné a dalších barev, které Riker nedokázal urcit. Zde, v jedné z odlehlejších cástí místnosti, práve nikdo nesedel. "Protože, Wille," rekla tiše, "je to jedna z metod, kterou používám, abych se sama sobe neodcizila." Presto, že jeho pohled zustal prázdný, odvážne pokracovala: "Abys , mohl plné porozumet ostatním, musíš porozumet sám sobe. Jen pokud si budeš vedom, jaké jsou motivy tvého jednání, pochopíš, jaké jsou motivy druhých."
"To jsem studoval na akademii. Ten seminár se jmenoval dynamika velení."
"Velení komu?"
"Jiným dustojníkum. Posádce."
"Aha, totiž, víš... v tomto prípade se snažíš velet jenom sám sobe. A ted... podívej se na ten obraz a povez mi, co ti to ríká."
"Tohle mi má taky neco ríkat? Nemuže tady na té planete alespon neco mlcet?"
Jeho poznámka vyznela ješte sarkasticteji, než puvodne zamýšlel, avšak Troi se nedala odradit. "Na Betazedu veríme v úplný kontakt. Kontakt jednoho s druhým. Kontakt se svetem. Ale než se tak muže stát, musíme navázat kontakt sami se sebou."
"Jak se jmenuje ten obraz?"
Zmatene na nej vytreštila oci. "Cože?"
"Jak se jmenuje? Jaký má ten obraz název? Budu mít alespon nejaké vodítko k tomu, co chtel malír ríct, když budu vedet, jak tu zatracenou vec pojmenoval."
"Ta "zatracená vec" nemá jméno. To by bylo arogantní... jako by malír chtel vnutit svuj pohled na svet i divákovi."
"Ohromné. Podívej, nemohli bychom zacít s jiným obrazem? Necím, co neco pripomíná?"
Chtel se zvednout, ale ona ho stáhla zase dolu. "Wille, ty se ani nesnažíš. Ríkal jsi, že budeš spolupracovat." "Promin," povzdychl si. "Tak já se o to pokusím, ano?"
Potíž byla v tom, že pokaždé, když se na ni podíval, pokoušel se ji v duchu svlékat. Ale vedel, že takové nekontrolované myšlenky by ho privedly znovu do nesnází. A tak se statecne zameril na obraz.
Byla to zmet. Cákance barev. Bez ohledu na to, jak pozorne se na nej díval, porád se mu to jevilo jako zmet barev, nic víc.
"Ted se snažíš až moc."
Podrážděne vyprskl. "Napred mi rekneš, že se vubec nesnažím a ted mi rekneš, že se snažím až moc. Tak jak je to?"
Podíval se na obraz. "Nemohla bys mi ríct, co ode mne vlastne chceš?"

Potom na hrdle pod lebkou pocítil dva silné prsty, které se tiskly k sobe a masírovaly ho. Deannina paže se pohybovala v pravidelném krouživém rytmu.
Pocítil, jak z neho padá napetí, o nemž nemel ani tušení. Byl rád, že se nevidí, protože si byl jist, že se tvárí jako pitomec.
"A ted," rekla mekce, "zatímco odpocíváš... podívej se na ten obraz a povez mi, co vidíš. Nauc se dívat pod povrch, za hranice vnejšího. Co se dá z toho obrazu vycíst... a co se mužeme dovedet sami o sobe?"
Jeho hlava se kývala zepredu dozadu v mírném houpavém pohybu. Hledel na obraz celou vecnost.
"Vidím..."
"Ano?"
Chvíli byl zticha a pak rekl: "Vidím... zmet barev."
Prestala ho masírovat. "A to je všechno?" rekla úplne znechucene.
"To je všechno. Je mi líto." Otocil se k ní a nebyl si jist, jestli se zlobí víc na sebe nebo na ni. "Nechtela bys prece, abych ti lhal... a pochybuju, že bych mohl, i kdybych chtel. Vidím zmet barev. Velkou pitomou zmet barev."
"Pitomou? To rekneš? Pitomou?"
"Nemám abstraktní umení moc rád. Když se na neco dívám, chci, aby se to necemu podobalo."
Zamyslela se a složila ruce peclive do klína. "Reknete mi, porucíku. Až budete dál zkoumat galaxií, nevyhnutelne narazíte na veci, které se nepodobají nicemu, co byste si vubec dokázal predstavit. Co hodláte v tech prípadech delat? Budete je pokládat za jaksi ménecenné? Nebo si budete myslet, že s nimi není neco v porádku? Jak je budete hodnotit? Podle míry jejich pitomosti?"
"V prípadech, kdy se setkám s novými formami života presahujícími mou zkušenost, mám k dispozici prístroje, které mi pomohou. Radu senzoru. Rentgeny. Pohotové tlumocníky a komunikacní prístroje. Nebudu muset -"
"Nebudeš se muset spolehnout sám na sebe."
"Tak to jsem nerekl."
"Nerekl. Ale v konecném dusledku se to tomu rovná, porucíku. A ver mi, octneš se v situacích, kdy ti všechny prístroje sveta nebudou nic platné. Mohou te vést, ale ty se budeš muset spoléhat na neco, co je za tím. Ostatne, troufám si ríct, že obcas budeš muset jednat v rozporu s tím, co ti prístroje reknou... anebo v rozporu s tím co ti ríkají lidé. A ty budeš muset velmi presne vedet, proc si myslíš to, co si myslíš, protože jinak by ses mohl vydat špatným smerem."
"Dekuju vám za názory, slecno Troi... nacerpané nepochybne z mnohaletých zkušeností v Hvezdné flotile."
"Nemusím mít vubec zkušenosti s Hvezdnou flotilou, porucíku, abych chápala, jak je duležité znát svou mysl."
"Skutecne?" Uchopil její ruku a pevne ji stiskl. "A co tvá mysl ríká o citech, které chováš ke mne? No?"
Jeho pohled snesla vyrovnane: "Ríká mi, že zrejme musíme zacít s necím mnohem elementárnejším než tohle." Zvedla se. "Pojd. Jdeme odsud pryc."
"Kam jdeme?"
"Zpátky ke korenum."

Nad nimi se tycil strom s hnedým a zkrouceným kmenem. Nebylo na nem žádné listí a zdálo se, že vetve cní až do nebe. Kmen byl tak zkroucený, že bylo snadné na nej vylézt. Deanna to udelala a pokynula Rikerovi, aby ji následoval. Šplhal a cítil úlevu, že tohle bylo alespon trochu zábavné... zvlášt proto, že se rád díval na hru Deanniných svalu pod priléhavým oblecením.
Zastavila se asi tri a pul metru nad zemí. Na obe strany cnely mohutné vetve. Odsunula se na jednu z nich, a když ji Riker chtel následovat, zavrtela hlavou a ukázala, že má jít na druhou stranu. Pokrcil rameny a udelal, co mu naznacila.
"Váš problém, porucíku, je, že žádosti vašeho tela príliš ovlivnují vaši mysl," rekla, když se oba usadili na vetvích naproti sobe.
"Co tím chceš naznacit?"
"To, jak te pritahuju, napríklad. Nebo jak te pritahuje vetšina žen, rekla bych. To jsou jen hormony. Je to pohaneno výlucne tvou sexuální touhou, která je biologická, nikoli intelektuální. Ale ty jsi víc než ochoten vymenit svuj intelekt za požadavky svých biologických procesu."
"Cos to prve ríkala? O lásce na první pohled, co v ni veríš? Jak do toho zapadá biologie?"
"Nezapadá do toho. Láska na první pohled je duchovní. Jenže ty uvažuješ príliš primitivne."
"Chceš ríct, že" - trochu se zašklebil - "že nejsem schopen se do nekoho zamilovat na první pohled, protože myslím svými žlázami a to automaticky vytesnuje všechny vyšší emoce?"
"Správne."
"Velmi pekne dekuju, slecno Troi."
"To nebyl kompliment," rekla škrobene. "Vyšší emoce nás oddelují od nižších forem života."
"Jenom to?"
"Vyšší emoce a chování u stolu."
"Povez mi Deanno, mela jsi nekdy opravdu dobrý sex? Nebo je to pro tebe jen teorie?"
Zasmála se tomu. "Vy o mne skutecne nic nevíte, porucíku. Myslíte si, že stací, když se budete usmívat, dábelsky pomrkávat, pusobit na mne svým šarmem a silou, a já se pak dobrovolne poddám vaší zdrcující mužnosti."
"Tak nejak."
"Porucíku, vítejte v dvacátém ctvrtém století. Nevím, jak to chodí na Zemi nebo na palubách kosmických lodí... ale na Betazedu chce žena od muže víc, než aby byl pouze hrdina se skvelou figurou. Nekým, kdo odnese svou bezmocnou dámicku pryc ve svém svalnatém nárucí, tím ji omámí a ona mu pak odevzdá své telo v horkých agóniích vášne. Tady

takové ženy nejsou. Já taková nejsem."
"Ne, samozrejme, že ne. Jsi dost zamestnaná tím, že deláš presne to, co ti maminka narídí, a jsi presne taková, jakou te chce mít. Takže nemáš cas nechat se ovlivnit nekým tak prízemne sprostým, jako jsem já."
Nezatvárila se zrovna nejprívetiveji. "Poslyš, chceš v tom pokracovat nebo ne?"
"Ale jiste, jiste. Zrovna jsi mi vysvetlovala, jak mám oddelit duchovní potreby od telesných."
"Tak dobrá. Je to vlastne velmi jednoduché. Uchop pevne vetev tak jako já." Udelal to a ona pokracovala: "Ted se proste svezeme Z vetve a pokusme se vydržet co nejdéle."
"To je zkouška síly svalu... což se mi zdá trochu hloupé, jelikož jsem samozrejmé silnejší než ty. Takže jestli to má být soutež..."
"Budete soutežit jen sám se sebou, porucíku. A navíc to nemá co delat se silou svalu, protože svaly a telo mají vždy své omezené možnosti, bez ohledu na to, jak jsi trénovaný. Dosáhneš bodu, který nelze prekonat. Ale na druhé strane, správne trénovaná mysl je neomezená. Pripraven? A... ted."
Deanna se svezla po vetvi dolu a visela tam s nohama více než metr nad zemí. Riker ucinil totéž.
Hledel na ni a povšiml si, že její špicky nesmerovaly dolu, ale spíše rovnobežne. Oci se jí zavrely, když predríkávala tichým, melodickým hlasem: "Ted... dríve nebo pozdeji se tvoje prsty budou chtít pustit instinktivne se budeš tomu impulsu bránit. Nebran se mu. Místo toho... jednoduše jej nevnímej. Musíš jej vymýtit ze své nejniternejší podstaty a místo toho se soustredit na neco jiného."
"To jako na co?"
"Na cokoli. Cokoli, co odvede tvou pozornost od tvého tela - nebe. Oblaka. Ptáci v letu. Vznik hvezdy. Cokoli, co te odpoutá od hmoty. Ted udelej to, co já soustred se na nejakou predstavu, prijmi ji do své mysli. Zavri oci. Vdechuj nosem, pomalu a pravidelne, vydechuj ústy, takhle," predvedla mu to. "Pomalu, pravidelne, postupne... to je ono."
Riker zavrel oci, ale pak se natocil a sledoval Deannu skrz privrená vícka.
Vypadala zcela uvolnene. Nadra se pomalu zvedala a klesala, takže pohyb byl témer nepostrehnutelný. Pokoušel se ocistit svou mysl. Myslet na neco jiného, než že ho prsty zacínají trochu bolet a ramena mel ztrnulá. Myslel na Deannu. Predstavil si ji tak, jak ji videl poprvé na té svatbe - nahou a usmevavou.
Stála na pláži, práve vyšla z more a po tele jí stékaly pramínky vody. Pomalu potrásla hlavou a voda z jejích hustých vlasu cákala na všecky strany. Potom krácela pomalu k nemu, s úsmevem a otevrenou nárucí, a její prsty mu kynuly, aby k ní pristoupil...
Pohybovala prsty... s napraženou nárucí...
Cítil, jak bolest roste až za hranice jeho tolerance. Otevrel oci a zpozoroval, že má prsty zpocené, že mu kloužou a ztrácí v nich sílu. Zoufale se snažil upravit polohu, ale v prstech nebyl žádný cit. Nemel predstavu jak dlouho už tam visí, protože ztratil pojem o case... ale bylo to dost dlouho na to, aby mu ruce od loktu výš ztuhly.
Tiše zamumlal jakousi kletbu, pustil se vetve a dopadl težce dolu.
Sedel tam, oprašoval se a díval se vzhuru.
Deanna tam stále visela. Vyrovnane. Klidne. Vypadala, jako by jí patril všechen cas sveta. Oci mela stále zavrené, hrud se zdvíhala a klesala v témž rytmu jako drív... ne. Ve skutecnosti se pohybovala mnohem pomaleji.
Sedel tam, pozoroval ji a snažil se ruznými cviky rozproudit znovu krev.
Deanna tam visela.
Když se Rikerovi vrátila krev do nadloktí, pocítil prudkou bolest. Trhnul sebou, když se dotkl odrené kuže na dlaních. Potom znovu vzhlédl ke své ucitelce.
Deanna tam visela.
A visela.
Nemel ponetí, jak dlouho to trvalo... deset, snad patnáct minut. Možná déle. Na jejím štíhlém tele se stále ne projevovaly žádné známky únavy.
Po nekonecne dlouhé dobe se Deanna zacala pomalu pohupovat sem tam. Oci mela stále zavrené. Postupne rozkomíhala telo tak, aby se mohla jako gymnastka vyšvihnout kupredu, omotat nohy kolem vetve a pritáhnout se zpátky do sedící polohy.
"Co to deláš tam dole?"
"Co to deláš tam nahore?" kontroval. "Už ses unavila?"
"Ne. Ješte jsem to mohla chvíli vydržet. Škoda, žes to nevydržel. Asi te stáhla ta váha tvých svalu. To musí být hrozne nepohodlné, být o tolik silnejší než má malickost."
Vstal, oprášil se a vykrocil ke kmeni stromu. Když ho Deanna videla, vzeprela se a stoupla si na vetev, jako provazochodec. Vypadala velice uvolnene.
"No dobrá, dokázala jsi, cos chtela," rekl a snažil se, aby to neznelo znechucene. "Ted mužeš slézt."
Deanna udelala krok ke kmeni, aby se jej mohla chopit a svézt se po nem dolu...
A noha jí uklouzla.
Deanna ztratila rovnováhu, zapotácela se a s vydešeným výkrikem máchla rukama do vzduchu.
Riker nebyl daleko od stromu. Jako blesk byl pod ní, rozpráhl náruc, sklouzl dolu a zachytil Deannu, ješte než dopadla. Nestihl se však zaprít a její váha ho srazila k zemi. Klesl na kolena, celisti sevrené napetím, ale pevne ji držel.
Reflexívne mu položila ruce kolem krku. Snažila se ovládnout a automaticky provedla dechové cvicení, aby znovu nabyla, duševní rovnováhy. Riker zatím prudce zavrtel hlavou. Pak se na ní podíval... a usmál se od ucha k uchu.
Vstal a držel ji pritom stále v nárucí. "Jsi celá?"
"Nic mi není. Mužeš me pustit -"
Jejich tváre byly jen centimetry od sebe a Riker využil príležitosti a políbil ji na ústa.

Vydrželi tak dlouho a on pocítil, že její telo ochabuje. A pak úplne roztála a její ruce reflexívne sevrely jeho lopatky, jako by se bála, že zmizí, nebo že ten okamžik skoncí.
Ale nakonec to byla ona, kdo to celé skoncil. S hlucným mlasknutím se mu vytrhla. "Pust me," zašeptala. Okamžite me PUST!
Pustil ji.
Nechtel to udelat. Ale tak desive naléhavý rozkaz vubec necekal. Spadla mu k nohám, rychle se zvedla a odstoupila od nej.
"Já te slyšel," rekl, "v hlave. To znamená, že se zlepšuju. Že je to tak?"
"Nemohl jsi me slyšet v hlave."
"Já vím, co jsem -"
"Mlc!" vykrikla a zurive zadupala.
Odvrátila se od neho a pochopitelne se snažila ovládnout. Neudelal žádný vstrícný pohyb, zustal od ní tak daleko, jak to jen šlo.
Bolelo ji to. Bože, jak ji to kvuli nemu bolelo.
V tom okamžiku ocistil svou mysl, protože instinktivne nechtel na nic myslet ani nic cítit, aby to nezachytila a nezpusobovalo jí to ješte vetší úzkost. A tak najednou na nic nemyslel. A cítil se úplne svežší.
"Deanno -"
Neodpovedela. Tiskla dlane pevne !c sobe a snažila se zpomalit svuj dech. A když se pak k nemu otocila, všechen zmatek byl pryc. Místo toho byla vyrovnanost sama.
"Tvým problémem bylo," pravila velmi nezaujate, "že ses znovu snažil probudit erotické sny o mne. A následkem toho ses zameril na své telo. Nemužeš se pres to prenést, pokud se soustredíš jen na to. Me1 byste to mít na pameti, porucíku."
"A ted vážne," pristoupil k ní. "Dobrá, víte, co si myslím, slecno Troi. Já se domnívám, že vaše telo a mysl nejsou tak sladeny, jak byste si predstavovala. Domnívám se, že vaše telo chtelo spadnout do mé náruce, na rozdíl od toho, co si o mne myslí váš mozek. A tak vás vaše jindy tak jistá noha zradila."
"Takže jsem ti podvedome padla do náruce, to chceš ríct?" chabe se zasmála.
"Je to možné, ano."
Znovu se zasmála. "Ne, porucíku. To není možné. Pro vaši informaci, ulomil se pode mnou kousek kury a to zpusobilo, že jsem uklouzla. To je vše. Když se rozhlédnete po zemi, urcite najdete místo, kam ten kousek spadl. A ted me omluv..."
Otocila se a odcházela pryc. Volal za ní: "Kdy máme další lekci?" ale neodpovedela. Strávil dalších dvacet minut prohledáváním každého centimetru pudy a snažil se najít ten zrádný kousek kury.
Žádný nenašel.

Kapitola dvacátá

U Troiových meli v ten den tichou veceri. Jediným zvukem bylo stálé jemné vyzvánení, které obstarával pan Homn uprostred stolu pravidelnými údery na malý nástroj, jehož prostrednictvím dekovali bohum Betazedu za požívané jídlo.
Lwaxana co chvíli pohlédla na Deannu. Dcera ten vecer vypadala zabraná do myšlenek, ponorená do sebe. Když Lwaxana ze zvyku vyslala jemnou narážku do dceriny mysli, aby zjistila, co ji trápí, s ohromením pocítila, že její myšlenkový dotaz byl odražen. Mohla samozrejme ihned proniknout hloubeji a úcinneji, ale to by bylo proti nepsané dohode mezi nimi. Obvyklé letmé dotyky byly jedna vec. Vynucený prístup poté, co se setkala s vedomým odporem, bylo neco zcela jiného.
Deanno...?
Lwaxana nedostala odpoved a musela se s podrážděním prenést do mnohem nepohodlnejší verbální komunikace, pro kterou bylo treba prerušit jídlo: "Deanno."
Deanna vzhlédla. "Ano maminko?"
"Co te trápí, malická?"
Dcera se statecne usmála, "Nic, maminko."
"Obvyklé lži?" otázala se Lwaxana s nevolí. "Nejprve odvrátíš myšlenkový dotek a pak následuje lež, že te nic netrápí, když to zjevné není pravda. Myslela jsem, že jsme k sobe mnohem otevrenejší, Deanno. Uprímne.... dotklo se me to."
"Nemusíš být, maminko, dotcená jen kvuli tomu, že se ti nechci sverovat s intimnejšími detaily svého života." Lwaxana nadzdvihla obocí. "Intimnejšími?"
"Maminko, nechci to probírat."
Lwaxana vyslala do Deanniny mysli ponekud brutální vlnu a dockala se ocekávané reakce. Deanna trochu zrudla a odsekla. "Tos prehnala, maminko."
"Dost možná. Ale trefila jsem se?"
"Ma-minko..."
"Je to on, že? Ten dustojník Hvezdné flotily, Striker."
"Riker."
"Takže on."
Lwaxana pred sebou peclive složila ubrousek a otocila se ke sluhovi. "Pane Homne, chci odeslat komuniké na Hvezdnou flotilu."

Deanna prudce uhodila do stolu a rekla: "Opovaž, se!"
Lwaxana se zatvárila, jako by jí Deanna naplivala do jídla a pak se pomalu, užasle otocila na své díte. ""Opovaž se"?" opakovala neverícne. Deanna sklopila zrak a neslyšne pohybovala rty. "To ríkáš mne," pokracovala Lwaxana, "co se já, držitel Svatého kalicha Riixu, mám ci nemám opovážit? Pri Velkém ohni, dovolíš, abych se zeptala, mladá dámo, jestli si uvedomuješ, s kým mluvíš?"
"Maminko, prosím te, odpust mi to -"
"Takhle se mnou mluvit nebudeš... .tím velkorysým, prímocarým tónem. Já nejsem jednou z tvých "kamarádek", Deanno. Nejsem jednou z tvých povrchních známostí. A už vubec nejsem jedním z tvých prátel z Hvezdné flotily."
"On není prítel! On není ani... maminko, mne se ani nelíbí!"
"Tak kdo to tedy je?" vyzvídala Lwaxana, "co pro tebe znamená?"
"Zklamání. Velké zklamání, to je všechno. On je... studijní práce na téma povrchní arogance. On je... nula. Nula. Na neosobni úrovni."
"Mám ti pripomenout," pronesla Lwaxana škrobene, "tvé závazky k Wyattovi?"
"Já vím, maminko. Ale uprímne, opravdu me chceš nutit do té... dohody?"
"Malická, já te prece k nicenu nenutím! Tady jde o tradice a zvyky. Já si nevymýšlím nic, co by tvuj život delalo složitejším a horším. Jednoduše te ucím tomu, co tradice znamenají, a že je treba je dodržovat. A ty, protože znáš své místo ve spolecnosti a závazky z toho vyplývající, je budeš dodržovat. Že ano?" Poslední slova nebyla mínena jako otázka.
Deanna sklopila zrak.
"Že ano?" Tentokrát to znelo ješte naléhaveji než predtím.
"Ano, maminko," odpovedela Deanna automaticky frází, v kterou už nescetnekrát opakovala pri nejruznejších príležitostech.
"To je dobre, protože, uprímne receno... a to ti podávám jen své povrchní vysvetlení, vzhledem k tomu, že mi nechceš dovolit do té vecí víc proniknout... je zcela jasné, že se nedokážeš tak docela kontrolovat, když prijde na toho porucíka."
Deanna. sevrela rty a vzhlédla: "Já se úplne kontroluju, maminko. Já nejsem nejaké... nejaké nadržené zvíre."
"To jsem vubec nerekla."
"Ne, ale naznacilas to."
"Vubec jsem nenaz -"
"Naznacila."
"Tak dobre, možná, že jsem to naznacila," priznala Lwaxana a pozvedla ruce "Ale je to pochopitelné. Vypadáš nesvá, když o nem uvažujeme. Snad bych si mela promluvit s nekým z univerzity. Pokud je ten porucík pouhou studijní prací, pak mám dojem, že te univerzita není schopna naucit ani nejelementárnejším vecem, jako je napríklad vedecký odstup."
"Oni jsou velice dobrí, maminko. Prosím... nemíchej se do toho. Já porucíka Rikera zvládnu."
Lwaxana se na ni pronikave zahledela. "A co u tebe znamená "zvládnu"?"
"Znamená to, že jsem schopná svéprávne veci rešit bez tvé pomoci."
Lwaxana o tom chvíli uvažovala a potom nabodla na vidlicku další kousek ryby. A pak proste rekla: "Jen pozor, aby to nedopadlo jinak."
Pan Homn zazvonil a Deanna sebou mírne škubla. Zvláštní, že si po celá ta léta nikdy neuvedomila, jak zatracene protivné to zvonení je.

Riker se ve svém apartmá na velvyslanectví natáhl na postel a cetl úvod do betazedské filozofie, který mu doporucila Deanna.
Nerozumel tomu. Príklad za príkladem byly ctenári predkládány ruzné situace a po nich následovala zhruba tato otázka: "Co byste udelali nebo rekli vy, v takové situaci?" A Riker se s železnou pravidelností mýlil.
Prešel k dalšímu príkladu a cetl ho nahlas, protože ho napadlo, že tak tomu treba lépe porozumí: "Prítelkyne vám rekne, že je velmi rozrušena. Její prímý nadrízený se o její práci vyjádril kriticky a ona se tím cítí zklamaná a dotcená. Jak zareagujete?"
Riker nad tím uvažoval a pak nahlas rekl: "Tak tedy, reknu jí jednu z techto dvou vecí: bud aby se zamyslela nad svými pracovními návyky, zjistila, co zanedbala, a zlepšila svuj výkon, anebo pokud je pevne presvedcena, že kritika nadrízeného je neopodstatnená, muže to nadrízenému ríct a ukázat proc. Kdyby neprimerená kritika pokracovala, muže mu sdelit, že pokud neupustí od nesmyslných požadavku, obrátí se na vyššího nadrízeného a podá stížnost." Chvilku to ješte zvažoval a dospel k záveru, že je to dobrá, solidní, rozumná odpoved a našel si v textu místo se správným rešením.
Cetl to nahlas a nicemu nerozumel.
"Povezte svá prítelkyni" - cetl Riker neverícne - "že chápete její rozrušení. Že víte, že je ve složité situaci, ale že jste si jist, že dokáže vec vyrešit. Popište svou životní zkušenost, kdy jste mel podobné starosti. Dejte jí najevo, že není sama a že se na vás muže spolehnout jako na zdroj citové podpory."
Zíral na ta slova, která svítila z obrazovky a zavrtel hlavou. "Ale co se tím vyreší?" zeptal se znechucene. "Sedet tam a litovat se, jak je život složitý? Vždyt takhle nelze ten problém ani pojmenovat! To nepovede k zlepšení. Proc by za mnou s tím problémem chodila, když nechtela, abych se pokusil najít zpusob, jak ho vyrešit?"
Odsunul znechucene obrazovku a vypnul ji. Bylo to absurdní. Tang mel úplnou pravdu. Ti lidé se donekonecna zabývali tím, jak se kdo cítí.
Rozhodl se, že se na to zeptá Deanny, až ji príšte uvidí. Což nebylo zítra.

Ani pozítrí.
Ba ani popozítrí.
Koncem týdne už mlcení ze strany "ucitelky" zacalo být tak trochu záhadné, ne-li prímo zneklidnující. Nekolikrát se zastavil v jejich sídle a opakovane slyšel, že Deanna tam není, nebo že nemá cas. Požádal, aby ho navštívila, ale nikdy to neudelala.
Zacal být podrážděný a svou podrážděnost dal najevo, když se seržant Tang náhodou zastavil na kus reci o novém kanónu. Riker se unáhlil a pak toho ihned litoval.
"Prominte, seržante. Unáhlil jsem se."
Tang na nej civel a zamyšlene si trel strnište na brade. Riker se na chvilku zamyslel, cím to sakra je, že Tang vypadá permanentne neoholen. Zkracoval si snad jenom špicky vousu do této obzvlášt neusporádané podoby?
Zpusobem, který byl trochu príliš duverný na seržanta ve styku s porucíkem - na druhou stranu však úplne odpovídal Tangove povaze - poplácal vesmírný veterán Rikera po rameni a rekl: "Pojdte se mnou, porucíku. Mám tam dole neco, co zrovna potrebujete."
Riker následoval Tanga do nižších pater velvyslanectví, která obcas sloužila jako skladové prostory. V té chvíli byly prostory relativne prázdné, protože recepce na pocest rigelského velvyslance vycerpala znacnou cást zásob. Riker vedel, že nekolik týdnu sem nedorazí žádná lod, která by zásoby opet doplnila.
Riker byl prekvapen - ale ne príliš prekvapen - když videl, že Tang prebudoval se svými muži ty velké prostory na provizorní zbrojnici. "Umíme vystacit s tím, co máme," rekl Tang. "Tu a tam ovšem máme i trochu štestí." "Dobrý bože." Riker hledel na jeden z nejmasivnejších kusu výzbroje, který kdy videl. Visel na zdi a byl témer tak velký jako sám Riker. Podíval se na Tanga a optal se: "Smím?" .
Tang zamával rukou smerem ke zbrani. "Vy jste velitel. Jako doma."
Riker sejmul dlouhou, válcovou zbran a zapotácel se pod její hmotností. Nebylo snadné dát ruce tam, kde mely být, a navíc cítil, jak mu zbran klouže s ramene. Ale Tang mu pomohl nabýt znovu rovnováhy, i když se zrejme bál víc o tu zbran než o Rikera.
"Tu máte, vemte si to vy," rekl Riker a predal zbran Tangovi. Prestože byl Tang o hlavu menši než Riker, zdvihl zbran lehce, jako by vážila jen zlomek toho, co ve skutecnosti. Riker se pokusil potlacit své ohromení nad tím projevem síly, ale podarilo se mu to jen cástecne. "Co je to?"
"Tohle," rekl Tang a poplácal zbran pyšne volnou rukou, "je novinka v oboru pohyblivé obrany zeme - vzduch. Libela 10, prenosný ramenní fázerový kanón model II."
"To vybízí k otázce, jaký byl model I."
"Model I vybuchl behem pozemních zkoušek a znicil polovinu Pluta. Ne že by to nekomu vadilo - stejne to byla nudná planeta." Když si povšiml Rikerova výrazu, usmál se a odhalil pri tom mírne nepravidelné zuby. "Delám si legraci, porucíku."
"To jsem pochopil," lhal Riker. "Jak je ta vec silná?"
"Pri maximálním výkonu bych zrejme byl schopen vychýlit jeden z betazedských mesícu z obežné dráhy."
"Ted si zase deláte legraci."
Tang na neho pohlédl s necitelnou tvárí. "Netvrdím, že bych se trefil."
Povesil zbran na zed a vzal z podstavcu dva menší tercové fázery. "Pojdte. Ukážu vám, co tu pro vás mám." Vedl Rikera do jiné místnosti, která byla trochu tmavší, a podal mu jeden z fázeru. Potom odepnul z opasku pár malých vecicek ve tvaru kosoctverce. "To patrí k bežné výbave pozemní bezpecnosti," komentoval. "Abychom nezleniveli, at jsme, kde jsme."
Vyhodil je do vzduchu a ony zacaly samy poletovat po místnosti. Nepravidelne vykonávaly trhané a vírivé pohyby a trpytivé se pritom leskly. Rikerovi se jich podarilo nekolik sestrelit. Tang jich sestrelil mnohem víc.
A jako by nemusel zrádné strelbe venovat celou svou pozornost, Tang poznamenal: "Je v tom ženská, vidte?" "Co, prosím?"
"Jedno z tech místních devcat, jak jste ríkal, že s ní budete chodit. Udelal jste se do ní... neberte to jako projev neúcty."
"Neudelal jsem se do ní, seržante. Mají zajímavou filozofii. Snažím se jí porozumet."
"Kolik filozofie pro život potrebujete? Když na vás neco zaútocí, zastrelte to. Když to na vás nezaútocí, nechte to na pokoji. Zbytek je jen omácka."
"To je dost zúžená predstava, seržante."
"Tahle predstava vás udrží naživu, porucíku Rikere. Já jsem porád tady. Mí lidé sdílejí mou predstavu. I oni jsou porád tady. A o to jediné tu krácí."
"Nazdar, Wille."
Oba muži se zarazili a ohlédli. Spatrili Wendy Roperovou. Mela na sobe bílou kombinézu, která jí priléhala k telu jako druhá pokožka. "Ahoj seržante."
"Slecno," pozdravil Tang.
Obrátila se k Rikerovi a nedokázala skrýt rozcarování, které se zracilo v její tvári. "Wille... porád jsi nekde pryc."
"Já, no... mel jsem ted spoustu práce, Wendy."
"Vážné?" opácila a naklonila vyzývave hlavu. "S cím?"
"Byl jsem..."
"Porucík byt vetšinou zamestnán inspekcemi obranného systému, slecno," pravil Tang škrobene. "Máme zprávy, že každou chvíli muže dojít k útoku."
"Ano, každou chvíli," rekl Riker jako ozvena.
"Spoustu casu taky zabraly bezpecnostní procedury. Všechno z obavy o vaši bezpecnost, slecno."

"Aha. No... až budete mít chvilku cas, porucíku... ráda vás zase uvidím. Myslela jsem, že jsme zacali docela dobre." Pokývla k Tangovi. "Na shledanou, seržante." A odkrácela. Riker slyšel její lehké kroky, když vystupovala po schodišti nahoru.
"Hodné devce," prohodil Tang. "Velmi príjemná spolecnice. A co je nejlepší - neberte to jako projev neúcty - není premoudrelá, pokud víte, kam tím mírím."
"Nezbývá než souhlasit."
"Ale predpokládám, že ona není tou mladou dámou.. ?"
"Ne, není."
"Nikdy jste nezahrával dve postele najednou, porucíku?"
Riker se na neho úkosem podíval. "Myslíte tím mít víc než jen jeden pomer?"
"Když to tak chcete nazvat, ano."
"Abych byl uprímný... zahrával. Ale jaksi, než se to všechno vyjasní s Deannou -"
"Deanna je to místní devce?"
"Ano. Nevím, jak to ríct, seržante, ale nebylo by to... nevím, jak bych to rekl... jaksi správné."
Tang nesouhlasne zamlaskal. "Špatné znamení, porucíku. Velmi špatné. Štíty nastavit, pokracovat obezretne."
"Bráno na vedomí a zapsáno do deníku, seržante. Mimochodem," Riker zacal znovu strílet po poletujících kosoctvercích. "Nemusel jste kvuli mne Wendy lhát."
"Já vím, pane. Na druhé strane mám jisté zkušenosti, co se týce krytí palbou. Považujte to za cást mých služebních povinností."
"Dobrá... dekuju vám za to. Nevedel jsem presne, jak jí ríct o Deanne... zvlášt, když ani nevím, jestli je co ríkat."
"V porádku, porucíku."
"Skoro celý týden se ani neukázala. Snad bych mel zajít na univerzitu, kde má prednášky..."
Tang prudce zavrtel hlavou, nicméne zásah byl presný. "Velká chyba, pane. Moc velká chyba. Mejte na pameti, že ona vás také nevidela. Ted jí to bud leží v hlave a v tom prípade ji nechte ješte chvíli podusit, až dokud to sama nevydrží, anebo na vás vubec nemyslí a v tom prípade to nemá smysl. Ale jestli za ní pobežíte, dáte jí do ruky strategickou výhodu. To by byl velmi špatný manévr."
"Deláte z toho vojenské tažení."
Tang na neho pohlédl. "Víte, pane... vážne se tomu ríká válka pohlaví. Válka je válka. Strategie je strategie. A vítezství" - Tang rychle dvakrát za sebou vystrelil a trefil oba poletující kosoctverce prímo doprostred, až se roztríštily a s rinkotem dopadly na podlahu - "je to, co se pocítá."
"Vítezství není všechno, seržante."
"Vítezství není všechno, pane... ale prohru nelze brát na lehkou váhu."
Riker se snažil nalézt odpoved, ale na žádnou neprišel. "Myslím, že je to pravda."
"To není z mé hlavy, pane. Prý s tím prišel jakýsi filozof ve dvacátém století. Ti lidé tehdy vedeli, o cem mluví." "Který filozof?"
Tang ze zarazil a svraštil celo. "Už si ne - pockat. Vzpomínám si. Jmenoval se Charlie Brown."
Riker o tom chvilku premýšlel a pokýval hlavou. "Ten Charlie Brown musel být velmi moudrý muž."
"To bych rekl, pane. To bych rekl."

Kapitola dvacátá první

Mark Roper se pochechtával. "Tak kdy dostanu svých dve ste kreditu?"
Sedeli naproti sobe v kavárne, kde se ze setkání pri snídani vyvinul ranní rituál. Riker si natíral žitný toast máslem a podíval se nevinne na Ropera. "Co máte na mysli?"
"Tech dve ste kreditu, které mi dlužíte za sázku o Deannu."
"Mám na to ješte spoustu casu, nemyslíte, Marku?" pravil Riker vyrovnane.
"Spoustu casu?" Roper se zasmál. "Kapitáne, cas nehraje žádnou roli. Prerušila s vámi všechny styky. Nyní nebo na soudný den, na tom už nic nezmeníte. Nestane se to. Lwaxana mi rekla - "
"Co vám rekla?" vyzvídal Riker a jeho oci dostaly dychtivý a trochu rozcilený výraz. "Kdy jste s ní mluvil?"
"Nezávazný rozhovor asi tak pred týdnem."
"Proc jste mi nic nerekl?" zakousl se do toastu.
"Vždyt vám to ríkám. Uprímne receno, vy jste nebyl ani predmetem hovoru. Vymenovali jsme si poznámky o tom, jak je složité vychovávat dcery. A Lwaxana se chlubila, jak ji Deanna poslouchá a jak delá, co jí Lwaxana rekne, protože je vedená k zodpovednosti jako dcera Pátého rodu. A jako príklad uvedla, jak ukoncila vztah mezi Deannou a "tím chlapem z Hvezdné flotily," protože se to nehodilo."
"Ukoncila vztah," rekl Riker ledove. "Divné. Já to vidím trochu jinak."
"Já vím, že to vidíte jinak," znela Roperova klidná odpoved. Nabodl kus vejce a rekl: "Ale presto... myslím, že vaše videní nemá pro situaci velký význam, že ano, kapitáne?"
Riker probodl Ropera pohledem, avšak starší z mužu byl ztelesnený klid. A proc by také nebyl? Pokud šlo o nej, vyhraje prece sázku o dve ste kreditu.
Ale Riker na to mel ponekud odlišný názor.
Problém byl v tom, že seržant Tang mu dal jednu cennou radu. Behat za Deannou, navštevovat ji v dome, zacínat si s ní neco, když byla zjevne zastrašena svou matkou... to nevypadalo zrovna nejnadejneji. Otázkou zustávalo, co bylo potenciálne víc ponižující. Vrhnout se na Deannu? Nebo prohrát sázku?

Tanguv hlas mu stále znel v hlave a varoval ho pred špatnou strategií. Varoval ho...
... jeho hlas, který mu znel v hlave.
A tehdy dostal nápad.
Na druhý den, po ranním setkání s Tangem, kde si prošli nejnovejší zprávy z Hvezdné flotily o cinnosti nájezdníku, se Riker vydal na univerzitu. Vybral si pro sebe vhodné místo, usadil se pod velkou, bohate zdobenou sochou uprostred univerzitního areálu a jednoduše cekal. Dríve nebo pozdeji kolem neho Deanna bude muset projít.
Strávil tam pul dne a sledoval slunce, jak putuje po obloze, a stíny, jak mení svou polohu. Byly to jednoduché, bezvýznamné veci. Ale pozoroval je, soustredil se na ne, snažil se cvicit. Pritom zpomaloval a prodlužoval svuj dech. Vdechoval nosem a vydechoval ústy.
Delal to nejen kvuli, tomu, aby našel klid duše. Mel urcitý zámer, pohnutku ke svému jednání. Využil naléhavosti a odhodlání, aby se soustredil na své myšlenky a na všechno, co delal.
Ztratil úplné pojem o case, ale neco ho primelo, aby vzhlédl.
Byla to ona.
Krácela pres areál a povídala si s nekolika prítelkynemi. Necemu se smála a v záblesku iracionálního okamžiku pocítil Riker ohromnou zášt'. Jak to, že je veselá, když on má v hlave takový chaos?
Ale tak tomu nesmelo být. Nesmel se tomu chaosu poddávat. Musel potlacit zmatek a soustredit se plne na to, co prijde.
Nedíval se na.ni. Místo toho pozoroval prodlužující se stíny a znovu provádel pravidelné dechové cviky. Dosáhl až na dno sebe sama, až k té rozhodnosti, která byla motorem jeho kariéry. Nyní však melo toto jádro jeho energie dát do pohybu cosi jiného.
Cítil, jak se v nem energie zdvíhá, cítil - nebo alespon doufal, že cítí - schopnosti, potenciál, na který se mohl spolehnout. A pak vyhledal ocima Deannu.
Za tu chvilku ji její odmerené kroky privedly jen o pár metru dál. A dívala se na nej. Zjevne si ho práve všimla, jemne dloubla do jedné ze svých prítelkyn a pokynula hlavou smerem k Rikerovi. Ta druhá dívka se rovnež podívala, všechny tri si ho chvilku prohlížely a pak daly hlavy dohromady a chichotaly se.
A Riker zabral Deannu, v duchu porídil snímek a otiskl si ho do svých myšlenek. A potom se odhodlal k nedisciplinovanému, neuhlazenému výlevu.
Ty se me bojíš, sdelil jí.
Odmena za jeho herkulovský výkon prišla okamžite. Deannu to, vyhodilo z rytmu chuze a udivene se rozhlížela kolem. Pak se podívala prímo na nej a ve tvári mela šokovaný výraz.
Budiž jí pricteno ke cti, že se ihned vzpamatovala. Obnovila pravidelný krok a pokusila se chovat, jako by se nic zvláštního nestalo.
Ale Riker to poznal, sakra, poznal to.
Ješte jednou se pokusil vysílat, ale jeho myšlenky už byly chaotické a tekající, naplneny radostí z úspechu. Nedokázal se znovu vzpamatovat dost rychle - stále mel znacné rezervy v sebeovládání.
Pochopil, že mel jen zacátecnické štestí. To však nic nemenilo na tom, že dal Deanne presne vedet, co si myslí. V podstate jí hodil rukavici prímo na její domácí pude.
Obezretne se dívala jinam a pokracovala s prítelkynemi v ceste pres areál. Deanna dokonce zrychlila chuzi. Rikerovi bylo jasné proc: obávala se, že se za ní rozbehne.
On však nic takového nemel v úmyslu. Když byla Deanna témer z dohledu, odvážila se rychle ohlédnout za sebe. Videla však Rikera sedet presne na tom samém míste jako predtím, se skríženýma nohama jako vznešený Buddha.

Riker spal, když na jeho dvere nekdo naléhave zaklepal. Ve zmatku se posadil a pohlédl na chronometr. Byla hluboká noc.
Nejprve si myslel, že došlo k útoku. Omotal kolem sebe prikrývku a spechal ke dverím.
Stála tam Deanna se založenýma rukama a oci jí svítily.
"Já se te nebojím."
Rikerovi to chvilku trvalo, než prehodil výhybku a uvedomil si, že žádné nebezpecí ze strany útocných vetrelcu nehrozí. Presto se pomerne rychle vzpamatoval. "Skoro jsi me oklamala."
"Samozrejme, není težké te oklamat. Na základe ceho se domníváš, že se te bojím?"
"Na základe toho, že jsi se mnou prerušila veškeré styky. Na základe toho, že se mi vyhýbáš."
"Prerušila jsem s tebou veškeré styky, protože než abych venovala cas nekomu, kdo není schopen pochopit nuance naší filozofie, dala jsem prednost jiným vecem."
"No, rozhodne alespon necemu rozumím," rekl a oprel se o rám dverí, "protože jsem na tebe dokázal prenést své myšlenky."
"Šastná náhoda. Pouhá shoda okolností. Krome toho jsi to neudelal pro uspokojení z otevrení své mysli. Udelal jsi to proto, abys pritáhl mou pozornost, možná dokonce, aby ses ke mne znovu dostal, treba neumelým zpusobem. Co se týce toho, že se ti vyhýbám, má prítomnost zde by mela být dostatecným dukazem, že je to proste smešné. Jak mužeš - ?"
"Protože pokaždé," prerušil ji Riker nelítostne, "pokaždé, když jsme blízko sebe, zacínáš ztrácet kontrolu. Tvé telo zacne vysílat signály, které tvuj mozek odmítá prijmout. Smir se s tím, Deanno... dokážu tu tvou intelektuální káru pekne vyšinout z dráhy."
Její pohled byl pevný a nepoddajný. "Oblec se."
"Kam jdeme?"

"Ven."
"Kam? Proc bych s tebou mel chodit, když mi nechceš ríct, kam jdeme?"
Vyzývave se na neho podívala, "Copak, porucíku, bojíte se me?"
"Tak dobrá," rekl za chvilku. "Dej mi na to pár minut."
"Máš na to tolik casu, kolik jen chceš."

Byla celkem teplá noc. Místo, na nemž Deanna stála, zaléval mesícní svit, který se odrážel od hladiny velkého jezera. Ruce mela skrížené, jako by jí bylo chladno.
Riker stál za ni a trpelive cekal. "Je tu krásne," rekl opatrne. "Chodíš sem casto?"
"Ano." rekla trochu roztržite. "Cas od casu."
"Pekná samota."
"To je schválne."
Stáli na kraji lesa. Riker se podíval vzhuru na stromy a na napražené vetve, které vypadaly jako prsty, co ho chtejí odlákat do lesních temnot. "Takže co ted? Budeme zase viset na vetvích?"
Obrátila se tvárí k nemu. "Svlékni se." Vytreštil na ni oci. "Co prosím?"
"Je to terapeutická metoda, kterou jsem se naucila pred pár dny na seminári. Svlékni se. Úplne."
Nevyrovnane se usmál. "Dobrá. Co je to za vtip? Je tu nekde v lese schovaná nekterá z tvých prítelkyn? Svléknu se donaha, vy mi se berete šaty a utecete s nimi. Budu muset jít zpátky do mesta, prijít na ambasádu a vysvetlit, jak jsem vlastne prišel o uniformu. Veliká legrace na úcet Pozemštana, že?"
Deanna si zhluboka povzdychla, sáhla dozadu a rozepnula spony na své tunice. Za pár vterin tu stála pred Rikerem nahá a hodila mu své oblecení. Dopadlo na malou hromádku k jeho nohám.
"Svlékni se."
Riker se svlékl.
Stáli tam v mesícním svetle nazí, tvárí v tvár, a pak k nemu Deanna pristoupila. Rikerovo telo se uvnitr tráslo, ale pokusil se nedat to na sobe znát.
"Lehni si." Hlas mela pevný, ale Riker si pomyslel, jestli není uvnitr stejne rozrušená jako on.
Tak proc by sakra on mel být rozrušený? Urcite to není takové, jako kdyby mela být jeho první ženou.
Deanna videla, že stojí a nehýbá. se. "Jestli chceš a jestli si porád myslíš že jde o nejaký žertík vezmi si uniformu do rukou, aby ti ji žádný "komplic" nemohl sebrat."
Riker si pomalu lehl na zem.
"Na bok. Zády ke mne."
Rikera to úplne zmátlo, ale udelal, oc žádala. Pritáhl trochu nohy vzhuru, vypadal trochu jako nenarozené díte a cítil se trochu pošetile.
Zaslechl za sebou nejaký pohyb, a pak si Deanna k nemu lehla. Pritiskla se k nemu zpusobem, kterému Pozemštané ríkají lžíce, podle toho jak se do sebe lžíce vkládají. Vsunula jednu ruku pod neho, druhou položila pres a ovinula se kolem jeho tela.
Na rameni ucítil její bradu, ale tento kontakt byl z tech nejméne dráždivých, které cítil. Zbytek jejího tela byl zezadu pritisknut k jeho. Puls a myšlenky mu bežely jako o závod. Její telo bylo neuveritelne teplé. Cítil každý sval, jako by me1 v sobe príliš mnoho krve... jako by ta krev nevedela kudy kam a hrozilo mu, že každým pórem vybuchne.
"A nyní," zašeptala, "si promluvíme."
Jeho hlas znel priškrcene. "Pro-promluvíme?"
"Ano. Víš... musíš ješte v sobe rozvinout mentální disciplínu. Musíš se naucit ovládat. Musíš se naucit ke mne chovat bez myšlenek na fyzickou stránku veci."
"A tohle me má primet, abych se zbavil fyzických predstav o tobe!" Zatoužil ji k sobe obrátit, zmocnit se jí, otocit, ji na záda a -
"Tak je to správne." rekla nelidsky chladne. "Budeme si povídat o všem, co bys rád a zustaneme takhle. Seznámíš se s tím, co je tvoje sexualita a moje sexualita a pak budeš schopen prejít k duchovnejším vecem."
"Umím si -" ale jeho hlas mu o oktávu preskocil. Odkašlal si, pokusil se ignorovat kone cválající jeho hlavou a zacal znovu. "Umím si predstavit daleko lepší zpusob, jak se seznámit se sexualitou - a bylo by to mnohem zábavnejší, než jak se cítím zrovna ted."
"Jak se cítíš zrovna ted?"
"Bolí mé celé telo a mám chut výt na mesíc."
K jeho údivu se tomu jemne zasmála. A1e pak pravila: "Kdybychom podlehli tem impulsum, Wille, jen bychom pokazili vše, o cem jsem mluvila. Telesná žádost musí prijít až po duchovní žádosti."
Riker by ji byl nejradeji zabil. "Proc to sakra deláš?" procedil skrz zuby. "Proc se musím cítit, že bych nejradši vylétl z kuže? No ovšem, samozrejme, na tebe to vubec nepusobí, ale já se z toho zbláznim!"
Zašeptala neco tak tiše, že tomu vubec nerozumel. "Co?"
"Povídám," zopakovala s jistým sebezaprením, "že na me to zcela urcite taky pusobí."
"Vážne? A... ehm... jak?"
Pohladila ho jednou rukou po hrudi a rekla ponekud bezmocne: "No, jak ty si myslíš?"
Pokusil se co nejlépe ovládnout svuj hlas, aby se mu netrásl, a odpovedel: "Deanno... pokud oba cítíme takhle... tak by melo smysl, kdybychom...?"
"Wille." Poprvé znel její hlas skutecne prosebne. "Wille, já nemužu. Copak to nechápeš? První a nejduležitejší: lidé se musejí spojit na intelektuální a duchovní úrovni. Pokud se milují výlucne kvuli fyzické pritažlivosti, pak je to jen... jen

sexuální akt. To by byla chyba."
"Deanno... jak muže být odevzdání tomu, co oba chceme, chybou?"
"Já nechci, Wille."
"Ale ríkalas prece...?"
"Nechci se poddat impulsum, které cítím. Proc to nedokážeš pochopit? Znicilo by to vše, v co verím. Necítím k tobe nic na duchovní úrovni. Necítím se s tebou príjemne. Nemužu se proste oddat, já..."
"Ty se me bojíš." Tentokrát jeho hlas neznel vyzývave ani výsmešne. Tentokrát to rekl a v jeho hlase byl... zájem? Porozumení? Nevedel jiste, co to je, ale chtel ji ukonejšit. Chtel, aby se cítila lépe.
Pritiskl k sobe její paže a nebylo v tom nic sexuálního. Bylo to, jako by jí chtel predat trochu síly.
"Trochu," rekla tak tiše, že musel napnout uši; aby ji slyšel. "Mám trochu strach. Když žiješ podle nejaké filozofie, a pak prijde nekdo, kdo ti tu filozofii rozvrátí..." Na chvilku se odmlcela. "Zase se vracíme k tomu, o cem jsme mluvili.... o lásce na první pohled. Prijímám lásku na první pohled. Prijímám rozkoš na první pohled. Ale to druhé je neco, co nechci udelat."
"Vždycky musíš neco ríct, když se chceš poddat chvilkové rozkoši."
"Jsem si jistá, že na to jsi odborník, Wille."
Dlouho pak mlceli. Porád cítil její teplo a pomalý, hluboký dech. Ale už to na neho nepusobilo tak docela stejne.
"Takže... co ted udeláme?" zeptal se.
"Budeme si povídat."
"O cem?"
"O cemkoli chceš... o cemkoli, krome sexu. Záleží na tom, abychom -"
"Abychom se prenesli pres impulsy našich tel. Jo, to už vím." Chvilku o tom premýšlel. "Tak dobre. Dobre, vím, o cem si budeme povídat."
"O cem?" zeptala se lacne.
Pokusil se ignorovat její melodický hlas a jemný dech u svého ucha. "Ta vec, co jsem cetl o betazedské filozofii... ta, cos mi doporucila."
"Ano?"
"Nerozumím tomu."
"Cemu nerozumíš?"
"No, treba... byl tam priklad o žene, kterou nespravedlive kritizoval její nadrízený. A ona prijde a poví mi o tom.
"Ano, znám ten scénár. A nech me hádat tys: prišel s vlastním rešením jejího problému."
"Ano."
"A v textu jsi našel, že je to špatný prístup."
"Ano."
"A nevíš proc."
"Presne. Takže, co je zlého na tom, když chci vyrešit její problém, místo abych s ní vzdychal a fnukal?"
"Na tom není nic zlého, pokud by to tak chtela. Ale to ona nechce. Problém je v tom, že jsi byl necitlivý k jejím potrebám."
"Necitlivý?" Riker si podeprel hlavu o loket. "Jak jsem byl necitlivý? Vyslechl jsem její potíže a pokusil jsem se ulehcit jí život."
"Ale to ona po tobe nechtela."
"Ale když - poslyš, pojmenujme ji nejak... Káca..."
"Priléhavé jméno," odtušila Deanna suše.
"Jestliže za mnou Káca prijde s problémem, samozrejme chce, abych jí pomohl s rešením. To je jasné."
"Není to jasné."
"Ale je," trval na svém. "Podívej... když za šéfinženýrem prijde technik, že nefunguje vlecný mechanismus, šéfinženýr mu nerekne: "To je smula, to je prušvih, já vím, že to pro vás musí být rána." Rekne: "Musíme to opravit!" Pokažený stroj, urážlivý vedoucí... všechno to smeruje k témuž. Totiž, že špatné situace vyžadují rešení."
"Nedochází ti to podstatné, Wille."
"Není pravda, že mi nedochází to podstatné." otocil se tvárí k ní. Jejich tela se ted k sobe pevne tiskla. A Riker to kupodivu nevnímal. "Jsi jen tvrdohlavá."
"A ty jsi ve velitelské nálade, Wille. Vesmír není Hvezdná flotila. City se nedají rídit. A Káca, jak jsi jí nazval, nechtela, abys rešil problém."
"Tak proc za mnou, kruci, chodila?" dotazoval se Riker. "Prišla za tebou, abys jí poskytl citovou podporu," odpovedela Deanna trpelive. "Vedela, že má potíže. Vedela, že je potreba je vyrešit, nebo je treba nechtela vyrešit, ale proste se s nimi smírit. Ale at tak nebo tak, musela se s tím smírit sama, protože to byl její problém. Káca u tebe jen chtela nacerpat morální sílu. Potrebovala, abys jí rekl, že chápeš její potíže a má tvou podporu. To je filozofie RaBeem, která, zjednodušene preloženo, znamená "rozumím." Ješte lepší zpusob, jak to udelat, je ríct jí o tom, když jsi sám byl v podobné situaci -"
"A vysvetlit, jak jsem ji zvládl?"
"A vysvetlit, jak ses tehdy cítil. Aby vedela, že to znepokojení a potíže, které prožívá, prožili pred ní už jiní. Když jsi neštastný nebo ztratíš odvahu, velice snadno uveríš, že jsi jediný clovek na svete, který se tak kdy cítil. Mladiství to prožívají zvlášt silne, ale dospelí nekdy také. A Káca jen hledala pocit, že není sama."
"Ale... ale jak se potom vyreší ten problém?"
"Ona si ho vyreší, jak bude chtít. A také by si od tebe prála slyšet, že at udelá cokoli, ty ji podporíš, protože to je cin, k

nemuž se rozhodla."
"Porád nevím, jestli jsem to pochopil."
"Zacínáš to chápat." usmála se Deanna. "Jenom si to nechceš priznat."
"Zkrátka, ty ríkáš, že když jsem postaven pred problém, nemám se ani v nejmenším pokoušet jej rešit."
"Vždyt to není tak težké pochopit, Wille. Nepripomíná ti to vlastne Základní poucku?"
"Ani v nejmenším. To už jsme si vysvetlili, je to neco úplne jiného."
"Jenom rozsahem, ne prakticky. Ta teorie prece neztrácí hodnotu jenom proto, že se místo neznámé civilizace týká blízkého cloveka."
Chtel neco odpovedet, ale zjistil, že neví, co by rekl. S porozumením se usmála a pohladila ho hrbetem ruky po tvári.
"Vím, že je to pro tebe težké, Wille. Impulsy ti velí rídit. K tomu te vycvicili. Po tom toužíš. Ale rízení není v živote to nejduležitejší."
"Pro mne ano. Doufám, že nebudu vypadat jako egoista, ale... znamená to pro mne všechno. Je to muj cíl. Chci prekonat Kirkuv rekord."
Mírne svraštila celo. "Co, prosím?"
"Nejmladší velitel kosmické lodi v dejinách Hvezdné flotily. To je muj cíl. Chci být sám velitelem... a myslím, že moje myšlenky me vedou jen k tomu, abych..."
"Abys rídil každou situaci? Každého, koho potkáš?"
Povšiml si, že trochu výsmešne povytáhla obocí. "Ne úplne... ale trochu prece, snad," priznal se.
"No, kdo ví? Jednoho dne treba zjistíš, že bys mnohem radeji nekoho následoval, než abys ho rídil."
"Nikdy. Všichni, pod nimiž jsem sloužil, pro mne byli jen prostredkem k tomu, abych se co nejvíc naucil a nakonec se mohl sám stát velitelem."
"Nedokázal bys s nekým sloužit jev proto, že by se ti líbilo s nim sloužit? Nebo s ostatními na palube lodi?"
"Nikdy. Nezáleží vubec na tom, jak moc by se mi líbila lod nebo posádka, kdyby mi nekdo nabídl místo velitele, v momente bych byl odtamtud pryc. Tomu ver." Pak se odmlcel. "Tomu asi nerozumíš."
"Mýlíš se, Wille. Já tomu rozumím. Možná, že nesouhlasím. Ale rozumím. Takže," rekla po chvilce uvažování, "povez mi, cemu ješte z betazedské filozofie nerozumíš?"
A zustali tak, nazí, pritisknutí jeden k druhému a povídali si. Povídali si až do casného rána, kdy se první paprsky slunce vykradly nad koruny stromu. Oblékli se, Riker se cítil nesmírne rozpacite, Troi se cítila... nevedel, jak se cítila.
"Dekuju ti za... zajímavý vecer," rekl.
"Myslím, že deláme pokroky."
"Kdy se zase uvidíme?"
"Proc se chceš se mnou ješte videt?"
"Já... no..." usmál se: "Mám spoustu duvodu."
"V tom prípade si myslím, že jsme udelali ješte vetší pokrok, než jsem predpokládala," pravila Deanna škádlive. "Ozvu se ti, Wille."
A pak se otocila a odešla.

Když se vplížila do domu, Lwaxana na ni cekala.
Její matka tu stála s rukama v bok a rty mela tak sevrené, že skoro nebyly videt. "Rekla bys mi laskave, kdes byla?"
Deanna sklopila zrak. "Nereknu."
"Deanno, nikdy isme pred sebou nemely žádná tajemství."
"To není tak docela pravda, maminko. Já jsem pred tebou nemela žádná tajemství. Nikdy jsem nemela na vybranou."
Lwaxana pokynula ke schodum. "Jdi nahoru do svého pokoje, malická. Promluvíme si o tom pozdeji... možná."
"Maminko, já bych -"
"Mne to nezajímá!" Lwaxanin hlas byl naplnen takovou zurivostí, jakou Deanna nepamatovala, a mladé Betazoidce došlo, že ted zrejme není vhodná chvíle neco podrobneji probírat... zvlášt s ohledem na ty podrobnosti. Nicméne si pomyslela, že musí neco ríct.
"Maminko," rekla velmi tichým hlasem, "ty mi neveríš?"
Svaly na Lwaxanine tvári se napínaly a zase povolovaly. A pak rekla mekce: "Ovšem, že ti verím, malická." "Pak tedy..."
"Ale neverím tem druhým. Deanno" - vzala dcerinu tvár do dlaní - "ty máš ve svém živote poslání. Vyšší poslání. A já mám strach ze všeho, co by te mohlo od toho poslání odvrátit."
"Ale nemám snad sama vuci sobe povinnost - "
"Tvoje povinnosti," rekla Lwaxana smutne, "jsou mnohem vetší než povinnosti, které snad máš vuci sobe. Je tu minulost, kterou musíš chránit. Jsou tu tradice, které musíš dodržovat. Lidé, kterí zemreli pred mnoha lety, ci dokonce staletími, to delali s pocitem uspokojení. Dokonce naplnení. Protože vedeli, že jsou jen cástí vetšího obrazu. Že jsou cástí neceho vetšího než oni sami. Není snadné, Deanno, prizpusobit své zájmy a touhy tem, kterí jsou dávno mrtví a tem, kterí teprv prijdou. Ale shodou okolností ses narodila s urcitým rodokmenem a to znamená, že máš závazek nejen ke svým predchudcum, ale i ke svým následovníkum. Prosím, Deanno... rekni, že me nezklameš."
Ve tvári mela prosebný výraz, který u ní Deanna nikdy nevidela. V tom okamžiku, tak jako už mnohokrát predtím, její vlastní zájmy a vule ustoupily potrebám a požadavkum ženy, která mela takový vliv na její život.
"Samozrejme, maminko. Nezklamu te."
"Jiste?"
"Ano." Lwaxana se narovnala a vypadala témer zahanbene kvuli té srdceryvné prosbe. "Nu... to je... to ráda slyším. Ehm... je brzy, ale... co bys ted rekla horké cokoláde?"

Deanna se tomu musela pousmát. Cokoláda byla jednou z mála hmatatelných vzpomínek - krome samotné Deanny, samozrejme - na otce. Cokoládu proste miloval a tuto náklonnost vtiskl své žene a zjevne predal své dceri. Olízla si rty pri té predstave a rekla: "To by bylo bájecné... ale nechci te príliš obtežovat."
"Ach!" mávla Lwaxana zamítave rukou. "Vubec me to neobtežuje. Otocila se, priložila ruku k ústum a zakricela tak silne, až se strecha otrásla: "Homne! Vzbudte se! Deanna chce horkou cokoládu!"
"Maminko! Já myslela, že ty -" a pak si všimla Lwaxanina ohromeného výrazu a opravila se: "Já jsem ji mohla udelat."
"Nesmysl. Dcera Pátého rodu? To je absurdní myšlenka."
"Ale proc jsi musela tak kricet?"
"Protože pan Homn má otresný zvyk spát dál i presto, že mu vysílám myšlenky. Zvláštní. Krome neho jsem znala už jen jednoho cloveka, který to dokázal, tvého otce."
Pan Homn se za chvilku objevil. Deanna byla prekvapena, že obrí sluha byl zcela oblecen. Premýšlela, jestli se proste dokáže rychle oblékat, nebo jestli tak spí pro prípad, že by ho Lwaxana k necemu potrebovala. Ostatne, pokud ji bylo známo, on nikdy nespal. Život s Lwaxanou mu pravdepodobne bránil v tom, aby se venoval necemu tak svetskému.
"Deanna,chce horkou cokoládu," sdelila mu Lwaxana. Pan Homn pohlédl apaticky na Deannu a Deanna mu gestem naznacila neco jako omlouvám se za všechno. Homn se pouze mírne uklonil a zamíril do kuchyne.
"Vidíš to, malická?" rekla Lwaxana a vzala Deannu pod paži. "Porád jsou na svete lidé, kterí vedí, že jsou povinováni úctou k tem, kdo na ni mají nárok. Radím ti, abys na to pamatovala... obzvlášt tehdy, když pujde o porucíka Rikera."
Deanna se na ni neklidne podívala. "Nebudeš kontaktovat Hvezdnou flotilu, že ne? Jsme jen prátelé, maminko." "Jen prátelé podle tebe, ne podle neho. Ale ne... pochybuju, že bych kvuli nemu volala Hvezdnou flotilu. Ty prece chceš, malická" - Lwaxana poplácala Deannu po tvári - "abych ti verila, že?"

Kapitola dvacátá druhá

Riker a Roper snídali ve své obvyklé kavárne, když se nad nimi neocekávane objevil Gart Xerx. "Tak tady se schováváte, Ropere," rekl naoko rozzlobene velvyslanci Federace.
Roper pokrcil rameny. "Tady jsem každé ráno. Zeptejte se tuhle pana Rikera."
"Je to pravda," potvrdil Riker Vážne. "Mužu se za neho zarucit."
"Ackoli," rekl Roper a položil ubrousek, "nerad to ríkám, ale musím náš ranní rituál zkrátit. Mám dnes casne ráno schuzku."
Zvedl se a Riker se automaticky chystal své jídlo, odsunout, i když ješte nedojedl. Ale Roper ho rychle zadržel. "To, že já musím prerušit snídani, kapitáne, neznamená, že vy také. Zustante tu. Pohovorte s naším velkým prítelem Xerxem."
"Velký prítel," rekl Xerx s prehnaným ehmm. "Pred nekolika týdny neprišel na svatbu mé dcery."
Roper znovu pokrcil rameny. "Má dcera a kapitán me tam zastoupili. A poslal jsem prece krásný dar, ne?"
"To jiste," odtušil Xerx diplomaticky.
"No tak vidíte," zakoncil Roper spokojene. Pokynul k uprázdnené židli. "Posadte se. Dejte si neco na muj úcet." "Jak si prejete, Marku." Xerx si sedl a trpelive cekal, až Roper odejde. "Bude toho litovat," prohodil k Rikerovi. "Procpak?"
Za okamžik se objevila císnice s kourící mísou jídla a položila ji pred Xerxe. Riker na to vytreštil oci a rekl: "To je nejdražší vec z menu."
"Ano, já vím," souhlasil vesele Xerx. "Dáte si?"
"Ne, díky."
Xerx se na nej tázave zadíval. "Mimochodem... kapitáne? Myslel jsem, že jste porucík."
"To jsem. Je to... no, taková legrace mezi mnou a Markem."
"Ano. On mívá zvláštní smysl pro humor."
"Tak," rekl Riker a napil se kávy, "jak se má vaše dcera?"
"Znáte to, mladí manželé," rekl Xerx, a krátce se zasmál. "Mají svuj vlastní svet. Momentálne slepe milují vše, co delá ten druhý. To, jak ten druhý chodí, mluví, dýchá. Nedávno jsme je pozvali na veceri a bylo zábavné sledovat, jak Chandra sedela a obdivovala, jak její manžel žvýká."
"Žvýká ?"
"Novomanželé. Co k tomu dodat?" Xerx pokrcil rameny, a potom trochu privrel oci. "A jak je to s vámi a mladou slecnou Troi?"
Riker nadzdvihl obocí. "Ctete mi myšlenky Garte?"
"Jen abych si overil, co už vím. Povšiml. jsem si, jak jste na ni civel pri té svatební hostine. A také vím, že se s ní stýkáte. Náhodou jsem vyslechl Deannu a její prítelkyne z univerzity."
"Co jste delal na univerzite, pokud se mužu ptát?"
Xerx si napíchl na vidlicku další sousto. "Jsem profesorem psychologie. Kde jinde bych mel být?"
"Aha. To jsem nevedel."
"Nejak na to nikdy neprišla rec. Dokonce mám Deannu v jednom ze svých semináru."
"Není to ten, kde se ucí o nudistické terapii?"
Xerx se na neho prekvapene podíval. Už nesl k ústum další sousto, ale nechal vidlicku viset pár centimetru od nich.
"Co prosím?"
"Slyšel jsem, že existuje tato... metoda... kde pacient a jeho ci její terapeut se svléknou a lehnou si k sobe... dokonce se..." odkašlal si, "dokonce se k sobe pritisknou."
"Rekl bych, že by to nejspíš vedlo k pohlavnímu styku," zhodnotil Xerx a vypadal pobavene. "Kdepak. Delá se to tak, aby byla potlacena fyzická žádost a oba spolu jednali výlucne na intelektuální úrovni. Jenže... proc vám to vysvetluju?

Vždyt vy o tom urcite víte...?"
Xerx mel co delat, aby se nesmál. "Porucíku... Ucím a praktikuju psychologii už pomalu tricet let. A ujištuju vás, že jsem nikdy neslyšel o žádné metode, kdy se pacient a terapeut vysvléknou a lehnou si k sobe... s výjimkou specifických prípadu sexuálních dysfunkcí a terapie techto dysfunkci. Šlo o prípad spadající pod tyto dysfunkce?"
"N-ne," koktal Riker zcela popleten.
"V tom prípade," rozprahl Xerx ruce, "bych v kontaktu tohoto druhu nevidel žádný smysl presahující obvyklé ukojení."
Pak se naklonil pres stul. "Kdo vám povedel o té "metode?"
"Nikdo," rekl Riker rychle. "Já, .. jen jsem to nekde zaslechl."
"No, zdá se mi, že neco takového muže být nesmírne príjemné, ale jinak bych tomu neprikládal žádnou psychologickou váhu."
Riker se oprel v kresle a oblicej se mu pomalu roztáhl do úsmevu.
"Porucíku, nechcete si se mnou o necem promluvit?"
"Ne," odvetil Riker a nemohl se zbavit úsmevu. "Ne, není o cem. Jenom mi celá ta vec prišla... zábavná."
"Aha."
Rikeruv komunikátor náhle zapípal. Mírne se polekal. Jestliže na lodi bylo vyvolávání zcela bežné, zde, v daleko klidnejším prostredí na Betazedu, to bylo velmi neobvyklé. Dokonce natolik neobvyklé, že Riker mel trochu obavy, když sáhl na prsa a prepnul. "Tady Riker."
"Porucíku, tady je Tang," ozval se seržantuv hlas.
"Co se deje, T - "
Tang nenechal Rikera ani dokoncit, otázku. "Planetární senzory objevily blížící se lod, která se pohybuje extrémne rychle a ignoruje všechny pokusy o spojení. Tvar naznacuje, že je sindarínského puvodu."
Riker byl okamžite na nohou. "Planetární obranný systém -"
"Je pozde, porucíku. Tihle Betazoidi jsou tak zatracene mírumilovní, že nemají skoro nic. A toho, co mají, je príliš málo a je to príliš pomalé."
Xerx vzhlédl k Rikerovi a v ocích se mu zracily velké obavy, ale Riker nemel cas nekoho uklidnovat. "Sežente jednotku."
"Už se stalo."
"A urcete pravdepodobný cí1 plavidla, podle dráhy."
"Už se stalo, pane. Naše výpocty potvrzují, že dopadnou na povrch planety prímo v srdci mesta."
Riker byl v extázi. "A tam si na ne pockáme. Jejich prílišné sebevedomí je zároven jejich první a poslední chybou. Hned jsem tam. Konec."
Všichni v kavárne se ted na Rikera dívali s velkými obavami. Prestože nikdo nic neríkal, témer cítil, že úzkost rychle narustá. Vykrocil ke dverím, ale Xerx ho ješte na chvilku zastavil.
"Otevrený prostor by z nich udelal snadné cíle," rekl Xerx. "Ale huste osídlená oblast, jako je naše, znamená, že budete muset brát ohled na nevinné. Nedopustte, aby vaše rozhodnutí zneškodnit je bylo vaší první a poslední chybou."
Riker mu na okamžik pohlédl do ocí a pak krátce prikývl.
"Rozumím," rekl a vybehl z kavárny.

Kapitola dvacátá tretí

Deanna a Chandra se uprene dívaly na obraz. Dívaly se na ten obraz jednou týdne, už deset let. A pokaždé na nem našly neco nového... i když ani jedna z nich nemohla s jistotou tvrdit, zda to nové našly na obraze nebo v sobe.
Deanna skrížila paže a prejíždela si po nich rukama, jako by chtela zahnat mrazení. Chandra si toho všimla a zeptala se:
"Není ti neco?"
"Ne, nic. Já jen..."
Hlas jí odumrel a Chandra jemne dodala: "To ten Riker, že? Ten ze svatby."
Deanna váhave prikývla.
Chandra se odvrátila od obrazu. "Co na nem vubec máš?"
"Já nevím. Je úplne jiný než ostatní muži, které jsem... on, on je tak neintelektuální."
"Chceš ríct, že je hloupý?"
"Ne! Vubec ne. Je velmi bystrý. Pohotový. Vlastne velmi inteligentní. Je jen..." snažila se zvolit vhodná slova, "tak divošský. Jeho jednání je motivováno instinktem stejne jako racionálním uvažováním."
"A co je na tom zlého? Jen málo vecí na svete je prirozenejších než instinkt. Když jsem poznala Teba," pokracovala Chandra a mluvila o svém manželovi, "také jsem pritažlivost pocítila instinktivne."
"Ale vy dva se alespon doplnujete. Riker a já, my..."
"Co?"
Deanna se opet trochu otrásla. "Každá racionální úvaha me vede k tomu, že Will Riker se pro mne vubec nehodí."
"A tvé iracionální úvahy?"
"Mé iracionální úvahy," priznala, "mi nahánejí husí kuži."
"Vida!" uculila se Chandra. "A co na to tvá matka?"
"Ach, ani se neptej. Jest!i k nemu mám výhrady já, tak pro matku on už vubec není typ, se kterým by me ráda videla. Bez spolecenského postavení. Bez vztahu k Betazedu nebo betazedské spolecnosti. Bez..."
A pak náhle umlkla a její tmavé oci se rozšírily zdešením. Ve tvári byla bledá jako stena.
"Deanno," zeptala se Chandra znepokojene., "Co se ti..."

A pak to pocítila také. "Velcí bohové," zašeptala.
Deanna ji popadla za ruku a sykla: "Rychle! Musíme odsud pryc! Drív než -"
Ostatní Betazoidi zareagovali rovnež. Reagovali na silné a desivé myšlenky, které hýbaly davem.
Ale nereagovali dost rychle.
Nekolik vstupních dverí do galerie se rozletelo. Na jednom míste byl dovnitr mohutným paprskem vmeten kus zdiva. Letící úlomky porazily nejakého muže a pribily ho svíjejícího k podlaze.
Dovnitr vnikli sindarínští válecníci v blyštivém brnení a paprskomety pod paží. Jeden z nich vystrelil do vzduchu a ohlušující zvuk všechny zmrazil v pohybu.
Deanna a Chandra se otocily a rozbehly se k jednomu z východu, který zustal volný. Už byly od nej jen pár kroku, když se otevrel a témer úplne zaplnil masivním a velmi neprátelsky vyhlížejícím Sindarínanem.
Stáhl rty a celý jeho oblicej vypadal jako smrt. Namíril na obe ženy zbran a zdánlive príjemným hlasem rekl: "Vratte se."
Chandra se lehce zapotácela, když ji Deanna vedla zpet. Deanna ji tiše domlouvala: "Nedávej najevo, že máš strach."
Sama nemela o nic menší strach, ale snadneji se s ním vyporádala, když se soustredila na to, aby uklidnila svou prítelkyni.
Cítila, že Chandrinu mysl opanovala hruza. Jako novomanželka mela nejvetší obavy z toho, že už nikdy neuvidí svého muže. Na druhé strane Deanna tu situaci nedomýšlela do takových koncu. Nepripouštela si myšlenku, že by tu mohla umrít, zbytecne a necekane. Chtela hlavne prežít.
Když Sindarínané naháneli asi tricet Betazoidu do malého houfu uprostred místnosti, Deanna na nic jiného než na záchranu nemyslela. Byla si jistá, že prítomnost Sindarínanu nemohla uniknout pozornosti. Vedela, že práve ted nekdo urcite podnikal kroky k jejich záchrane.
A jaksi bez stínu pochybností vedela, že to bude porucík William T. Riker, který povede záchrannou akci. Ackoli si to nedovedla rozumove zduvodnit, uklidnilo ji to a mela jistotu, že všechno dobre dopadne.
Byla klidná až do chvíle, než jí jeden ze Sindarínanu nacpal hlaven paprskometu prímo do úst.

"Tak co všechna víme?"
Riker stál vedle Tanga, nejakých sto metru od budovy. Betazoidi se pokoušeli dostat blíž, protože cítili des vyzarující z budovy a instinktivne chteli pomoct a poskytnout útechu tem, kteří byly zadržováni uvnitr. Ale Tang narídil svým lidem, aby nikoho nepoušteli, a ti ted byli zcela zamestnáni vyhánením znepokojených obcanu z bezprostrední blízkosti pavilónu. Tang si hladil svuj vecne mrzutý oblicej.
"Támhle je lod, kterou prileteli," ukázal Tang. A opravdu, na streše budovy bylo malé sindarínské plavidlo, jemuž se bežné príkalo pavouk podle zvláštních úsecných linií a osmi výbežku, co vypadaly jako nohy.
"Mužete ji odsud odstrelit? Zneškodnit ji?" Tang si Rikera chvíli prohlížel a pak prisvedcil: "Ano. Chcete, abychom to udelali?"
Riker premýšlel. "Ne. To by nebyl dobrý nápad. Pak by byli v pasti na nicem by jim nezáleželo. Nejprve musíme zajistit bezpecnost všech, kteří jsou uvnitr."
Tang bryskne prikývl a Riker zjistil, že vesmírný veterán už predtím dospel ke stejnému záveru. Riker pocítil tak trochu pýchu. Ale jeho myšlenky už spešne letely dál. "Kdo je komunikacní specialista?"
"Hirschová," rekl Tang a než mohl Riker pokracovat, dotkl se svého komunikátoru a rekl: "Hirschová - zvednete zadek a už at jste tady."
Zatímco cekali na Hirschovou, Riker si prohlížel budovu. "Víme, kolik je tam lidí?"
"Není to jisté, pane. Nekterým, kteří byli v nižších patrech, se podarilo dostat ven. Jedna senzitivnejší dáma rekla, že predpokládá uvnitr asi tricet místních lidi a snad devet Sindarínanu - což by odpovídalo deseticlenné posádce pavouka."
Vzápetí se dostavila Hirschová, podsaditá brunetka. Pod paží držela lehký fázer a krome toho mela s sebou prenosnou komunikacní aparaturu. Mela vetší dosah než standardní prenosné komunikátory a obsahovala rovnež mnohem víc funkcí.
"Seržante?"
Tang jen ukázal na Rikera, otocil se k nemu a cekal. "Chci se spojit se Sindarínany," rekl Riker. "Je možné, že nechali nekoho v lodi, aby jim zprostredkovával, co se deje venku."
"Chcete zjistit frekvenci, na níž komunikují, a proniknout do ní, abyste je mohl vyslechnout?"
"Presne tak. Mejte na pameti, že jejich komunikace muže být šifrovaná."
Pohrdavý výraz Hirschové presne vyjádril, co si myslí o šifrovacích schopnostech Sindarínanu. "Nic ve zlém, porucíku, ale myslela jsem, že mi zadáte neco težkého." Poklekla na jedno koleno, vynala z brašny velkou komunikacní soupravu a sledovala frekvence, které jí protékaly. Její prsty behaly po klávesách.
"Už to mám, porucíku," oznámila ani ne za tricet vterin. "Ješte chvilku a dešifruju to." Pousmála se. "Asi si myslí, že to neumíme."
"Poucte je, Hirschová," rekl Riker, "aby pochopili, že to delají špatne."

Sindarínan, který odrízl Deanne s Chandrou cestu k úteku, byl zrejme vudcem skupiny. Jako vetšina Sindarínanu mel vlasy zcesané dozadu a cerné jako uhel. Plet mel krídove bledou jako albín. Ústa mu sloužila jen k jídlu. Rec vycházela ze dvou mžurek na dlouhém krku.
"Baytzahu!" zavolal na ostatní cteny skupiny. "Zroahu! Co tu postáváte? Charosete, ty a Chazeret jdete do vedlejší místnosti a vycistete ji. My ostatní se dáme do práce! Nemáme na to celý den!"
Sindarínané se rozbehli po rozlehlém muzeu s velkými krabicemi. Spešne strhávali obrazy ze zdí a házeli blyštivé sošky

do krabic. Každý pohyb byl komentován vzdychy a hlasitými protesty Betazoidu - což bylo vzápetí prerušeno tím, že vudce naznacil pohyb zbraní smerem k veznum.
"Moji drazí Betazoidi," rekl kupodivu klidne. "Jmenuju se Maror. Budete-li laskave spolupracovat, zvládneme to velmi rychle a vám se nic vážného nestane."
"Ale proc?"
Ten výkrik ze sebe bez rozmyslu vyrazila Deanna. Chandra se pokusila ji vtáhnout zpet do relativne anonymního houfu, ale už bylo pozde. Deanna upoutala Marorovu pozornost. Avšak prožité trauma z toho, že dostala pár štulcu a pocítila hlaven paprskometu v ústech, ji naopak dodalo odvahy.
Maroruv pohled bloudil po krivkách jejího tela zpusobem, že si Deanna náhle pripadala necistá. Ten pocit však odvodila pouze z povrchu veci. Zjistila, že se do žádného z nich nedokáže vcítit, což bylo pro ni neobvyklé a frustrující. Nekontrolovaná a nemoudrá otázka byla projevem této malé, ale nepríjemné porážky.
"Ale proc co?" zeptal se Maror. Ostatní muži za ním zatím pokracovali ve své práci. "Snad byste nám nechtela zabránit v naší práci?"
Deanno, mlc! Chandrin hlas zvonil Deanne v hlave. Ale v ona vedela, že to nejde. Její výbuch už pritáhl Sindarínanovu pozornost. Krome toho... nekde uvnitr chtela proste pochopit, co jen muže motivovat tyto bytosti k takovým destruktivním cinum.
Predstavila si svou matku, která za žádných okolností nepocítila strach. Narovnala ramena a pevným hlasem se otázala: "Proc kradete naše umelecké poklady? Nemají pro vás žádný význam. Jsou to práce, které vyverají ze srdcí a myslí betazedských umelcu."
Maror ze sebe vyrazil zvuk, který mel zrejme být sindarínským smíchem - mžurky mu zakmitaly rychleji a nebyly doprovázeny nicím jiným než pleskavým zvukem. "Vy si opravdu myslíte," ptal se, když se opet ovládl, že si nekde sedneme a budeme se dívat na pekné obrázky? Neudte smešná. Naším klientem je chtivý sberatel se vkusem typu od každého neco. A je velmi bohatý a velmi ochotný zaplatit cokoli, jen aby dostal, co si umane. Meli byste být polichoceni, že vaše díla ho zaujala - on je velmi nárocný."
Pokud mela Deanna predtím strach, prehlušil ho ted výrazný pocit pobourení. "To byste obral národ o jeho kulturní dedictví, jen aby byla uspokojena chamtivost jednotlivce? Co jste to za bytosti?"
Když odpovedel, ústa se mu trochu vytocila vzhuru. "Podnikatelé." Potom poodstoupil a dal tak najevo, že diskuse pro nej koncí, nebo že už ho prinejmenším nezajímá. Zmáckl knoflík na svém zápestním komunikátoru a rekl: "Karpasi. Podej hlášení."
V komunikátoru se ozval hlas: "Na ulici se sešla spousta lidí. Chovají se typicky jako Betazoidi - postávají kolem a snaží se pochopit, co si kdo o té situaci myslí, a nikdo s tím nic nedelá."
"Ano, to je typické," zabrucel Maror: "Ješte neco?"
"Jo. Vypadá to na bezpecnostní cetu Hvezdné flotily. Zjevne si berou situaci na povel."
"Nech je být. Znám jejich predpisy. Pokud tu budeme mít rukojmí, netroufnou si proti nám neco podniknout. Motory nech zapnuté. Odhaduju, že máme tak ješte dve tri -"
Ale než mohl Maror dokoncit príkazy, ozval se z komunikátoru jiný hlas: "Volám sindarínské nájezdníky. Jste úplne obklíceni a nemužete uniknout. Vzdejte se, je to vaše jediná alternativa."
Deanniny tmavé oci se rozšírily a pohlédla na Chandru, která ihned vedela, co se Deanne honí hlavou. Na kratický okamžik se Deanne chtelo vykriknout: "Wille! Já jsem tu uveznena s nimi! Udelej neco!" Ale naštestí držela rozumne jazyk za zuby. Riker jiste nemohl potrebovat, aby se do toho zamíchaly ješte osobní veci.
Maror byl vztekem bez sebe. "Kdo jste?" vyzvídal.
"Porucík Riker, Hvezdná flotila," prišla pevná odpoved "a kdo jste vy?"
"Maror, Sindarínan. Takže mi povezte, vy muži z Hvezdné flotily... kde je vaše lod? Nevideli jsme ji priletet a v okruhu nekolika svetelných let tu taky žádná není. To jsme si proverili."
"Lod není zapotrebí k rešeni této situace."
"To mi lichotíte," rekl Maror sarkasticky.
"Ne. Varuju vás. Mám cetu v plném poctu lidí a další jsou na ceste. Celá oblast je neprodyšne uzavrena. Nemužete uniknout. Pokud se vzdáte hned, vezmeme v úvahu vaši ochotu spolupracovat."
"Vezmete to v úvahu. To je hezké. To by byl krásný náhrobní kámen: Zde leží Maror. Spolupracoval. Dekuju, porucíku, budu riskovat. A pokud i vy chcete riskovat, tak nám zkuste prekazit odlet." Maroruv hlas zaznel náhle chladne a tvrde. "A pak vysvetlujte tri tucty mrtvých Betazoidu vašim nadrízeným! Rozumíme si, porucíku?"
Rikerova odpoved byla pevná a neústupná. "Neuniknete."
"Vy me nezastavíte," rekl na to Maror. "A ted se odpojte z mého komunikátoru."
"Zašifrujeme vám vysílání. Nebudete moct hovorit se svou lodí, dokud budete odmítat spolupráci."
"Skutecne?" Maror bez meškání namíril zbran a vystrelil. Chandra byla zasažená do stehna. Padla s výkrikem, který byl zcela jiste slyšet i v komunikátoru. Deanna klesla na podlahu s ní. Chandra se držela za nohu a sténala. Pres stehno se jí táhla ošklivá rána, na okrajích ohorelá.
"Slyšel jste to?" ptal se Maror. "Mohl jsem ji treba zabít!
Naše spolupráce bude mít jen tento rozmer, porucíku! Príští výstrel už projde nekomu srdcem a ujištuju vás, Rikere, mírím dobre! Ted odstrante zásahy do našeho vysílání, nebo nekdo do deseti vterin zemre - a padne to na vaši hlavu, porucíku Rikere. Na vaší!"
Po krátké odmlce se opet ozval Rikeruv hlas: "Aby byla zachována možnost spolupráce, vracím vám spojení s vaší lodí. Predpokládám, že se do budoucna budete chovat slušne."
Za okamžik se už oval Karpasuv starostlivý hlas: "Budeme mít potíže, Marore! Slyšels, co -"

"Samozrejme jsem to slyšel, ty idiote," odsekl Maror, "a ješte neco, budou nás odposlouchávat. Zejména to, co bude receno na téhle frekvenci. Nechci, aby nás poslouchali! Používej vysílacku, jen když to bude nezbytne nutné! Konec!"
Ztlumil svuj komunikátor a obrátil se k Betazoidum. Deanna utrhla z rukávu kus látky a ovázala jím puchýre, které naskákaly na Chandrine popálené noze. Pohlédla na Marora zlostne a vzdorne. Maror však byl zcela klidný a Deanna opet pocítila frustraci z toho, že nedokáže žádným zpusobem proniknout do jeho mysli. Neco v jeho psychologické stavbe - vlastne v psychologické stavbe každého z nich - mu dodávalo odolnosti vuci Deanninym empatickým pokusum. Nebo alespon v tomto okamžiku.
"Ti zachránci," rekl Maror; "vaši pozici jen zhorší. Radím vám, abyste se modlili ke všem bohum, v které veríte, aby bezpecnostní jednotka Hvezdné flotily a její skvelý porucík byli méne výkonní, než si myslí. Protože jejich výkonnost bude merena výlucne poctem mrtvých, které budou mít na svedomí."

Kapitola dvacátá ctvrtá

Riker se odvrátil od Hirschové a pohlédl zklamane na Tanga. "Mohlo to dopadnout líp," rekl.
"Mohlo to dopadnout i hur," odpovedel Tang. "Alespon nemáme žádné mrtvé."
"Musíme zjistit, co chtejí. Jaké mají požadavky."
"To ani nemusíme. My víme, co chtejí," rekl Tang logicky. "Všechno, co je v té budove. Víme, jaké mají požadavky - žádají, abychom je s tím nechali odejít. Vyvstává jen jedna otázka, dovolíme jim to?"
Riker se zatváril rozhodne. "Ne.. Nedovolíme."
"I když budou umírat lidé?"
"Tomu se pokusíme za každou cenu vyhnout," rekl pomalu Riker. "Ale zásadní vecí je, že pokud je necháme uniknout, proste je vybídneme, aby v tom pokracovali na úkor životu jiných nevinných národu. Musí se to zastavit tady a ted."
V tom okamžiku se po Rikerove boku objevil Gart Xerx. Zrejme celou cestu bežel, protože nemohl popadnout dech.
"Sindarínští nájezdníci!" vyrazil ze sebe.
Riker na nej pohlédl a potvrdil: "Ano, pane, víme. Rešíme to. Kdybyste byl tak laskav a -"
"Chandra je tam uvnitr!"
"Co?" Riker se k nemu otocil zády. "Jak to..." A pak si uvedomil, s kým mluví. "Ano, ovšemže to víte. Je v porádku?"
"Byla zranena. Ten dobytek ji strelil do nohy."
Rikerova tvár potemnela, když pomyslel na rozkošnou, dychtivou nevestu, kterou, videl pred nekolika týdny. "Jak je jí?"
"Primerene tomu, že byla postrelena," rekl Xerx už vyrovnaneji. Zevne - se snažil potlacit paniku, která hrozila, že ho úplne ovládne. Samozrejme hledal to místo centrálního klidu, o nemž Riker slyšel od Deanny. A pak, témer jako by ho to napadlo pozdeji, Xerx dodal: "Deanna je tam s ní. Ovazuje jí ránu, jak se dá."
Riker se pokusil nedat najevo, jak na nej zapusobila tato poslední informace. Místo toho, aby vzal zprávu na vedomí, rekl pouze: "Dobrá." Ale to, jak se na nej Xerx podíval, bylo za všechny komentáre. Xerx urcite svou intuicí okamžite poznal, nac Riker myslí a co opravdu cítí, když se dozvedel, kde je Deanna.
Riker byl rozhodnut jednat dál jako voják. "Dokážete s ní komunikovat? Zjistit informace?"
"Co chcete vedet?"
"Všechno."

Deanna cistila ránu kusem tkaniny a krvácení se znatelne zpomalilo. Podívala se na Chandru pripravena ríct jí pár uklidnujících slov, ale z Chandriny tváre poznala, že mysl její prítelkyne se práve nezabývala obtížnou situací, v níž se nacházela. Zprvu se domnívala, že Chandra se jen oddelila od svého tela, aby se zbavila bolesti. Ale pak presne pochopila, o co tu jde. Chandra komunikovala s nekým zvenku. Chandra se na chvíli zahledela na Deannu a pomalu souhlasne prikývla.
Maror k nim zezadu pristoupil, podíval se na ne a pochvalne rekl: "Výborne. Žádné fnukání. Vyrovnala jste se s tím. To rádi vidíme. Tak to bude pro nás pro všechny snadnejší." Potom pozvedl ruku na níž mel komunikátor, aby získal od Karpase informace o pohybu posádky Federace... jen strucne, protože si byl dobre vedom toho, že Riker nepochybne odposlouchává každé slovo.

"Presne je tam uvnitr dvaatricet našich lidí," rekl Xerx Rikerovi. Nedíval se na neho, ale místo toho zíral do vzduchu: "Je tam devet Sindarínanu. Ten Maror, s nímž jste hovoril, je nepochybne vudce. Výhružky rukojmím se omezují na napomenutí, aby nedelali nepríjemnosti. Zdá se, že jsou rozhodnuti vybrat z muzea všechny exponáty, aby je mohli prodat jakémusi soukromému sberateli." Xerx mírne pokrcil rameny. "To je tedy barbarská myšlenka."
"Ve srovnání s tím, co jsem o Sindarínanech slyšel, je to ješte civilizované," odpovedel Riker. "Pravdepodobne jsou jedinou rasou ve vesmíru, s níž Ferengové opravdu rádi jednají. No dobrá, Garte... reknete jí, že by nám mela dát vedet, až zacnou Sindarínané ustupovat k lodi. Tangu, chci, aby vaši lidé zaujali stanovište -"
"Už se stalo, pane," Tang ukázal na nekolik ruzných míst. Riker se rozhlédl a zlovestne se pousmál. Príslušníci bezpecnostní jednotky, kterí se shromáždili na ulici, meli pouze odvést pozornost. Ostatní zatím zaujali stanovište na strategických místech okolních budov, prikrceni na strechách nebo prichystáni v oknech. Fázery meli nabité a namírené na strechu, kde sedel pavoukovitý stroj jako prerostlý dravec.
"Potíž je," pokracoval Tang, "že Sindarínané tak možná nevypadají, ale jsou to tvrdí chlapíci. Výstrely z našich fázeru je mohou zastavit, ala jen v prípade, že nejsou nastaveny na nízké hodnoty. To, co omrácí Sindarínany muže težce zranit nebo dokonce zabít lidi jiné rasy."

"Jako napríklad Betazoidy," dodal pomalu Riker. "Presne tak. Což znamená, že vezmou-li sebou nejaká rukojmí jako štíty..."
"Budete to muset nejak zvládnout, seržante. Upozornete své strelce, aby byli maximálne opatrní. Tihle nájezdnici nám nesmejí za žádných okolností uniknout."
"Ano pane. A pro prípad, že by se prece jen dostali do lodi..." Tang zakýval na jednoho z clenu svého týmu. Ten popadl velké pouzdro, doklopýtal s nim k Tangovi a složil mu je k nohám. Tang je otevrel a Riker spatril v pouzdre hrozivou L-10, ramenní fázerový kanón, model II. Tang jej vytáhl ven a Riker byl znovu ohromen silou, kterou ten menší muž disponoval. Jako už jednou predtím kanón láskyplne pohladil a rekl: "Verte mi, porucíku... oni neutecou."
"To rád slyším. Dobrá, seržante. Uvedomte své lidi, že uvnitr je urcite devet Sindarínanu. Nechci jediný, opakuju, jediný výstrel, dokud nespocítáme, že jich devet vyšlo ven a krácí k lodi. Jakmile bude poslední z nich venku, což bude znamenat, že rukojmí jsou volná zacnete strílet. Kdyby se jim povedlo vzlétnout, pocítám s tím, že je dostanete dolu. Nechci," zopakoval durazne, "aby nám unikli. Pošleme Sindarínanum a jim podobným zretelný signál, a to ted."
"Rozumím, porucíku."
"Výborne. A ješte neco... mirte dobre, seržante," varoval ho. "Minete je, trefíte betazedský mesíc a máme prušvih."
"Trefím se, porucíku. Spolehnete se."
Krabice byly plné a Sindarínané je odnášeli nahoru ke streše. Maror si stoupl pred Betazoidy a chvíli si je prívetive prohlížel.
"Bylo to okouzlující setkání," rekl, "ale ted se s vámi opravdu musíme rozloucit. Mám však obavy, že lidé z Federace by se mohli rozhodnout, že nám budou pri odletu delat potíže. A tak, abych posílil naši ochranu, byl bych rád, kdyby nás jeden z vás doprovodil. Nejradeji bych vás vzal všechny... ale naše lod je malá a máme s sebou velký náklad. Takže to bude jen jeden z vás. Nuže..." Krátce je prelétl pohledem, pak si zastrcil zbran pod paži a rekl prísné. "Ty. Už jsi stejne zranená a nebudeš klást žádný odpor." A natáhl se po Chandre.
"Ne! Nechte jí být!"vykrikla Deanna, když popadl pološílenou Chandru za rameno. Deanna vyskocila a zaryla Marorovi nehty do tváre. Maror rozzurené zavyl a po b1edé tvári se mu rozlila krev. Oblicej se mu zkrivil vztekem a odhodil Chandru na parketovou podlahu s takovou silou,. až na ni její hlava prudce narazila.
Deanna se instinktivne otocila ke své prítelkyni, ale Maror ji popadl a zacloumal s ní. Trhnutím ji k sobe pritáhl a zasycel jí do tváre: "Vedel jsem, že máš kuráž. A že jsi chytrá. Kvuli tomu jsem te chtel nechat na pokoji. Ale nebyla jsi dost chytrá na to, abys štastne vyvázla. Takže, ty bláznivá Betazoidko... pujdeš ty."

Xerx vykrikl desem a trochu se zapotácel. Riker ho podeprel zezadu paží a skoro se bál zeptat, co se stalo.
Nemusel se ptát. nebot Xerx rekl: "Ztratil jsem kontakt. Chandra je v bezvedomí." Riker cekal, až se Xerx vzpamatuje natolik, aby mohl poskytnout další informace. Xerx za chvíli skutecne pokracoval: "Bylo tam neco... oni - Sindarínani - se chystali vzít jedno z rukojmí s sebou. Jako štít. A chteli vzít Chandru. A ona se bránila a upadla... a ted netuším, co s ní je. Porucíku..." V jeho hlase byla hruza.
V Tangove komunikátoru to zachrcelo. "Tady Sommers, stanovište gama," ozvalo se. "Vidím je. Vycházejí, pane!"
"Všichni cekat na muj povel!" vyštekl Tang. "Opakuju, ani jeden výstrel, dokud nebudete mít povolení z velitelského centra!" Podíval se na Rikera. "Vy jste velící dustojník, porucíku. Mel byste to mít na povel."
"Budeme se držet plánu. Až se nám ukáže všech devet, zahájíme palbu," rekl Riker pevne.
"Moje dcera! Bohové, porucíku... nemužete mi prece zastrelit díte!"
"Budou strílet tak, aby se jí nic nestalo, Garte," rekl Riker a pohledem žádal Tanga o potvrzení svých slov.
Tang souhlasne prikývl. Potom vytáhl z opasku malý senzorický dalekohled, priložil si ho k ocím a pozoroval strechu.
"Dejte mi taky jeden," porucil Riker.
"Dalekohled pro porucíka!" rekl úsecne Tang a neprestával pritom sledovat strechu. Za okamžik se objevila Hirschová a podávala Rikerovi pristroj. Ted i on mohl do nejmenších podrobnosti pozorovat, co se deje na streše.
Nejprve se nedelo vubec nic a Rikera na chvilku napadlo, že je chtejí oklamat, že ve skutecnosti meli pripravenu jinou únikovou cestu a lod má pouze odvést pozornost. Ale pak videl, že se dvere na strechu otvírají a vzápetí se objevili první Sindarínané - byli dva a nesli velkou bednu.
"Nestrílet," rekl Riker tiše a Tang opakoval povel dál. Bylo to vlastne zbytecné. Všichni znali rozkazy a vedeli, co mají delat.
Rozhostilo se hrozivé ticho. Tanga v podobných situacích vždy ohlušovalo hucení davu a nekdy ho i rušilo v práci. Ale at už se v myslích a srdcích Betazoidu odehrávalo cokoli, dokonale se ovládali a byli zticha.
Objevovali se další Sindarínané s bednami. Riker je potichu pocítal... pet... šest... a pak rekl: "Máme je zamerené, Tangu?"
"Hlaste zamerení," rekl Tang do svého komunikátoru. "Stanovište alfa, cíl zameren," ozvala se první odpoved.
Ostrelovaci si zvolili své cíle podle toho, jak se objevovaly a podle svého pojmenování: alfa si vzala na starost první cíl, který se objevil, beta druhý a tak to pokracovalo dál.
Jeden po druhém se hlásili ostatní ostrelovaci. Všichni meli cíle ve svém zorném poli.
Zatím bylo videt osm Sindarínanu. Riker si pro sebe zamumlal nejakou nadávku. První dva se už blížili k lodi. Hned nato už jeden z ostrelovacu hlásil: "Tady stanovište alfa. Za chvilku ztratím z dohledu zamerený cíl. Cekám na rozkazy."
Riker si zretelne predstavil ostrelovacuv prst na spoušti. Rád by dal pokyn ke strelbe a cítil na sobe Tanguv pohled. Ale v žádném prípade nemohl dát povolení... devátý nájezdník se dosud neobjevil.
Pak si všiml, že se na streše ješte neco hýbe, a spatril posledního clena sindarínské nájezdnické skupiny.
V pravé ruce držel paprskomet. Pomalu se rozhlížel ve snaze zachytit jakékoli nebezpecí, které mu mohlo hrozit od príslušníku Federace. Levou paži mel ovinutou okolo hrdla ženy.

"Deanna," vydechl Riker. Soustredil pohled na její oblicej. Hlavu držela vzpríma, pohled mela jasný. Jestli mela strach, snažila se sec mohla, aby to nedala znát.
"Devet," rekl Tang. "Porucíku -?"
"Mají rukojmí," rekl Riker bezbarve.
"Vím, pane."
Riker mlcel. "Kdo je váš nejlepší strelec?"
Tang predpokládal tuto otázku a dotkl se komunikátoru. "Sommersi. Vezmete si za terc toho posledního Sindarínana. Lorie, preberte terc gamy."
"Provedeno," ozval se Lorieho hlas ze stanovište alfa.
Hned nato hlásil Sommers: "Mám ho v zorném poli."
"Jistá rána?"
"Negativní," odpovedel Sommers, "opakuji, negativní. Terc je príliš pohyblivý."
Riker hned poznal, že Sommers má pravdu. Maror byl príliš zkušený. Stále menil polohu a tocil s Deannou kolem dokola, takže porád stála v ceste.
Riker si pritiskl dalekohled tak tesne k ocím, až mel pocity že mu temenem vyleze ven. Bylo mu jasné, co má udelat. Drtivá vetšina rukojmí už byla volná. Zbývala už jen jedna... jedna, která mela stále možnost prežít, pokud vše dobre dopadne. Ale jestli nic nepodniknou, nájezdníci uniknou a pak na to doplatí ješte víc lidí. Deanno, pomyslel si chmurne.
Vtom se Deanna octla prímo tam, kam se Riker díval...
A pohlédla prímo na nej. Prímo, hrde a nebojácne.
Hlavou mu znela dve slova.
"Já rozumím."
"Palte po nich," rekl Riker.
"Palte," velel Tang. "Palte."
Deanna sebou trhla.
Odevšud pálily fázery a zahalovaly prekvapené Sindarínany do oblaku energie. Nekolik se jich zapotácelo a padlo. Jeden z nich dokázal odolat výstrelum a vpotácel se do lodi.
Sommers Marora minul. Deannino instinktivní, nekontrolovatelné zachvení v ocekávání nadcházející krížové palby bylo pro sindarínského vudce dostatecným varováním, že se neco chystá. Proto se rychle shýbl a stáhl Deannu s sebou. Sommers však stejne míril o neco výš, protože vsadil na to, že Maror na krátký okamžik, který Sommers potreboval, natáhne krk. Ale to se nestalo, Maror se rozbehl k lodi a vlekl Deannu s sebou. Ostrelovaci po nem stríleli, ovšem opatrne, aby nezasáhli zajatou Betazoidku.
Na krátký okamžik se objevila Marorova nekrytá záda a Sommers vypálil. Vysoce úcinný fázerový paprsek, který by vážne popálil, ci dokonce zlikvidoval Deannu Troi, Marora porazil. Zpusobil, že prepadl vpred a témer zalehl svou zajatkyni, ale pak se vzpamatoval a vklouzl do lodi, když do ni predtím vtlacil Deannu. Poklop se schudky se uzavrel a nekolik beden betazoidských pokladu - spolu s peti tely Sindarínanu - zustalo na streše.
"Sakra!" kricel Riker. "Sakra!" Byla to reakce, která se zcela vymykala bežnému chování v Hvezdné flotily. A zároven byla zcela pochopitelná.
S revem tlakových motoru se pavouk vznesl do vzduchu. Ten, kdo lod pilotoval, mel samozrejme velmi naspech, takže se vubec nezatežoval obvyklými navigacními postupy; hnán touhou rychle zmizet.
Riker se ani nemusel podívat, co delá Tang. Houževnatý seržant si vyhodil fázerový kanón na rameno a odjistil ho.
"Dokážete je dostat dolu?" zeptal se Riker a ani se neohlédl.
"Mužu je odstrelit z nebe. Rychle a spolehlive."
"Mužete je ochromit?"
"To je otázka. Nejsem si tak jist. A pak," dodal Tang potichu, "není jisté, jestli prežije tu havárii. Treba byste ji tím moc neposloužil."
"Já vím."
Pavouk ted dosáhl mraku a zamíril k západu pod úhlem šikmo vzhuru. Za chvilku nabere ješte vetší rychlost a vrhne sám sebe daleko, daleko od Betazedu.
"Ochromte je," rekl Riker."
Tang upravil razanci a vystrelil.
Intenzita toho fázerového úderu byla neco, co Riker predtím nikdy nezažil. Vzduch kolem nej zapraskal a on sám mel pocit, že se udusí.
Úder sebral pravý motor a navigacní prístroje pavouka. Lod se divoce zhoupla, pokusila se ješte nabýt znovu rovnováhy, ale nepodarilo se. Spirálovite se snášela dolu a zanechávala za sebou tlustý chvost cerného.koure na kilometry dlouhý.
"Kam dopadne?" zeptal se bezbarve Riker.
"Podle rychlosti a krivky dráhy," odpovedel Tang, "nekam do oblasti známé jako prales Jalara."
Chvíli bylo ticho a pak Gart Xerx rekl: "Jestli precká náraz, má slušnou šanci prežít. Prales má svá nebezpecí... ale je tam jen pár opravdu nebezpecných zvírat, kterých je nutno se obávat."
Riker se otocit a pohlédl na nej. "Zapomínáte na tu nejnebezpecnejší zver. To jsou ti, kterí rídí tu lod."

Kapitola dvacátá pátá

Maror nevedel, od ceho utíká, nebo do ceho se žene.
Ne. To nebylo úplne presné. Vedel, do ceho se žene. Hnal se prímo do pekla. Ale jestli mel v necem opravdu jasno, tak v tom, že tu zatracenou Betazoidku vezme s sebou.
Sedela poblíž na kameni a k jeho vzteku vypadalá presne jako vcera nebo predevcírem. I když mela šaty roztrhané a špinavé, tvár umazanou a vlasy jí splihle visely v lepkavých prstencích, protože ve vlhkém prostredí pralesa ztratily veškerou pružnost. I když byla bez bot a vyhlídky mela mizivé.
Porád byla klidná a vyrovnaná.
Už to nemohl dál snášet. Chtel, aby byla jako jiné ženy, které unesl. Chtel, aby prosila a žadonila. Chte1 aby vzdychala a sténala. Chtel... neco.
Otocil zbran hlavní vpred a namíril na ni. "Pros o svuj život."
Mírne pokrcila drobnými rameny a vyrovnane rekla: "Prosím, nezabíjej me."
Neverícne na ni zíral: "Tomu ríkáš prosba?"
"Ne. Já tomu ríkám žádost. Uprímne receno, je to zbytecné. Bud me zabiješ nebo ne. Zabránit ti v tom nemužu. Prosbami se ponížím a niceho nedosáhnu. Nevidím v tom žádnou výhodu a neudelám to."
V Záchvatu neovladatelné zlosti k ní priskocil a popadl ji zezadu za hlavu. Prudce trhl dolu a úhel kterým jí zatáhl za lebku, ji donutil otevrít ústa. Vsunul jí hlaven pušky do úst a zamíril tak, že kdyby vystrelil, mozek by jí nepochybne vyletel vrchem hlavy.
"Rekl jsem, pros," zopakoval.
Na okamžik na neho pohlédla a potom obrátila oci v sloup. Dech se jí zpomalil a celé telo zvlácnelo.
Zprvu si myslel, že omdlela, ale pak zjistil, co udelala.
Uvedla se do transu nebo jakéhosi stavu hluboké meditace. Nebylo možno ji ted probrat, pokud sama nechtela. Mohl jí vystrelit mozek, a ona by to ani nepocítila.
Cíti1 se trochu jako blázen. Je težké hrozit nekomu, kdo vás nevnímá. Což znamenalo, že ji má bud zabít nebo ne. Kdyby ji zabil, mel by mrtvolu a nic po ruce, co by zadrželo lidi z Federace v prípade, že by ho dostihli. To nemelo význam. Sakra, nic nemelo žádný význam.
S nadávkou ji pustil a s malým zadostiucinením zpozoroval, že spadla na zem jako pytel obilí. Potom se uhnízdil na kameni, kde pred chvílí sedela ona, pozoroval ji a cekal, až se z toho probere.
Pomalu, po nekolika minutách, se tak stalo. Ležela a dívala se nahoru na nej.
"Divíš se, proc jsem te ješte nezabil?"
Otocila trochu hlavu a odpovedela: "Doufáš, že ti v budoucnu dobre posloužím."
Mžurky na jeho hrdle zakmitaly o neco rychleji, když se zeptal: "A divíš se, proc jsem te ješte neznásilnil?"
"To není tvuj styl. Jsi zlodej, to ano. Podle potreby vrah. Ale neznásilnil bys me."
Maror si ji dukladne prohlížel. "Jsi si tím tak jistá?"
"Nejprve jsem nebyla." pritáhla si kolena pod bradu.
"Nejprve jsem se strašne bála, že bys to mohl udelat. Když jsme jako jediní prežili tu havárii, byla jsem si jistá, že to udeláš. Ale postupem casu ti zacínám rozumet. Tvoje dlouhodobá spolecnost mi umožnila, abych se do tebe vcítila, což predtím nebylo možné."
"Svoje vcitování si nech." Pristoupil k ní a surove ji zvedl na nohy, jako by se tím snažil nahradit skutecnost, že není typ, který by ženu sexuálne napadl. "Porád nechápu," zabrucel, "jak jsi mohla prežít tu havárii, když ji neprežil žádný z mých mužu."
"Nebyla jsem v napetí," rekla proste. "Uvolnila jsem se. Tví muži cítili napetí. Strnulost zpusobila jejich vnitrní zranení, kterým podlehli."
"Díky za tu diagnózu," zasycel.
Vedl ji džunglí a bedlive zkoumal okolí, zda nejsou pronásledováni.
Deanna zatím využila príležitosti, aby si rozšírila obzory a získala cit pro život, který všude kolem ní v džungli pulsoval. Zrídka se nekdo odvážil zajít hloubeji do Jalary a ješte ridceji se nekdo dostal tak daleko jako ona. V jistém ohledu to bylo vzrušující. Jediným kazem na tom vzrušujícím dobrodružství bylo, že pusobilo starost tem, kterí ji meli rádi.
Nebyla si jistá, že její matka ted šílí strachy a ne poprvé si potichu zanadávala na osud, který ji ucinil polohumanoidní bytostí. Kdyby byla Betazoid, s nejvetší pravdepodobností by jí nic nebránilo odeslat myšlenku až do mesta. Privolat pomoc prímo na místo, kde se nacházela. Nevadilo by, že nedokázala urcit svou zemepisnou polohu. Oni by ji proste našli.
Jenže její schopnost vysílat a prijímat byla rozmelnena v jejím humanoidním dedictví. Potrebovala vetší blízkost, aby to spolehlive fungovalo. A tady, uprostred neznáma, bylo nepravdepodobné, že na tu blízkost narazí.
Kolem ní proleteli ptáci a musela se opatrne vyhnout malému hádkovi, který se jí plazil kolem nohy. Nebyl jedovatý, ale necítila touhu ubližovat nevinnému tvoru. Nejvíce ji však zahrálo u srdce, že prítomnost toho tvora spíše vycítila než spatrila.
Vegetace kolem nich rídla a pred nimi se objevil paloucek. Maror si s úlevou oddychl. Bylo to jakési napajedlo. Otocil se na Deannu. "I ty už musíš mít žízen. Jsi jako z ledu, ale led vyžaduje vodu."
"Težko bych byla z ledu, " rekla, odhrnula si z tváre pramínky vlasu a pokoušela se prekonat slabost, která by mohla zradit její hlas. "Ta voda mi bude chutnat stejne jako tobe."
"To je velmi potešující," pokynul puškou. "Napij se první."
"Díky."
Pristoupila k vode poklekla k ní. Deravé šaty odhalily víc tela, než jí bylo milé, ale v tom okamžiku bylo zbytecné se príliš zaobírat takovými myšlenkami. Složila dlane do misticky, nabrala vodu, donesla ji k ústum a opatrne ji usrkávala.

Snažila se nelokat ji plnými doušky, jak ji svádely impulsy.
Zachmuril se, když ji pozoroval. "Piješ jako ptácek."
"Nemá se to prehánet," odpovedela mu klidne. "Kdybych se tomu poddala, dostala bych proste žaludecní krece. V tom nevidím žádný smysl."
"Dobrá. Dobrá. Delej si, co chceš."
Pohledla na svuj odraz ve vode a tiše si povzdychla.
Potom ješte jednou ponorila ruce do vody, úplne je namocila, pozdvihla je k obliceji ve snaze spláchnout co nejvíc špíny. Potom si prohlédla výsledek a zkonstatovala, že i když to nebylo dokonalé, bylo to alespon o neco lepší.
"Je ti jasné," rekla, "že vlastne nikam nejdeš. Zajímá te jen cas. Nemáš tu nikoho, kdo by te z toho dostal. Žádného pomocníka. Žádnou tajnou skrýš."
"Nikdy me nechytili. Na to jsem nesmírné pyšný. A ani ted me nechytí, at se stane, co se stane. Krome toho se vsadím, že nás prestanou hledat. Ted už asi našli lod. Našli tela ostatních. Možná, že budou dokonce pár dní pokracovat v pátrání. Ale drív nebo pozdeji dojdou k záveru, že jsme nemohli prežít - že jsme asi zapadli do... jak tomu ríkáš?"
"Bažina," rekla klidne.
"Správné Do bažiny. Anebo že jsme spadli do propasti. Anebo že nás treba roztrhalo nejaké velké zvíre, co o nem nemeli ani potuchy, že se tu potlouká. Nebudou nás hledat vecne."
"Ale ano, budou," odporovala s tichou jistotou. "Neverím, že by nekdy prestali. A budme uprímní, ani ty ne." "Vážne? Tak proc do toho všeho lezu, když je tak jisté, že mne chytí?"
Otocila se a pohlédla na nej svýma ebenovýma ocima. "Ty se bojíš. Bojíš se cehokoli, co by proti tobe Hvezdná flotila mohla podniknout. Bojíš se, že bys mohl ztratit cást své svobody. Tak hrozne se bojíš, že bys snad radeji žil pár dni v boji o prežití, ale volný... než abys strávil mnoho dní, mesícu ci dokonce roku v zajetí nebo pod dohledem Federace."
Zamracil se, ale nerekl nic.
Ješte jednou si omyla tvár a pak vstala a ukázala na vodu. "Prosím."
Prikývl a naznacil jí, aby od vody odstoupila. "Víš, predtím ses mi zdála únavná. Ale ted, ted už te mám vážne plné zuby. Jenom se s tebou zdržuju." Sehnul se u vody a nabral si pár doušku. Dokázal pít a mluvit soucasne. "Máš plno recí. Analyzuješ me. Chceš ze me udelat zbabelce. Zacínám si myslet, že proti tvé minimální použitelnosti jako rukojmí me zacíná ovládat nezkrotná sobecká rozkoš, kterou bych pocítil, kdybych ti mohl prohnat tvou krásnou hlavicku paprskometem -"
Nakopla ho do kostrce.
Maror se s výkrikem zapotácel, vlhká puda mu ujela pod nohama a spadl po hlave do vody. Máchal kolem sebe rukama a chystal se vylézt z vody, když tu pár zvedavých vodních hadu, které tam Deanna vycítila, priplulo zjistit, co se deje, a omotalo svá tela kolem Marorova hrdla.
Deanna se v tu chvíli dala na útek.
Na okamžik zauvažovala o tom, že by Marorovi sebrala paprskomet, avšak když opatrne pristoupila k vode, ihned se toho nápadu vzdala. Marorova ruka zbran pevne držela a ona si pomyslela, že kdyby mu ji chtela vytrhnout, nepochybne by mu udala presný smer, kde se nachází jeho terc.
A ona se zrovna ted nechtela stát tercem. Zvolila tedy tento moment a vsadila vše na pokus o útek. Protože s urcitostí vycítila, že Maror toho má opravdu dost. Zacíná zjištovat, že jeho útek je beznadejný a proto rostlo jeho zklamání a rozcarování, které by si rád vylil na každém kdo se mu priplete do cesty.
Jinými slovy jí chtel zabit, protože mu už stejne nemohla posloužit.
A tak utíkala.
Maror si rozhorcene odplivl a zvedl se, aby odstranil hady z tela. Avšak hadi se vylekali, že opustí své prirozené prostredí. Šok zpusobil, že uvolnili své sevrení a umožnili mu, aby se osvobodil. Zahodil je zpátky do vody, až to hlasite šplouchlo, a vztekle zarval Deannino jméno. Dokonce naslepo vystrelil do džungle a jen o pul metru minul Deanninu hlavu.
Nemel žádný rozumový duvod, aby jí ted pronásledoval. Její útek hlava nehlava do džungle mohl vyústit v to, že se už úplne ztratí a že se vrítí do nejakého smrtelného nebezpecí. To pomyšlení pro nej sice mohlo být príjemné ale kalil ho fakt, že ho zahanbila. A to proste nebyl schopen tolerovat.
S výkrikem vzteku si povesil zbran na rameno a vybehl za ní.
Nebylo težké najít její stopu. Zanechávala po sobe v džungli množství zlomených vetvicek a polámaných keru. Moh1 ji sledovat i poslepu.
Deanna nevedela, jestli se ji pokusí pronásledovat, nebo jestli bude rád, že se jí zbavil. Doufala v to druhé.
Když slyšela, že se nekdo prodírá džunglí za ní, ztratila odvahu.
Zoufale se rozhlédla ve snaze najít nejakou zbran nebo úkryt, kterého by si nevšiml. Jenže ani jedno ani druhé kolem nebylo.
Vyrazila vpravo a zakopla o koren stromu. Upadla, dotkla se dlanemi zeme a pocítila bolest v predloktí. Pozvedla pravicku a nahmátla ostrý kámen, který bezmyšlenkovite uchopila. Pak se zase sebrala a utíkala dál.
Slyšela, že pronásledovatel se blíží. Težko mohla neslyšet jeho hlasité nadávky a to, jak se prodíral krovinami. Náhle se ozval paprskomet a ona pocítila v zádech teplo. Použil ho, napadlo ji, aby si procistil cestu a rychleji ji dostihl. Dala by nevímco za nejakou zbran nebo neco podobného.
V jednom bláznivém okamžiku si predstavila Willa Rikera, jak ji prichází zachránit. Krácející vpred jako velký hrdina, který se znicehonic objeví v hodine dvanácté, osudove, shodou okolností, s tím neuveritelným nacasováním, které vždy doprovází podobné zásahy v poslední chvíli. Zoufale chtela verit, že takové veci se stávají i ve skutecném živote. Protože by to znamenalo, že ve skutecném živote jsou lidé k sobe pritahováni ne kvuli tomu, že je to moudré a vhodné,

ale jednoduše proto, že nebýt pohromade by bylo zlé. Znamenalo by to, že ve skutecném živote existuji veci vetšího rozmeru, než dokáže její mysl pochopit, analyzovat a podrobit studiu.
Chtela ho. Bohové, vedela to, celou dobu to vedela a byla tak pošetilá, že proti tomu bojovala z celé rady duvodu, které dávaly smysl tehdy, ale zdály se nicotné dnes.
Kdyby tak mohla ten cas vrátit. Kdyby ho tak mohla ješte nekdy spatrit.
Ale v hloubi duše cítila, že se to nestane. Všechno záleželo na ní: žít ci zemrít, bylo to jen na ní a nikdo ji nezachrání a všechno.vypadalo tak, že za pár minut tu už žádná Deanna Troi nebude.
Náhle se zem pred ní prudce zvedla. Narazila na úpatí jakési malé vyvýšeniny: Bude jí trvat trochu déle, než na ni vyleze, ale návrat byl nemožný. Zhluboka se nadechla a vyrazila kupredu. Koreny a malé kamenné výstupky posloužily jako opery, aby mohla rychle postupovat vzhuru.
Ale nešlo to dost rychle a ona náhle za sebou uslyšela triumfální pokrik. Pokusila se vylézt výš, ale kolem nohy se ji ovinula silná paže.
"Mám te, ty betazedská devko!" zahrímal Maror. Vykrikla, snažila se neceho zachytit prsty, ale Maror ji stáhl dolu k sobe a otocil ji tak, že jejich tváre byly jen pár centimetru od sebe. "Je s tebou tolik problému, že mi za ne nestojíš," zasycel, "a já ted..."
Cítila v dlani tvrdý a ostrý kámen, který pred pár vterinami popadla. Nezaváhala a uhodila Marora ostrým koncem prímo do cela.
Sindarínskému nájezdníku z hrdla mu unikl vysoký zvuk, neco jako zavreštení, a po obliceji mu stékal pramínek krve. Deanna, zvírecky bojující o svuj život, otocila kamenem v ráne a snažila se ho dostat ješte hloubeji do jeho cela. Ale Sindarínan byl príliš silný. S revem odhodil Deannu zpet, avšak jí se alespon povedlo pri pádu udržet kámen v ruce a vytrhnout ho z jeho cela. Proud krve, který se mu rinul po tvári, zesílil.
Prikryl si zranení rukou, pristoupil k ní a zbran se mu v ruce chvela nesmírnou zlostí. "Ty - " jeho vztek zpusobil, že nedokázal artikulovat, a tak znovu jen vykoktal: "Ty -"
Zalehl ji a celou svou vahou ji tlacil k zemi. Zmítala se pod ním, ale nedokázala ho setrást. Pritiskl jí k brichu hlaven svého paprskometu a zavrcel: "Brišní zranení. Velmi pomalé, velmi bolestivé a nakonec stejne zemreš. Zasloužíš si to. Všechno jsi zmarila -"
"Já ne -"
"Zmlkni! Proc nemužeš chvíli mlcet? Ale já te ted umlcím jednou provždy. Vystrelím ti díru do toho tvého -"
A nad nimi se ozval hlas, který byl zámerne chladný a vyrovnaný: "Odstup od ní."
Maror vzhlédl a jeho bledá tvár ted ješte o poznání zbelela. Deanna otocila hlavu, protože chtela na vlastní oci spatrit to, co jí už rekly uši a mysl, ale cemu stále nemohla uverit.
Asi ctyri metry nad nimi stál Riker. Míril fázerem prímo na Marora. Mel na sobe nezbytnou výstroj s univerzální bluzou, opaskem se zásobami jídla, pouzdrem na fázer a jinými drobnostmi v menších sumkách.
Jeho city ted zaplavily Deannu a byl tak otevreny, jak k ní dosud nebyl nikdo z jejích prátel, ani její matka. Úleva promíchaná se strachem byla však opatrne potlacena, aby mohl vycerpanému a zoufalému Sindarínanovi predvést obraz dokonalé vyrovnanosti.
"Rekl jsem, odstup od ní." Rikeruv fázer se ani nezachvel. "Dej ruce za hlavu."
"Nikdy se nevzdám Federaci!" vyštekl Maror. Obrátil se a ovinul nohama Deannin trup, takže nevystavoval ani kousek svého tela pro jistý zásah. "Nikdy, a ty ted odložíš svuj fázer! Ty si dáš ruce za hlavu! Rozumíš? Tak to udelej! Nebo prisahám, že ji zabiju. Prísahám!"
Neposlouchej ho, Wille, zaznelo mu v hlave. Nedelej to, co ríká. Zabije te.
Zkus ji zabít," rekl Riker klidne, "a nebudeš mít s cím vyjednávat."
"Je mi jedno, jestli žije nebo je mrtvá!" odsekl Maror. "Jestli je to jedno i tobe, tedy dobrá. Tak ji zabiju, dám ruce za hlavu a vzdám se. Nebudeš moct udelat nic, jen me predáš úradum. A ona bude mrtvá. Takže jestli te to netrápí, skvele! Nebo se možná pokusíš zasáhnout nás oba najednou. Ale me jen tak neomrácíš, porucíku! Když se budeš snažit me uspat, ona se ti zatím asi usmaží.
A když se ti nepovede me omrácit, tak ji stejne zabiju. Mám dojem, že nemáš moc na výber!"
"Možností na výber je dost."
"Není! Já to vím a ty to víš!" Hlas mu preskocil a sotva potlacovaná panika ho zacínala premáhat. "Odhod zbran! Rychle! Delej! Zahod to, nebo ji zabiju, prísahám, že to udelám, tak delej, zahod to, hned to zahod nebo ji okamžite zabiju!"
"Tak dobrá!" A Riker odhodil fázer na stranu. S rachotem kamsi zapadl.
Deanna se zhroutila na Marora a její nadeje uvadla. "Bluzu taky! Mohl bys nekde skrývat nejaké zbrane. A opasek! Pomalu! Drž ruce tak, abych na ne videl! Jediný chybný pohyb a je mrtvá. Její život je ted v tvých rukou, porucíku. V tvých!"
Opatrne, bez náhlých pohybu, si Riker svlékl bluzu. Potom si vzadu rozepnul opasek. Pomalu po nem prejel rukou a poznamenal: "Vidíš? Nic tam není. Nemám už žádné zbrane." Upustil opasek na zem.
Maror se usmál, pozvedl paprskomet a zamíril na Rikera, aby ho smrtelne, zasáhl. Ale k Marorovu údivu zustal Riker klidný, jako by mel navrch a rekl: "Ted odlož zbran a nic se ti nestane."
"Deláš si ze me blázny?"
"Nedelám si z tebe blázny. Totiž... jsi obklícen."
Maror vypadal chvilku zmatene. Pak, když se utvrdil ve svém presvedcení, rekl vzdorne: "Ty lžeš! To je jen nejaký... nejaký zoufalý trik."
Žádný trik. Ze všech stran na tebe mírí lidé z Hvezdné flotily. A prestože jsou vycviceni tak, aby ušetrili nevinné, jsou

také vycviceni k tomu, aby chránili své dustojníky. Ihned odlož svou zbran a nic se ti nestane. Ale jakmile se me pokusíš ohrozit, mí lidé budou strílet. I kdyby to melo znamenat zranení ci zabití tvého rukojmí. Budou se snažit zachránit spíš muj život než její."
"Me neobalamutíš. To je proti zásadám Hvezdné flotily," zavrcel Maror.
"To je pravda. Ale lidé z bezpecnostních oddílu se nekdy rídi vlastními zásadami. A uprímne receno, tvoje postavení není takové, abys mohl zkoušet, cemu dají prednost."
Maror dlouho mlcel. Potom se zvedl, rázne postavil Deannu na nohy a pritiskl k ní paprskomet. "Myslím si," rekl pomalu, "že blufuješ. Myslím si, že jste se všichni rozdelili, abyste mohli prozkoumat vetší prostor. Tohle je velmi, velmi veliká džungle. Ano, snad jsi s nimi ve spojení, a1e v žádném prípade nejsou tak blízko, aby to menilo situaci. Naopak, zabralo by ti to asi pekných pár dnu, než by ses s nimi zase sešel a zjistil, jak cas utíká. A proto ríkám, že blufuješ, porucíku. Povez jim, at strílejí. Do toho."
"Poslední varování," rekl Riker pevne...
"Já vím. Risknu to."
Riker se, smutne podíval na Deannu a rekl: "Odpust mi to." A pak náhle rozpažil a zvolal: "Do toho, chlapci! Palte!"
Chvilku se nedelo nic, a pak šokovaný Maror zachytil koutkem oka vpravo jakýsi pohyb. Namíril zbran tím smerem a vystrelil, ale pak zahlédl cosi nalevo. Otocil se kolem své osy a nevedel, kam se má podívat drív. Byl si tak jistý, že Riker je tu sám, a najednou se tu kolem nej všechno dalo do pohybu -
Rozptýlení jeho pozornosti bylo presne to, co Riker potreboval. Nemel mnoho casu. Bez váhání udelal rychle dva kroky vpred a seskocil dolu s rozpaženýma rukama prímo na Marora.
Maror polekane vzhlédl, uvedomil si svou chybu, namíril paprskomet a vypálil. Deanna se však v té chvíli rychle zaklonila a tento náhlý pohyb vychýlil Marorovu mušku, takže Rikera minul.
Riker upadl na Marora, odstrcil jednou rukou Deannu a druhou popadl Marora. Oba, poklesli k zemi, váleli se a zápasili spolu. Zoufale bojovali a každý z nich se snažil získat prevahu.
"Wille!" zvolala Deanna, protože Maror mel momentálne navrch a pokoušel se namírit zbran na dustojníka Hvezdné flotily.
Rozbehla se k nim a zacloumala Marorem ve snaze odtrhnout ho od Rikera. Maror se ohnal paprskometem dozadu a uderil jím Deannu do bricha. Upadla na zem, snažila se popadnout dech a zvládnout záchvat dávení, avšak bolest ji premáhala.
Rikerovi to stacilo. Pozvedl ruce vzhuru a uderil Marora z obou stran do krku, tam, kde se otvíraly jeho mžurky, které mu sloužily jako hlasivky. Rovnalo se to úderu do Adamova jablka Humanoidovi.
Maror se dusil a snažil popadnout dech, avšak porád mel daleko víc síly než Riker. Takže když Riker popadl paprskomet, Maror ho porád pevne svíral, i když jeho mžurky stále ješte lapaly po dechu.
Bojující muži se rvali, využívali všechnu svou telesnou hmotnost a sílu a pridušene pritom mumlali nesrozumitelná slova. Riker se prudce obrátil a tímto manévrem se mu podarilo zaprít nohy. Rychlým pohybem boku odhodil Marora na strom až v nem zachrastily všechny kosti.
Maror upustil svuj paprskomet, a ten mu se zarachocením spadl k nohám. Riker mel vterinu na rozmyšlenou, co podniknout. Pustil Marora a vsadil vše na svou rychlost a zranení, která Sindarínanovi zpusobil, a vrhl se na paprskomet.
Neudelal dobre. Maror rychle odkopl paprskomet stranou do husté spleti rostlin. Riker ztratil rovnováhu a Maror ho nakopl prímo do obliceje.
Riker upadl, prevalil se a ústa se mu naplnila krví. Maror k nemu priskocil, zurive do nej kopal a Riker mel co delat, aby mu unikl.
Nakonec se Riker sebral a postavil na nohy a Maror se na neho znovu vrhl. Riker se v ocekávání jeho útoku vzeprel o strom a v poslední chvíli zahlédl nuž, který se zablýskl v Marorove ruce. Odkud ho vzal, Riker netušil... zrejmé ho však skrýval v rukávu.
Riker ihned zmenil taktiku, sklonil se a tesne se vyhnul drtivému náporu. Cepel se zabodla do kmene stromu. Riker rozpráhl ruce a uderil celem prímo do Marorova obliceje.
Maror se zhroutil do krovi...
A nahmátl rukou, paprskomet, který tam odkopl.
Riker po hlave uskocil stranou a výstrel mu zapraskal tesne nad hlavou. Maror udelal obrátku vpravo, aby mohl na Rikera lépe zamírit.
A Riker zachytil smer Marorova pohybu.
"Pockej!" vykrikl Riker. "Stuj! Tam ne! Nehýbej se!"
Marorovi se behem boje vrátil hlas a tak se ted mohl zachechtat: "A proc ne, muži z Federace? Protože odtamtud vypálím nejjistejší výstrel, který z tebe udelá pytel kuže bez kosti? Nebo tam na me ceká bezpecnostní oddíl? Už mám dost tvého blufování, porucíku! Mám te dost!"
Maror uskocil doprava a dopadl na zem se zvláštním cvachtavým zvukem a namíril na Rikera paprskomet. Riker se ted stal ideálním tercem.
Bylo to k nevíre, ale Riker ani ted neprestal predstírat, že má navrch. Vypadalo to jako Rikerovo vrcholné herecké císlo, když zvolal: "Uskoc stranou! Než bude pozde!" a divoce zamával rukama.
"Pozde? Pozde je pro - "
A pak Maror zjistil, že klesá. Pohlédl dolu.
Stál prímo uprostred jedné z nechvalne známých bažinných jam jalarského pralesa.
Poznal je sám. Vcera do jedné po hlave vpadlo malé zvíre, které chtel ulovit k jídlu, a ono zmizelo pod hladinou behem

dvou vterin.
Podle rychlosti, s jakou Maror mizel v temném, mazlavém bahne, to vypadalo, že vetším bytostem, jako napríklad Humanoidum, to trvá déle Asi tak pet vterin.
Ješte jednou vzhlédl a dokoncil vetu v krutém zjištení. "Pro me," dodal, když mu bahno dosáhlo po ramena.
Riker spechal kupredu, natáhl ruku, ale dával pritom pozor na hranice bažinné jámy, aby do ní také nespadl. "Drž se!" kricel.
Maror vypadal pobavene. "Ceho?"
To byla zároven jeho poslední slova, po nichž mu bahno zakrylo hrdlo. Riker se dostal na kraj jámy, který poznal podle tmavšího okraje, a natáhl se, aby popadl Marora za vlasy. Jenže Maror proklouzl Rikerovi skrz prsty, pet vterin bylo pryc... a Maror také. Zmizel beze stopy pod hladinou bažinné jámy.
A aby to bylo ješte bláznivejší, poslední výraz Marorovy tváre vyzaroval tiché vítezství.

Kapitola dvacátá šestá

Riker pristoupil k Deanne, která uprene sledovala stred bažinné jámy. Tiše zašeptala: "On vyhrál. Nechytili jste ho."
"Není ti nic?" zeptal se Riker a uchopil ji za ramena. "Neublížil ti?"
"Ne, jsem v porádku." Vstala a na chvilku se zastavila, aby rozdýchala tupou bolest v briše. "Jsem v porádku. Jen chci odsud pryc."
"Tak dobrá. Pockejme jen pár minut, než - "
"Ne, pojdme hned." V jejím hlase zaznela naléhavost, zoufalá touha vzdálit se co možná nejdál od místa tech událostí.
"Dobre. Jen si sesbírám svou výstroj.
Prikývla a hledela stále na bažinnou jámu jako prikovaná. Riker si rychle oblékl bluzu, vzal si opasek a našel fázer tam, kam ho predtím odhodil. Pak se dotkl malého knoflíku na brašne, kterou mel povešenou na opasku a k Deanninu prekvapení kolem prolétly dva predmety ve tvaru kosoctverce. "Co je to?"
"To je praktická pomucka na zamerování tercu. Patrí to k bežné výbave pozemní bezpecnosti. Použil jsem to, abych rozptýlil Marorovu pozornost."
"Aha." pokývala hlavou a jakoby z velké dálky rekla: "To bylo chytré, Wille. Chytré."
Pátrave se na ni podíval: "Urcite ti nic není?"
"Urcite. Jdeme."
Riker už nic neríkal, ale proste ji jemne odvedl od bažinné jámy. Prohlížel si její zbedovaný stav a ztreštene si pomyslel, že pres to všechno, cím prošla, vypadá porád skvele. Zdálo se, že má nevycerpatelné zásoby vnitrní síly.
Jakmile vyrazili, Riker kontaktoval Tanga. Maror se skutecne ve svém odhadu nemýlil. Riker a clenové bezpecnostního oddílu se rozptýlili, aby lépe pokryli obrovské prostory džungle. Nakonec to byl Riker, kdo mel po nekolika dnech pátrání to štestí a svým trikodérem zameril Deannu a Marora.
Informoval Tanga, že Deanna už byla skutecne nalezena (vyhnul se slovu zachránena... znelo ponekud melodramaticky) a že ted mírí k bodu setkání. Bude to trvat nekolik dní, než tam dorazí, ale Riker mel s sebou dostatecné množství zásob a neocekával žádné necekané zdržení.
Riker byl v nekolika posledních dnech plne zamestnán svým úkolem a džungli nevenoval príliš pozornost, krome toho, že se musel vyhýbat jejím pastem a prekážkám. Uvážlivé používání fázeru, když si razil cestu vpred, se mu nyní hodilo pri ceste nazpet... i kdyby mu trikodér nepomohl najít jeho vlastní stopy.
Když pominulo napetí, zacal si všímat skutecných krás jalarského pralesa. Zjistil, že kvetiny a popínavé rostliny, které zdobily vnitrek svatební kaple, pocházely urcite odsud. Kvetiny a rostliny tvorily exotickou kombinaci barev. Vzduch byl teplý, až parný, ale nebyl nepríjemne vlhký. Byl plný vonavé mlhy, která osvežovala, anebo proste jen vonela víc než predtím, protože Deannina svoboda se stala skutecností.
Otocil se a podíval se na Deannu, která byla už pul hodiny nezvykle tichá.
Trásla se. Rukama si objímala telo a uprostred teplé džungle se trásla. Zuby jí cvakaly.
Hned si uvedomil, co se deje. Po celou dobu, kdy byla v nebezpecí, dokázala všechno držet v sobe. Oprostila se od strachu a nejistoty, od hruzy, která musela provázet každý okamžik. Takové stavy mohla v tech chvílích potlacit ci ignorovat. Ale dríve nebo pozdeji se musely znovu vynorit na povrch a bylo potreba se s nimi vyrovnat.
Pristoupil k ní, objal ji a posadil se s ní. "Šš. Už je to dobré. Zbav se toho, Deanno. To je v porádku."
Otrásla se ješte prudceji a hledela pres Rikera kamsi vpred, jako by cekala, že nekdo nebo neco na ni prijde z hustého podrostu. Rukou se pevne držela jeho ramene a nehty zatínala do jeho kuže takovou silou, že Riker musel ovládnout potrebu její ruku odstrcit. Mlcel, aby neprozradil, že to strašne bolí.
Hladil ji po tvári a tichým, uklidnujícím hlasem na ni mluvil. Snažil se jí ríct, že je to v porádku, když se bojí. Pripomínal jí, že není sama. Ríkal ji, že už bude dobre, že je mimo nebezpecí a brzo všechno bude jen vzdálený, zlý sen.
Mluvil a mluvil, a ona se k nemu pritáhla blíž, tiskla se k nemu a upravila mu ruce tak, aby ji celou objímal. Její telo se obcas ješte otráslo a dolní ret se jí chvel. Po tvári jí stékaly slzy, ale neplakala nahlas. Její úplné mlcení bylo témer hrozivé.
Už nic neríkal. Kolébal jí, dopredu a dozadu, nežne, a spolehl se na to, že pouhá jeho prítomnost jí pomuže nabýt znovu jistoty. A pomalu, pomaloucku tresavka precházela, až docela ustala. Slzy jí prestaly téct a ona zvedla ruku, aby si osušila tvár.
Pak pohlédla na Rikera. Usmál se na ni a aby zjistil, zda mohou pokracovat v ceste, zeptal se: "Mužeš?"
Prikývla. "Ano. Ano, mužu." Natáhla se, ovinula mu ruku kolem hlavy a pritáhla si jeho tvár.
Byl to velmi dlouhý polibek, velmi sladký a naplnený príslibem. Jejich rty se oddelily a on se na ni podíval. Vzduch v

džungli mu pusobil závrat. Všechno vypadalo jako ve snu. Zpátky k divošství, vzpomnel si na jakousi starou frázi.
"Deanno," rekl tiše. "To... to není správné. Ted není na to chvíle. Nemáš v hlave jasno, moc jsi toho prožila, ty -"
"Nech me" - vzala jeho tvár do dlaní - "nech me to vysvetlit tak, abych vedela, že pochopíš."
Cekal. S ocima široce rozevreným a rty jen pár centimetru od jeho zašeptala: "Mlc a polib me, Rikere."
Udelal to.
Za okamžik už všechny logické duvody, proc je to špatné, nevhodné, zcela nesprávné chování na dustojníka Hvezdné flotily... všechny ty vznešené duvody Riker vypustil z hlavy. Místo toho vnímal jen ji, vlhkost džungle promíchanou s jejím potem. Šustení stromu a šustení šatu, a tentokrát, když se k sobe jejich nahá tela pritiskla, nešlo o premoudrelé, hluboké diskuse, které by vyžadovaly neco víc než nežná, šeptem pronesená sluvka, zakoncená obcas tlumenými vzdechy.
V té chvíli o sobe vedeli všechno... telo a duše, telesno a duchovno, to vše jim náhle proniklo do morku kostí. Místo, aby se od sebe odtáhli, aby ovládli tu sílu, zcela se jí poddali. Doplnovali jeden druhého, stali se jeden druhým, plnili si všechna svá prání a radovali se, když v nich narustala touha. Zdálo se, že celý prales Jalara utichl. Že v celé džungli, na celé planete, v celém vesmíru není nic než oni dva, jejich vzájemné objevování, jejich poznání vzájemných potreb a hladu po jejich ukojení.
Touha narostla do takové míry, že ji nemohli držet v sobe a poddali se jí, tiskli se jeden k druhému, jako by doufali, že jejich tela splynou v jedno tak dokonale jako jejich duše. A kdesi hluboko v mysli, v úžasném souladu s jeho duševním rozpoložením, Rikerovi zaznelo jedno slovo. Slovo, které predtím nikdy neslyšel. Slovo naplnené tajemstvím a príslibem do budoucna...
A to slovo bylo Imzadi.

Leželi vedle sebe a Deanna si položila hlavu na jeho rameno. Zamyšlené prejížděla prsty po chloupcích na jeho prsou.
"Slyšela jsem, že to máte kvuli pritažlivosti." Byla to nejdelší veta, kterou za poslední pulhodinu pronesla... první veta od chvíle milování. Presneji, jejich posledního milování, i když pro ne bylo trochu záhadou, kolikrát se vlastne spolu venovali sexu. Všechno jim splývalo v jedno, práve skoncili a zacali znovu a sotva si rekli pár slov. Bylo to, jako by se rozhodli k cinu, a pak se báli promluvit, aby neco nepokazili.
Setrvali na stejném míste, na nemž to beze slov pred nekolika hodinami zacalo a Riker mel pocit, že do zeme se vryly jejich obrysy, nad nimiž si asi budou lámat hlavu budoucí geologové.
"Tys o tom slyšela?" zeptal se.
Prikývla. "Chandrin otec to rekl jí a ona mne."
"Aha. No, ano. Pritažlivost." Riker se odmlcel a premýšlel, co ríct.
Rekla to za nej. "Kam vede naše cesta?"
"K bodu setkání. Ale mám pocit, že budeme mít pekné zpoždení."
"Tak jsem to nemyslela."
"Já vím." Obrátil se, oprel se o loket a prohrábl jí vlasy. Uchopil kus liány, který se jí do nich zamotal a chystal se ho odhodit pryc. Ona si ho však od nej vzala.
"Ne. Chci si ho nechat. Na památku."
"Kus liány?" zeptal se neverícne.
Pokrcila rameny.
"Abych odpovedel na tvou otázku... nevím. Vím, jaké city ve mne probouzíš. Myslím, že vím, jaké city já probouzím v tobe. Ale... vlastne neznám odpoved. Porád se v tom pokouším vyznat. Chci ríct... ty jsi odborník na pocity. Co ty si myslíš?"
Povzdychla. Bylo jí trochu chladno, dokonce i v tom teplém pralesním vzduchu, a tak k nemu pevne pritiskla své nahé telo. "Nevím. To je... to je to, co me na tobe pritahuje, Wille. Když jsem s tebou... nepremýšlím."
Pobavene nadzvedl obocí. "Ted nevím, jak si to mám vyložit."
"Když jsem s tebou ... když na tebe myslím... moje cvicení, všechna moje... moje premoudrelost, jak si to jednou nazval... se proste rozplývá. Nikdy jsem k nikomu nic podobného necítila a... nakonec jsem se rozhodla, že se tomu chci poddat. Abych to plne poznala. Jak se mužu stát plnohodnotným clovekem, když se nechci vydat
tam, kam me má... kam me táhne má duše."
Shrnul jí z tváre pramínek vlasu. "Myslím, že máš nádhernou duši."
"Dekuju, porucíku. Je od vás milé, že jste si toho povšiml. Vy ostatne také."
Zamyslel se. "Bude to asi znít hrozne... triviálne, ale ver mi, když reknu, že... nikdy, jsem s žádnou nic takového. nezažil. Bylo to neco víc, než jen ta telesná stránka veci... což bylo taky nádherné, nechápej me zle," dodal spešne. "Ale byla tam..." Cítil, jako by mu nekdo podvázal jazyk.. "Já zkrátka nemužu najít slova, kterými bych to vyjádril."
"Žádná nejsou. Nepotrebují být."
"Objevilo se... když jsme..." odkašlal si. "Objevilo se tam to slovo. Vyslala jsi mi je v m myšlenkách... alespon myslím, žes to byla ty. Pochybuju, že by se tu ješte nekdo potloukal. Imzi, nebo tak nejak?"
Ted se oprela o loket i ona a hledela mu prímo do tváre.
"Imzadi," rekla tiše. Když to vyslovovala, zachytil v jejím hlase melodický, milostný tón, který ješte nikdy neslyšel.
"To je ono, Imzadi. Co to znamená?"
"No... má nekolik významu. Povrchní význam je proste milovaný nebo drahý. Ale když to slovo jistí lidé používají za jistých okolností... hmm, musel bys znát další nuance, abys pochopil jeho plný význam."
"Takže, jaký je jeho plný význam?"
Rozpacite se usmála, což prímo kontrastovalo s její nenucenou nahotou: "Znamená to... první."

"První?" Nebyl si jist, jestli slyšel dobre, nebo možná nechtel dobre slyšet.
"Ano. Je jedno, co se od této chvíle stane... vždy budeme praví Imzadi. Budeme si navzájem první."
Vzhlédla k nemu svýma velikýma, tmavýma ocima a on. si pripadal jako totální hlupák.
"Chceš ríct... chceš ríct, že jsem první muž, s kterým jsi... s kterým jsi se kdy..."
Prikývla.
"Milovala?" podarilo se mu nakonec dokoncit.
Znovu prikývla.
"Ach, muj bože."
"Vypadáš prekvapene," rekla dost pobavene. "Je tak težké tomu uverit?"
"No, chci ríct..." Težko se mu vzpomínalo, kdy se naposled cítil tak trapne. "Chci ríct, jste taková otevrená spolecnost a.., ty jsi tak krásná..."
"Dekuju ti," rekla stydlive.
"Že jsem... totiž, vubec jsem nepomyslel, že žádný muž se te dosud..."
"Nepokusil sbalit?" zeptala se a v ocích jí zajiskrilo.
Škubl sebou. "Nekdo tomu tak ríká... i když já ne."
"Ale ovšem, že ne. Ty bys to nikdy nerekl."
"A... ehm... podívej, Deanno. Já... nevím, jestli jsem rekl nebo udelal neco, co by v tobe vzbudilo opacný dojem, ale... ty nejsi má první. Chci ríct... mel jsem už jiné ženy."
"Ne, nemel," rekla klidne.
"Ano mel. Byl jsem prece pri tom. Tak to snad musím vedet."
"Ach tak, já rozumím. Ty chceš ríct, že už ses s ženami miloval."
"No... no ano. Myslel jsem, že o tom práve mluvíme."
"Porád tomu nerozumíš, Wille. Fyzická stránka, jakkoli príjemná... a vzrušující, alespon pro mne, musím pripustit..."
Zaváhala a náhle vypadala bezbranne. "Jak mi to šlo?"
"Dobre! Skvele. Byla jsi... skvelá. Nikdy bych to nepoznal, kdybys mi to nerekla..." Zamával rukama v pokusu shrnout své protichudné pocity.
"Tak dobrá. Ale, víš... smysl slova Imzadi presahuje fyzickou stránku. Mel jsi jiné ženy fyzicky. To vím. A i když já jsem pred tebou nemela jiné muže, je to skoro stejné. Být Imzadi znamená jít daleko hloubeji. Copak to nechápeš, Wille? Jiné ženy mohly mít tvé telo" - usmála se - "ale já jsem první, která se dotkla tvé duše."
A s mírným údivem zjistil, že má pravdu. Sex byl pro neho vždy príjemným rozptýlením. Dokonce i když si myslel, že je zamilován, ukázalo se nakonec, že je to jen povrchní... výmysl, kterým pridával jakési dodatecné vzrušení fyzickému uspokojeni.
Byl zamilován ted? Myšlenky uhánely príliš divoce, než aby jim dokázal plne porozumet. To byl pocit, kterému se vždycky snažil vyhnout. Chtel presne vedet, co delá. Chtel mít veci pod kontrolou. Ale zamilovat se znamenalo vzdát se cástecne této kontroly a to nikdy nebyl ochoten nebo schopen udelat.
A ted tu byl zde s Deannou Troi a stále si nebyl jist, jestli je toho schopen. Ale poprvé v živote si uvedomil, že opravdu chce.
"Imzadi," rekl a usmál se.
Vrátila mu úsmev a prikývla. "Rozumím."
Usedl a spatril, že zapadá slunce. Viselo nízko a proužky ružové a oranžové tancovaly jako tekuté prsty po betazedském nebi.
"Víš," rekl pomalu, "díval jsem se na hvezdy ve vesmíru tak dlouho... až jsem úplne zapomnel, jak krásná muže být hvezda, když.zapadá. A vidíš támhle? Ty mraky" - ukázal -"to, jak se spojují... vypadají jako dva bojující draci."
"Vidíš souboj na nebi. To je pochopitelné. Když se pošleš do vesmíru, pak je to do znacné míry tvuj souboj s vakuem."
"Je to jako ten obraz, že?"
"Do jisté míry," uznala. "Když se díváš na jakýkoli výjev, at visí na zdi nebo na obloze... vnímáš jej na pozadí svých nejniternejších potreb a tužeb. Tedy, pokud se na to díváš ve správné nálade."
"Chceš se dívat na západ slunce a opájet se filozofováním?"
"Rozhodne."
Prisunula se tesné k nemu a pak tam sedeli, pozorovali zapadající slunce a videli v nem nejruznejší podoby svých duší, které nikdy predtím nezkoumali.
Riker byl jako ocarován.
Ale asi po pul minute se k nemu Deanna obrátila a rekla: "No dobre. Už toho bylo dost. Pojd ke mne, Imzadi." Pritiskla se k nemu a položila ho nežne na zem.
Dál už slunce zapadalo bez nich.

Kapitola dvacátá sedmá

Riker zíral na papír a vrtel hlavou. Co si mohl myslet jiného?
Chystal se ho zastrcit zpátky do pásu se zásobami, když za sebou zaslechl Deanniny lehké kroky. Její necekane rychlý návrat z ranní hygieny ho prekvapil. Dopadlo to tak, že trochu zašátral, mimo a útržek papíru se snesl na zem.
Deanna jej sebrala a prekvapene si jej prohlížela. "Papír. Tak to je neco, co se nevidí každý den."
"Bezpecnostní vojáci Federace verí, že se musí pripravit na každou eventualitu - dokonce i na to, že pripíchnou zprávu na strom. Dej to sem."

Podívala se na neho a naklonila hlavu na stranu. "Wille, už spolu jdeme tou džunglí pet dní... ušli jsme vzdálenost, kterou jsme mohli ujít za tri dny, kdybychom porád... nedelali prestávky."
Musel se tomu zasmát. Deannino rozkošnictví a nadšení pro nove rozvinutou fyzickou stránku jejich vztahu byla témer zdrcující. Deanna Troi zjevne nedelala nic polovicate. Když se chtela chovat jako intelektuálka, chovala se úplne jako intelektuálka. Ale ted, když její pozornost zaujaly radosti tela, všechna její vášen byla zamerena na objevování všech možností a extrému, které takové hledání vášne mohlo vyžadovat.
"Musíme si na ty prestávky dát pozor," pravil Riker suše. Potom se zase natáhl pro papír ale ona jej sevrela v dlani.
"Jde o to," pokracovala, "že i kdybychom se tak nesblížili pres to, co spolu deláme... a i kdyby mé sympatie k tobe nebyly tak silné... porád by mi bylo jasné, žes tady napsal neco, za co se ted stydíš."
"Tak dobre, je to tak," rekl Riker klidne. "A nemyslíš, že bys to mela také respektovat?"
"Máš pravdu. Mela bych."usmála se darebácky, rozbalila papír a zacala císt.
Riker si povzdychl. "Opravdu bych byl radeji, kdybys to necetla. Nechtel jsem ti to ukázat, dokud to nebude hotové. Sakra, asi to nikdy nebude hotové. Mne tyhle veci nejdou. Ani jsem to predtím nezkoušel. Nestojí to za nic. Já -"
"Pst!" podívala se na neho s uprímným rozcilením ve tvári, Pak se vrátila k cetbe a její rty se pomalu pohybovaly.
Riker už se nesnažil ji prerušovat. Místo toho nonšalantne predstíral, že kontroluje chronometr a trikodér, a pak spokojen prikývl. Vlastne byl spokojen. Pravda, meli zpoždení... ale za hodinu dorazí na místo setkání a odtamtud už je to jen kousek jízdy do mesta.
Dodal si odvahy a podíval se na ni. Vážne si ho prohlížela a její zárivé oci se do neho vpíjely. Jak ho ucila a jak si to skvele osvojil v minulých nekolika dnech - pomalu se nadechl a pak vydechl, aby si vycistil mysl a získal tak vetší kapacitu.
Je to krásné, Imzadi, rekla mu.
Usmál se, pro sebe i navenek. Vážne se ti to líbí?
Poznal bys, kdybych lhala.
Prohlížela si papír a pak nahlas precetla: "Držím te v nárucí.
Cítím tvuj dech a tvé kouzlo A vzpomínám na cas
Bez tebe
Ale jen jako clovek vzpomíná
Na smutnou a vzdálenou minulost
A ty se pri spánku treseš v mém nárucí
Sdílíš se mnou pamet na temný cas minulý?
A usmíváš se
Sdílíš pameti casu, které prijdou?
Budoucnost má v sobe ten príslib
A tak jak si neumím predstavit, jak jsem prežíval minulost
Bez tebe
Neumím si predstavit budoucnost
Bez tebe."

"Já nevím," rekl Riker a snažil se ze svého hlasu vyloucit autorskou pýchu. "Myslím, že je to trochu preslazené."
"Ale ale, nic takového si nemyslíš," napomenula ho Deanna. "Myslíš si, že je to skvelé vyjádrení toho, cos cítil. Byls na to pyšný. Vlastne jsi porád."
Usmál se. "Mohlo me to napadnout, než jsem zacal predstírat skromnost pred empatikem."
"Presne tak. Nezískáš tím nic, jen rozpaky."
"Když mluvíme o rozpacích, meli bychom vyrazit. Už máme takové zpoždení, že už jen to je zatracene rozpacité. Seržant Tang se se mnou v minulých dvou dnech spojoval už ctyrikrát, jen aby se ujistil, že jsem stále naživu."
"Je od neho hezké, že má o tebe takovou starost." Složila papír a uložila ho do živutku. Riker se na ni prekvapene podíval.
"Ty, mi to nevrátíš?"
"Prosím, nepremlouvej me. Ráda bych si to nechala."
Povzdychl si. "Jen když slíbíš, že to nikomu neukážeš."
"Platí."
Prinutili se nepodlehnout pokušení a urazili zbytek cesty bez dalších improvizovaných prestávek. Drželi se pevne za ruce, prsty meli propletené a teprve když byli na dohled tábora, pustili se, protože se spolecne rozhodli, že bude asi lepší, když prijdou na místo setkání bez známek rozkvétající lásky mezi nimi.
Tang a nekolik lidi z bezpecnostního oddílu na ne cekali. Zachránené umelecké poklady Betazedu už byly poslány napred do mesta a byly opet bezpecne v muzeu. Tang rovnež zarídil, aby tela sindarínských nájezdníku byla odeslána zpet - bez komentáre - do Sindarínské domoviny.
"Dobrá práce, seržante," rekl Riker pochvalne. Otocil se a napráhl ruku k Deanne Troi, která ji uchopila a pokusila se zachovat neutrální výraz. "To je Deanna Troi."
"Madam," pozdravil ji Tang lehkým úklonem hlavy. Potom si vymenil pohled s Rikerem. Pokud mel Tang nejaké tušeni, co se delo v jalarské džungli, nedal to na sobe vubec znát. Byl už príliš starý voják, v pravém smyslu toho slova, než aby roztruboval, co si myslí. "Máte jistotu, že vudce tech nájezdníku dostal, co mu patrí?"
"Ovšem," prisvedcil Riker. "Co jsem videl, nebylo zrovna nejpríjemnejší... ale urcite dostal, co mu patrí." "Výborne, pane. Pujdeme?"

"Samozrejme, seržante."
Cesta zpátky do mesta trvala relativne krátce. Po celou dobu spolu Deanna a Will prohodili jen velmi málo slov, vetšinou pouze zdvorilosti týkající se zdraví a momentálního stavu toho druhého. Ale pak, když se blížili k okraji mesta, Riker v duchu uslyšel...
Co kdybys dnes vecer prišel k nám?
Nebude to tvé matce vadit?
Vadit? Deannin hlas znel témer posmešne. Jak by jí to mohlo vadit? Myslím, že ti bude chtít podekovat za mou záchranu. Chtela bych, aby ti byla víc naklonena.
To by bylo moc hezké. Myšlenka, že je mi méne naklonena opravdu mrazí.

"Chci slyšet podrobnosti."
Riker hledel pres Roperuv stul na nejvyššího zástupce Federace. "Jaké podrobností?"
"Jaké?" Roper vypadal neverícne. "Úplne všechno! Co si vubec myslíte?" Posunkem vybídl Rikera, aby se posadil. "A nic nezatajovat!"
S pokrcením ramen se Riker chystal usednout... a pak ho náhle napadlo, aby si otocil kreslo operadlem dopredu a sedl si na ne obkrocmo. "Byla to pomerne jednoduchá operace. Prohledávali jsme prales. Mel jsem dost štestí, takže jsem narazil na sindarínského nájezdníka ješte predtím, než mohl Deanne ublížit. Odolával mým pokusum zajmout ho a zahynul v bažinné jáme. Privedl jsem Deannu na místo setkání a ted je momentálne doma, živá a zdravá. Konec príbehu."
"Ne," odporoval Roper a pohrozil prstem. "Ne, to není konec príbehu. Vy a ona v pralese. Parná, romantická , džungle Jalara. Vy jste jí práve zachránil život, ona je vám nesmírne vdecná. Atmosféra, nálada. Naše sázka. Naše sázka, sakra práce. Nepovídejte mi, že když vám to takhle spadlo do klína, nevyužil jste príležitosti a...?"
Riker si povzdechl a rekl: "Dobrá, Marku. Priznávám se."
Riker dychtive spráskl ruce. "Povídejte. No tak. Dejte starci jeho delegované vzrušení."
"Obávám se, že to nemužu udelat," pravil Riker pomalu. "Ale mužu vám dát vašich dve ste kreditu."
Roperova tvár posmutnela. "To chcete ríct, že -!
"Cistý jak padlý sníh, Marku. A já vyrostl na Aljašce, takže mi verte, že vím, o cem mluvím."
Roper se oprel a vypadal jako díte, kterému práve rekli, že existence vánocního Ježíška je jen málo pravdepodobná.
"Tomu neverím."
"Verte tomu, Marku. Abych použil staré baseballové rcení, nikdo neodpálí tisíc. Dal jsem do toho všechno, ale obávám se, že k tomu zkrátka nedošlo. A už me nebaví zranovat své ego neustálými pokusy."
"Musím priznat," kroutil Roper hlavou, "že jsem trochu zklamán. Vetšinou mám na lidi cich, kapitáne. A prestože jsem okázale dával najevo neco jiného, cítil jsem proste v kostech, že z vás a Deanny by by1 hezký pár. Obecne jsem se naucil svému instinktu duverovat. Nerad zjištuju, že jsem se tolik zmýlil."
"To se stává i nejlepším z nás, Marku. Pokud jde o Deannu a o mne, asi nejsem na její úrovni. Ale podívejte se na to z té svetlejší stránky. Jiste se oba cítíme zklamáni. Ale vy máte k tomu zklamání aspon dve ste kreditu, jak jsme se dohodli."
"A díky tomu se mám cítit líp?"
"Jeden z nás by se mel cítit líp."
Roper, si ho nejakou dobu prohlížel a Riker si peclive udržoval neutrální výraz. "Víte, co si myslím?" nadhodil po chvíli Roper.
"Ne, Marku. Co?"
"Že jste ten nejspokojenejší "poražený," jakého jsem kdy videl."
Riker se záhadne usmál.

Kapitola dvacátá osmá

Riker stál u vchodu domu Troiu a trpelive cekal, až se dvere otevrou. Ale zdálo se mu, že ceká nezvykle dlouho, než se tak nakonec stalo.
Nestál tam pan Homn. Stála tam Lwaxana.
Riker se vdecne usmál. "Paní Troi," rekl a myslel to jako pozdrav. Prinutila se k úsmevu, ale neustoupila, aby mohl jít dál.
"Porucíku," pronesla zvolna, "Chci, abyste mi veril, když vám povím, že to pro mne není snadné."
"Co není snadné, paní Troi?"
"Zaprvé, mou morální povinností je vám podekovat. Vysvobodil jste mou dceru z velmi nebezpecné situace. Máte za to ode mne navždy muj dík a pocit, že jsem vám zavázána. Vždy budu mít na pameti vaše hrdinství, kdykoli na vás v budoucnu pomyslím."
"Dekuji vám."
Avšak zjevne ješte neskoncila. "Kvuli tomu nepoužiju svého známého vlivu v Hvezdné flotile, abych dohlédla, že budete tvrde potrestán."
"Já... prosím?" Ale už když to ríkal, prolétlo mu mrazive hlavou: Ona to ví.
Lwaxana ho o tom nenechala na pochybách. "Co jste následne provádel s mou dcerou bylo zcela nepatricné. Využil jste velmi dráždivé príležitosti."
"Co se stalo mezi Deannou a mnou, paní Troi," rekl Riker chvatne a snažil. se, sec mohl, aby nevybuchl, "bylo zcela

vzájemné a je to jenom naše vec. Chci videt Deannu."
Pokusil se projít kolem Lwaxany.
Rozpráhla pevne ruce a její hlas byl jako led. "No tak do toho, pomozte mi, porucíku, bez ohledu na závazky, které k vám mám, jestli sem vkrocíte bez mého svolení, zažaluju vás pro nezákonné vniknutí. Je to jasné?"
Zarazil se.
"Chci videt Deannu," opakoval tichým, ale naléhavým hlasem.
"A co chcete delat? Co jí chcete ríct? Co jí mužete nabídnout, porucíku? Co, krome dalšího marení toho, k cemu je predurcena?"
"Dalšího...?"
Vztekle dupla. "Cožpak nic nechápete? Nic? Chápete vubec, kam až jste se to upachtene prokopal? Prímo doprostred povinností, které pretrvávají staletí! Tradice, které byly staré už v dobe, kdy vaši predci teprve objevovali tajemství obuvi! Nemyslete si, porucíku! Deanna není jako ty ostatní! Není jako jiné ženy, které jste poznal! Není ani jako ostatní Betazoidi!"
Lwaxana uhodila pestí do otevrené dlane, aby zdurazni!a, co ríká. "Každý krok v jejím živote byl pro ni naplánován! Její vzdelání, zamestnáni, místo v betazedské spolecnosti - všechno!"
"Vámi," hlesl.
"Ano, mnou. Jisteže mnou. Myslete si, že s chutí beru na svá bedra tu zodpovednost? Ne, porucíku. Ne, s chutí ne. Ale delám to proto, že je to má povinnost, a prijímám to tak. A Deanna rovnež prijala svou roli, své povinnosti i svou budoucnost. A ríkám vám, porucíku, tady a ted, že je to budoucnost, v které vy nemáte místo."
S ledovým pohledem rekl: "To nechte na Deanne a na mne."
"Ale! Vážne?" rekla Lwaxana a nesnažila se ani, aby její hlas neznel sarkasticky. "A kam to rozhodnutí povede? Vzdáte se své kariéry pruzkumníka galaxií? Vymeníte to za stálé místo tady na Betazedu? Pristrihnete si svá hvezdná kridýlka? Vymeníte své hvezdné boty za vycházkové polobotky?"
"Chci videt Deannu -"
"A k cemu to bude dobré, porucíku?" pokracovala neoblomne Lwaxana. "Jste opravdu pripraven všeho se pro Deannu vzdát? A jestliže ano, na jak dlouho, porucíku? Kdy se vám obzory jedné planety zacnou zdát omezené? Kdy vás pohled na totéž slunce, vycházející a zapadající, den za dnem, den za dnem, zacne drtit, dusit a škrtit? A kdy zacnete Deannu obvinovat z toho, co jste kvuli ní musel obetovat? Za rok? Dva? Pet? Když první vášen nespoutané lásky pomine, porucíku, a žádný žár se nevyrovná hvezdám, které byly kdysi vaším domovem... co pak? Odpovezte mi."
Chladná zlost ho dusila a zprvu nebyl schopen odpovedi. Ale pak, v hale za Lwaxinými zády, ji spatril. Stála tam u schodište s vystrašeným výrazem v tvári. "Deanno!" vykrikl.
Její ruce se pohybovaly v malých prázdných kruzích. Lwaxana pohlédla z jednoho na druhého a pak rekla tvrde: "No tak mu to povez, Deanno."
Deanna sklopila zrak a nenalézala slov.
"Deanno," vydech Riker, a pak rekl: "Imzadi."
Lwaxana po nem strelila pohledem, který mohl spálit jednu z tech horkých hvezd, o nichž pred chvílí mluvila.
A Deanna se mu ted dívala prímo do tváre. Stála jen nekolik metru od neho, avšak slova a zpusob, jak to rekla, znela jako z nekonecné vzdálenosti.
"Má pravdu, Wille," rekla Deanna bezbarve.
"Nemá pravdu! Ona -"
"Dríve cí pozdeji," pokracovala Deanna, jako by Riker nebyl nic rekl, "budeš chtít odejít. Tvé místo je tam v prostoru. Moje tady." Zaváhala, a pak rekla: "V tomhle musím být dospelá. Oba musíme. Nikdy to nebude lepší než tam v pralese, Wille. To bylo všechno. To byl ten vrchol. Já... na to chci tak vzpomínat. Než te tvá povaha zavede na jiná místa, za jinými ženami..."
"Deanno," rekl zoufale a cítil, jako by ji ztrácel z dohledu, prestože tam porád stála.
"Nechme si to pekné, Wille. Necekejme, až se ten vztah pokazí a bude se nezadržitelne hroutit. Mysli na to, co jsme prožili. To je pro nás duležité. Protože v budoucnu už pro nás nic není. Nic."
Otocila se na podpatku a víc už nerekla.
Imzadi, vychrlil ze sebe deprimovane.
Ani nezpomalila svuj krok... ne, ona od neho utíkala... do schodu, aby ji nevidel.
Lwaxana na neho pevne pohlédla. V ocích však nemela vítezný pohled, pomyslel si, to bylo zvláštní.
"Ne, není to zvláštní, porucíku," zareagovala na nevyrcenou myšlenku. "Já nejsem lidožravá obryne. Verte tomu nebo ne... já chci pro Deannu jen to nejlepší. Snad, až nekdy budete mít deti, prijdete na to, že péce o, jejich blaho neprináší mnoho radosti. Nekdy - jako treba ted - jde o zodpovednost, která obzvlášt bolí. Jako dustojník Hvezdné flotily... Williame... by vám to nemelo být tak zcela cizí. Dal jste slib, že budete prebírat odpovednost, i když se obcas nedockáte vdeku. Plnit príkazy nadrízených, i když nebudete souhlasit. Nebo nebudete nic podnikat ve jménu Základní poucky, i když to bude v rozporu s vaším morálním cítením. Nu, nemusíte být zrovna u Hvezdné flotily, abyste musel celit takovým složitým situacím. Deanna ted jedné takové celí... a já také. A verte nebo ne, nemám z toho radost. Protože to pusobí mé dceri bolest, a to nemám ráda. Ale všichni máme, své povinnosti, porucíku. Deláme, co musíme. Já to vím a prijímám to, stejne jako Deanna. A myslím si, že nadešel cas, abyste to pochopil i vy. Na shledanou, porucíku."
A zavrela mu dvere pred nosem.

Kapitola dvacátá devátá

Skotská pálila, když ji Riker proléval hrdlem.
Dostal ji od Tanga. Seržant zpozoroval Rikerovu zasmušilost po návratu od Troiových, beze slova vytáhl lahev ze svého tajného úkrytu a nabídl ji Rikerovi s ujištením, že potom všechno snáze stráví... zklamání, bolest, krivdu, cokoli.
Riker zíral na láhev a pak jí pevne uchopil za hrdlo. Pohlédl na Tanga a zeptal se: "Nechcete se pridat?"
Tang si dal ruce za záda a zamyšlene se zhoupl na patách: "Uprímne receno, pane," rekl po krátké úvaze, "pochybuju, že byste o mne stál. Každý muž se cas od casu potrebuje ožrat úplne o samote."
Riker prikývl. "Seržante, jste moudrejší než by se na vaši hodnost slušelo."
"Díky, pane. To patrí -"
" - k službe," dokoncil Riker spolecne s ním.
Riker už byl ve svém apartmá a naléval si další sklenicku. Odolal nutkání loknout si prímo z lahve. Chtel prece jen alespon trochu zachovat dekorum Hvezdné flotily. Byl si jistý, že nekde, v jakési knize rádu, cetl pravidlo, že dustojník pije vždy ze sklenky.
Hodil do sebe dalšího panáka a snažil se rozvzpomenout, co ho vlastne tak strašne rozcílilo.
"Deanno," rekl nahlas a pak si vzpomnel.
Co si sakra mysle!? Takhle se zaplést s místním devcetem. Takové veci vždycky koncily špatne. A nejen, že se zapletl. On k ní musel... zacít chovat city.
"Ne city," zabrucel si pro sebe a pokusil se tím utešit. Ano, tak nejak to musí být. On k ní vlastne nic necítil. Ne doopravdy. Byl to jen... sebeklam. Pokus presvedcit sebe sama, že mu v tom jeho mozku strašila jakási uprímná láska k ní, protože to byl jediný cit, který by žena jejího typu prijala, než prikrocili k té casti vztahu, která stála za námahu. Ano, té casti, která stála za námahu, což bylo... což bylo...
Svraštil celo. "Která cást vlastne stála za to?" otázal. se.
U dverí se ozval bzucák.
Riker se dotkl svého komunikátoru. "Tady Riker." Cekal na odpoved.
U dverí to znovu zabzucelo.
Riker se znovu dotkl komunikátoru. "Tady Riker," rekl s rostoucím podrážděním.
"Wille?" ozval se skrz dvere hlas Wendy Roperové.
"Mluv nahlas, Wendy," rekl do komunikátoru: "Máme mizerné spojení."
"Jdu te navštívit, Wille."
Pokrcil rameny. "Jiste. Jen prijd."
Dvere se otevrely a Wendy vešla dovnitr. Riker prekvapene zamrkal. "To je rychlost."
Wendy príliš nerozumela, o cem hovorí, ani to nepredstírala. "Slyšela jsem, že máš špatnou náladu, Wille,"
"Nesmysl!"prohlásil a povstal. "Vypadám snad na to?"
"Ne. Vypadáš spíš opile."
"Opile!" opakoval Riker pobourene. "To je, mladá dámo, ošklivá pomluva, kterou o mne rozširují ti, jimž jsem šlápl na kurí oko."
Krátce se tomu zasmála. "No, jestli jsi opilý, tak máš alespon zábavnou opici. Táta pije vetšinou jen syntehol."
"Syntehol!" odfrkl pohrdave Riker. "To je pro malé deticky! Nikdy bych nemohl pít ten ferengijský patok." Kroužil po pokoji trochu prehnane pomalými, pevnými kroky. Z niceho nic se otocil k Wendy a rekl: "A nebyla ani moc hezká!"
"Kdo?"
"Ona! Mela... moc dlouhý nos.A ústa moc široká. A... lícní kosti moc vystouplé. V podstate... byla ošklivá."
"Kdo je to ona?"
"Jedna, kterou jsem znal. Nebo jsem si myslel, že znám." Klesl na okraj postele a chvilku zíral do prázdna. Wendy se posadila vedle neho a cekala, až bude mluvit dál.
"Víš," rekl po chvíli, "vezmeš si neco do hlavy a myslíš si, že to tak bude fungovat. A nikdy to tak není. Nic nedopadne tak, jak si myslíš."
"Vím, jaké to je."
"Podíval se na ni. "Vážne?"
"No ovšem. Osud ti porád hází klacky pod nohy."
"Ale proc zrovna mne?"
"Nejen tobe." Jeho pronásledovaný výraz ji témer rozesmál. "Každému. Taky jsem si prožila pár zkažených románku. A muj táta - myslíš, že ho to nevzalo, když máma zemrela?"
"A vzalo?"
"Samozrejme, že vzalo. Byla z neho troska. Ale nemusíš se usmívat a poskytovat osudu jistý terc, když už ti hází klacky pod nohy. Bojuješ s ním, to je všechno. Proste mu dáš najevo, že se s tím jen tak nesmíríš. Proste nesmíríš."
"Nic nepochopila," rekl Riker chmurne. "Myslel jsem, že pochopila, ale nic nepochopila. Nevidí nic než tuhle... mizernou mrnavou planetu. Celá galaxie otevrených možností, a ona strcí hlavu do písku tady na Betazedu..."
"Tak to já ne," rekla Wendy pevne. "Já neprožiju celý život tady, to se mužeš vsadit. Tahle prefilozofovaná kamenná koule, nikdy. Kdepak."
"Nikdy?"
"Nikdy. To me nepritahuje. Žádné závazky. Chci mít svobodu," rekla Wendy ohnive. "Ješte jeden nebo dva roky tady, a dost. Pak jdu pryc. Snad se dostanu k diplomacii. Atašé, nebo neco takového. Kdo ví? Treba budu muset stopovat. Poznat galaxii. Chytit se každé príležitosti na nákladních lodích, príležitostne pracovat, abych mohla cestovat."
"Žádné závazky."
Hledel na ni. "Už ti nekdo rekl," pravil s pocitem nesmírne príjemné závrati, "jak jsi hezká?"

Usmála se. "Už dávno mi to nikdo nerekl."
"Tak tedy" - zamyslel se - "udelal nekdo neco s tím, jak jsi hezká?"
"To už je hodne dávno."
Políbil ji a pocítil závrat. Byla teplá a poddajná. Nic nepožadovala. Poddávala se. Nechtela po nem víc, než byl schopen dát.
Na okamžik se od ní odtrhl. "Co si myslíš o výtvarném umení?"
"Nuda."
"Díky bohu," rekl a oba se položili do postele.
Lwaxana sedela ve svém oblíbeném kresle v pracovne, cetla a cítila se výborne. Deanna sedela vedle u stolku, obklopená poznámkami z ruzných semináru psychologie.
"Co to studuješ, malická?" vyslala k ní Lwaxana.
Deanna nereagovala.
Lwaxana se na ni podívala a zpozorovala, že Deanna civí do prázdna. Deanno, vyslala ke své dceri. Deanna vzhlédla a Lwaxana pokracovala, co to studuješ?
"Aha." Deanna mrkla na poznámky, které mela pred sebou. Pozvedla jeden list: "Lidské dysfunkce."
"Nu," pripomnela Lwaxana s lehkým úsmevem, "už jsme tu dnes meli dostatecne ilustrativní studijní príklad, že?"
"Maminko, to není od tebe hezké," rekla Deanna škrobene.
"Víš," pokracovala zamyšlene Lwaxana, "z té tvé rozšírené zkušenosti s ním bys mohla neco vytežit - ciste na studijním základe. On by se mohl stát fascinující studií ohledne posedlého chování, nebo sn -"
Deanna se zvedla z kresla a zamírila ke dverím. "Jdu pryc."
Lwaxana hned svraštila celo a vstala ze svého kresla. Ne, že by prímo bránila Deanne v odchodu, ale Deanna byla nucena kolem ní projít. "Je pozde," rekla Lwaxana.
"Myslím, že jsem už trošku stará pro vecerku, maminko."
"Snad. Ale ne dost stará, abych ti nemusela pripomínat, co je to zdravý rozum. Pujdeš za ním a nesnaž se mi lhát."
"Prišlo to tak náhle, maminko. Ono -"
Lwaxana zdvihla prísne prst, "Prišlo to tak náhle, jak bylo treba. Oba jste to potrebovali. Ani jednomu z vás by neprospelo, kdyby se to vleklo. Je po všem. Je konec. Dost. A ted se vrat ke studiu."
"Maminko, já nechci. Nemužu. Já -"
Nezajímá me co chceš, zaznel durazne v Deannine hlave ostrý Lwaxanin hlas. Udeláš to, co ríkám!
Deanna ustoupila o krok a fyzicky tak reagovala na myšlenkové výcitky. Potom se zachmurila a pevne sevrela ruce.
"Je to opravdu tak, že," rekla Deanna opatrne. "Ty se nestaráš o to, co cítím."
"Starám se o to, co je pro tebe nejlepší -"
A se silou, která borila molekuly vzduchu, vmetla Deanna své TO NENÍ PRAVDA, MAMINKO! Lwaxane do tváre.
Lwaxana se zapotácela a zbledla pod svým make-upem. "Jak si vubec troufáš myslet si o mne neco takového? Naznacovat, že -!"
"Já to nenaznacuji, maminko! Já to rovnou ríkám!" Deanna si na okamžik pomyslela, že jí opustí odvaha, ale pak si vybavila strach, který' musela prožít tam v džungli, a zjistila, že ve srovnání s tím to nic není.
Najednou musela vyhrknout: "Celé roky, maminko celé roky - když bylo všechno, všude a porád po tvém, jsi mi narizovala, co mám delat a co musím delat. A porád mi tvrdíš, že je to kvuli mne. Ale není to kvuli mne, maminko! To je kvuli tobe! Má to uspokojit tvoje potreby, tvoje touhy a tvá rozhodnutí. Nikdy ses me nezeptala, jestli o tyto takzvané povinnosti stojím! Nikdy te to nezajímalo! Ty sis zkrátka... zkrátka sis myslela, že je prijmu za své, protože jsou duležité pro tebe. Ale pro mne nejsou duležité, maminko! Je mi líto! Nechci mít v držení Svatý kalich! Delej si s ním, co chceš! Udelej ze Svatých kruhu píštalky, mne na tom nezáleží!"
"Deanno -!" Lwaxanu zaplavil nepopsatelný šok. "To bych byla drív zemrela, než abych takhle mluvila s mou matkou!"
Deanna však neprestávala. Bála se, že když prestane, nebude už mít odvahu znovu zacít. "Chci mít své vlastní plány, maminko!" Uderila se pestí do prsou, aby to zduraznila. "Chci o sobe rozhodovat sama! Chci mít svoji volbu! Ne tvoji. Nechci staletou tradici. Chci svoji. Mám na ni právo! Všechno, co jsem udelala, jsem udelala proto, žes to za mne rozhodla! Kdy prijde moje šance, maminko? Kdy budu já moct rozhodovat o povolání, možnostech a svatbách? Kdy?"
"Až budeš mít dceru! Budeš delat to, co já!"
Deanna se zhrozila a udivene se na matku zahledela. "To nemužeš myslet vážne."
Lwaxana mlcela.
"To nemužeš myslet vážne," opakovala Deanna. "Generace za generací, kdy ženám nebylo dovoleno samostatne myslet... vecný vzor, díte za dítetem..." Deanna vstala. "U mne to koncí, maminko."
"To ten Riker," rekla Lwaxana zlostne. "Od neho máš tyhle myšlenky."
"Ne, maminko. Ty myšlenky tam byly porád. Jen jsem nikdy nemela odvahu je vyslovit nahlas. A nejhorší na tom je, že tys vedela, že tam jsou. Musela jsi to vedet. Vedela jsi, že jsem neštastná, ale stejne sis delala s mým životem, cos chtela a pocítala jsi s mou poslušností a svedomitostí."
"Vedela jsem, že až dospeješ, pochopíš -"
"To ses zmýlila, maminko."
Deanna obešla Lwaxanu a zamírila ke dverím. Její matka se ohlédla a zvolala: "On pro tebe znamená víc než já!" Deanna se.otocila a vzdorne zakricela: "Ano!"
"To nemužeš udelat! Studuješ... máš povinnosti... jsi predurcena!"
"Chci být s ním, maminko! Nemela jsem se nechat zastrašit a zase se ti podvolit. Nemela jsem ho jen tak nechat odejít. Už se nikdy nemužeme vrátit k tomu, co bývalo predtím, maminko. Už to proste nejde. Byla by to lež a já nechci žít ve

lži!"
Lwaxana si dala ruce v bok a rekla sarkasticky: "A co hodláš delat? Skoncit se studiem?"
"Pravdepodobne."
"Vezmeš si ho?"
"Možná. Možná ne. Možná jen pujdu s ním a budu štastná, že jsem v jeho blízkosti. Až bude odlétat se svou lodí, zkusím se prihlásit. Na nejakou práci, je mi jedno, jakou. Šéfkucharka a mycka lahví - na tom nezáleží, jen když budeme spolu."
"Ty a vesmírná lod?" rekla zdešená Lwaxana. "Krásná, svobodná bytost, jako jsi ty, zavrená na nekolik let na lodi? Milióny svetelných let od domova? To je šílenství!"
"Už dlouho uvažuju o Hvezdné flotile. Dobrodružný život plný objevných myšlenek a filozofií, které presahují vše, co jsem tady poznala. Nikdy jsem to však nepokládala za možnou alternativu. Jenže ted už tomu rozumím. Tam je celá galaxie príležitostí - dokonce i pro dceru Pátého rodu, jen když bude mít odvahu se jich chopit. A kdo ví? Treba do Hvezdné flotily nevstoupím. Treba se vrátím ke geologii. Treba se prebarvím namodro a stanu se nahou tanecnicí v soustave Zetli. Ale at už udelám cokoli, bude to moje volba, ne tvoje."
Deanna zamírila ke dverím a v hlave ji zaznelo: Jestli odejdeš temi dvermi, už se nevracej.
Deanna vyšla ze dverí.

Kapitola tricátá

Deanna vešla do budovy velvyslanectví, která byla ted tichá, protože už bylo dávno po úredních hodinách. Presto narazila na nekolik mužu z bezpecnostního oddílu, které si pamatovala z místa setkání v džungli.
"Brý vecer, slecno," rekl Sommers a pokynul hlavou.
"Dobrý vecer. Já... já jdu za porucíkem Rikerem."
"Ano, slecno. Ovšemže," odvetil Sommers. "Víte, kde to je?"
"Ano, jiste."
Zamával jí na rozloucenou a Deanna pokracovala dlouhou chodbou dál. Sommers si zabrucel pod vousy: "Dustojníci dostanou všechny ženské."
Deanna šla prímo do Rikerova apartmá a srdce jí bušilo. Predstavila si, co rekne, co udelá. Bude na ni velmi pyšný, že se postavila své matce, že se rozhodla vzít život do vlastních rukou. Poblahopreje jí, vzruší ho její láska k nemu, vezme ji do náruce...
Vstoupila do jeho pokoje a zkamenela.
Místnost byla jen málo osvetlena, ale dokázala rozeznat Rikera, jak leží nahý na posteli. Cásti uniformy byly rozházené na nekolika místech kolem. Spal... stocený kolem nahého ženského tela, v nemž Deanna poznala Wendy Roperovou.
Deanna ze sebe nevydala ani hlásku, ale její mysl kricela zahanbením a pokorením.
To však bohate stacilo, aby se Riker probudil.
Posadil se a byl trochu zmatený a dezorientovaný. Posadil se príliš rychle, bez ohledu na to, že hodne pil, a ted mel pocit, že se mu hlava rozletí po pokoji. Nechápave cosi zadrmolil.. a pak spatril ve dverích Deannu, osvetlenou zezadu zárivkami z haly.
Chvilku mu trvalo, než plne pochopil, že to není sen, ci spíše nocní mura. "Deanno?" rekl slabe a jakoby z dálky.
Chtelo se jí s jecením utéct halou pryc, ale v žádném prípade by nepripustila takový odchod ze scény. "Omlouvám se, porucíku. Zrejme jsem prišla nevhod. Snad bych napred zavolala, treba bych se vám vešla do rozvrhu."
Její tón Rikera zranil. "Deanno," rekl a vstal . Ale koordinace jeho pohybu byla zlá, a místo upadl na podlahu.
Hluk probudil zcela strízlivou Wendy, která se zmatene posadila a rozhlédla. Spatrila Deannu, trochu urážene zamrkala a pritáhla si k sobe deku.
"Deanno," zacal znovu Riker. Natáhl se po své uniforme a zacal si ji oblékat.
"To je pekné. Moje jméno si ješte vybavuješ docela presne," poznamenala a složila si ruce na prsou.
"To není tak, jak si myslíš." Pak Riker pohlédl na Wendy a zválenou postel a zpátky na Deannu. "No dobre, je to tak, jak si myslíš. Ale já... ríkala jsi, že už mé nechceš nikdy videt, rekla jsi, že jsme spolu skoncili a -"
"A neubehlo ani dvacet ctyri hodin, a ty už sis našel dámskou spolecnost, tak snadno ses z toho dostat. Vlastne ses z toho vztahu nedostal, ty jsi z nej prímo vyletel, rekla Deanna hlasite.
Riker se ji snažil ztišit, což ji vyprovokovalo k tomu, aby mluvila ješte hlasiteji. "Bojíš se, že to nekdo uslyší?" tázala se.
"Ne," zašeptal. "Jen... bolí me hlava."
"To je mi líto,'" rekla, ale ani v nejmenším to tak neznelo. "Už tvou hlavu nebudu zatežovat."
Otocila se na podpatku a odkrácela. Riker si nestihl ani dopnout uniformu, nicméne vybehl za ní. Dostihl ji v polovine chodby a obrátil ji k sobe. .
"Tys rekla -" zacal.
"Já vím, co jsem rekla. A zajímá te, co jsem rekla své matce? Rekla jsem jí, že jsem te nemela od sebe odstrkovat. Že už je na case, abych šla svou vlastní cestou. A že chci po té ceste krácet s tebou." Do ocí se jí nahrnuly horké slzy, které se snažila potlacit. "A já jsem si bláznive myslela, že ty to chceš také."
"Chci -"
"Nechceš. Tys podrezal tu vetev, po níž jsem k tobe šplhala."
"Tak to nebylo. Už mi to porádne nemyslelo a pak se objevila Wendy a - "
"A naskytla se ti príležitost."
"Ano."

"A vlastne to nic neznamená."
"Ne."
"A jak mám vedet," pravila ledove, "že cas, který jsme spolu strávili, nepatrí do stejné kategorie?"
Vzal ji za ramena. "Víš dobre, že nepatrí."
"Myslela jsem si, že to vím. Ale ted už si nejsem tak jistá. A co je horší, ani ty si tím nejsi jistý. Wille... myslela jsem, že mezi námi je neco zvláštního. Fyzického i duchovního. Ale pro me vyplývá jedno z druhého. Pro tebe ne. A nemyslím, že se v tomhle ohledu nekdy zmeníš."
Riker cítil, že mu cosi uniká, cosi velmi duležitého - duležitejšího, než si vubec mohl predstavit - a náhle to zoufale chtel napravit. "Zmením se," rekl. "Mužu -"
"Pres noc to nejde. Možná, že se jednoho dne zmeníš, možná, že se nezmeníš nikdy. Možná, že pro tebe je to vec, která prichází s duševní vyzrálostí. Ale muj život nemuže záviset na nejakém možná. Protože ty opouštíš planetu, já se musím rozhodnout a nemužu své rozhodnutí založit na nejistote."
To ho dopálilo. "Mluvíš, jako bys byla svatá. Jak mužeš vedet, jak to bude s tebou? Treba se zmeníš ty, až vyzraješ. Treba se rozhodneš, že nemusíš být zrovna po uši zamilovaná, aby sis nekoho pustila k telu. Treba objevíš, že fyzická stránka veci má také neco do sebe, když už sis dovolila ji okusit."
"Snad," rekla klidne. "Ale jednou vecí jsem si ted naprosto jistá."
"Vážné? A jakou?"
"Že ty u toho nebudeš."
Premýšlel, co by na to odpovedel, ale než mohl neco ríct, pohladila ho dlaní po tvári a v jejím hlase už nebyl hnev, jen smutek. "Je mi líto, Wille. Proste si myslím, že nemáme žádnou budoucnost."
Pak se obrátila a odešla.
Riker tam bez pohnutí stál a sledoval ji. Chtel neco ríct, ale nemohl. Snad to zpusobilo to pití, po nemž mu stále hucelo v hlave, nebo zkrátka nebyla žádná slova... ani myšlenky.
Otocil se a spatril seržanta Tanga, který se opíral o zed a zamyšlené si ho prohlížel.
"Dobre jste udelal, že jste ji nechal jít, pane," rekl Tang.
"Pamatujte si, za každé zlomené srdce, které muž z Hvezdné flotily opustí, rozzárí se hvezda -"
"Držte zobák, Tangu," rekl Riker, prošel kolem neho a zamíril zpátky do svého pokoje.
Tang pouze nevzrušene pokýval hlavou. "Držet zobák, pane. To patrí k službe."

Deanna Troi nahlédla do studovny a zjistila, že tam matka stále ješte je.
Lwaxana hledela na malý holograf. Vubec na Deannu nepromluvila, ale Deanna vycítila, že matka v duchu chce, aby vstoupila. Opatrne vstoupila do studovny a podívala se matce pres rameno.
"To je babicka, že," rekla Deanna.
Lwaxana pouze prikývla.
Dlouho obe mlcely a pak Deanna rekla: "Prišla jsem si pro své veci."
Matka ješte chvíli hledela na holograf a pak pravila: "Víš... když jsem ti rekla, že jestli odejdeš temi dvermi, už se nebudeš moct vrátit... ta slova mi znela nejak povedome. Pátrala jsem v pameti a snažila se vzpomenout, kdy jsem je slyšela."
"A vzpomnela sis?"
"M-hm. Moje matka" - zamávala Lwaxana lehce holografem - "mi to rekla. Když jsem jí oznámila, že si chci vzít tvého otce."
"Mela s tebou své vlastní plány?"
"Samozrejme. Tak, jako jsi ty zaslíbená Wyattovi, já jsem byla zaslíbená... jak se jmenoval?" Zarazila se, a pak si to vybavila: "Stahly. Tak se jmenoval. Ale když jsme dosáhli vhodného veku, poprvé jsme se setkali a... no, nejak to... nevyšlo."
Deanna si vzrušene drepla vedle matky. O tom Lwaxana ješte nikdy nemluvila. "Proc ne? Nelíbili jste se jeden druhému?"
"Ale ne, docela jsme se k sobe hodili.. Celkem se mi líbil a já jemu také. Ale... hned potom, co nás seznámili, jsem pochopila, že je to marné. Hlavne proto, že... byl zamilován do nekoho jiného."
"Do jiné ženy?"
Lwaxana se na ni smutne podívala. "Do jiného muže."
Deanna dokázala jen soucitne povzdechnout.
"Nejhorší na tom bylo," pripustila Lwaxana, "že jim to slušelo daleko víc, než když byl se mnou."
Deanna se snažila potlacit úsmev. "Muselo to pro tebe být velmi težké."
"No, naštestí jsem krátce nato poznala tvého otce. Ale matka byla príliš zranená krachem svých svatebních plánu, takže zásadne odmítala všechny, které jsem privedla. Jednou jsme se kvuli tomu strašne pohádaly. Na tvém otci snad nenávidela úplne všechno."
"Tak jako nenávidíš Willa Rikera?"
"Ale kdepak... drahoušku, ty si myslíš, že jsem byla zlá?" Lwaxana se nevesele zasmála. "Ona byla mnohem horší. Mnohem horší. Protože pro ni to byla otázka zranené pýchy. Myšlenka, že bych si mohla sama najít ženicha, když ona selhala. A když jsem vybehla ven, vlastne temi samými dvermi" - ukázala na domovní dvere - "rekla , že už se nemám obtežovat s návratem. Ona to tak samozrejme nemyslela. No... možná, že v té chvíli ano."
"A tys to myslela vážne, když jsi mi to rekla?"
Lwaxana na ni zamyšlene pohlédla. "V té chvíli." Potom rozpráhla náruc. "Ach, Deanno... je mi to tak líto."

Deanna se naklonila vpred, aby ji matka mohla obejmout. "Ceho je, ti líto, maminko?"
"Je mi to líto, protože vím, co se stalo, když jsi šla za porucíkem Rikerem. Víš... matka takové veci ví."
"Zvlášt, když matka umí císt myšlenky."
"To je pravda. A také... je mi to líto, protože v jednom jsi mela pravdu. V tom, že, se mezi námi mnoho zmenilo. A nemužeme se vrátit k tomu, co bylo."
"Proc je ti to líto, maminko?"
"Protože se mi líbilo, jak to bylo predtím," rekla Lwaxana žalostne. "Bylo to hezké, jednoduché, bez komplikací." Ale pak si povzdychla a poplácala ji po hrbetu ruky. "Ale tys to tak nechtela. .Já tomu rozumím. A já opravdu nejsem lidožroutka, Deanno."
"Já vím, maminko."
"Chci jen jedinou vec. Prosím... prosím, nechtej se stát nahou modrou tanecnicí na Zetli. Je tam taková zima, urcite by sis uhnala smrt."
"Dobre, maminko," usmála se Deanna. "Já ti neco povím. Nejen že ti slibuju, že se ze me nestane žádná na barvená tanecnice, ale chci zustat u studia psychologie. I když... nechci predem vyloucit Hvezdnou flotilu jako prípadný zacátek mé profesionální kariéry."
Lwaxana už chtela odporovat, ale místo toho jen pokývala hlavou. "Když budeš štastná, drahoušku."
"Dekuju ti, maminko."
"Poslyš, je už hodne pozde a ty jsi vybehla ven bez vecere. Musíš mít hrozný hlad."
"Já... mám trochu hlad," priznala Deanna.
"Chceš neco k jídlu?"
"Ráda."
Jakmile to Deanna rekla, zjistila, že se nevyjádrila dost jasne. Rychle položila ruku na Lwaxanina ústa, než mohla matka hlasite zavolat pana Homna.
"Maminko," rekla tiše, "já si udelám veceri sama. Vlastne, jestli chceš, mužu udelat neco i pro tebe."
Lwaxana vypadala ohromene. "Ty sama?"
"Ano, maminko."
Lwaxana udivené vydechla. "Ty máš dnes plnou hlavu radikálních myšlenek, že? No dobrá... pojdme." Vstala a trochu zmatene se rozhlédla. "Ale... kde je vlastne kuchyne?"
Deanna ji vzala pod paží: "Já te tam dovedu, maminko," rekla s úsmevem.
Lwaxana zavrtela hlavou, když ji Deanna odvádela. "Deti mají dnes bláznivé nápady. Hvezdná flotila. Varení. Já nevím, kam ten svet speje..."

Kapitola tricátá první

Roper vzhlédl, když Riker pomalu vcházel do kavárny. "Opozdil jste se, kapitáne," vyplísnil ho.
Riker jen prikývl... velice pomalu. Posadil se a císnice mu sama od sebe prinesla cernou kávu. Prijal to s tichou vdecností.
"Slyšel jsem," rekl Roper nedbale, "že vcera vecer byl u vás nejaký virvál."
"Tak trochu." Riker se ho ani nechtel ptát, kde to slyšel. Bud mu nekdo z bezpecnostního oddílu popisoval slabomyslné chování nejvyššího dustojníka, anebo to mel prímo od své dcery, která se mu snad sverila s následky dostavenícka. At tak ci onak, nechtel to ted vubec rozebírat.
"Planetární známosti se mohou trochu zamotat, což?" poznamenal Roper. "V tom je ta výhoda, když jste na lodi. Urvi si a utec."
Riker jen prikyvoval a nechal kávu proudit žilami a znovu nastolovat urcitý stupen myšlenkové rovnováhy. "Musíte být štastný, že odsud zmizíte."
Neco v té vete upoutalo Rikera a protrhlo alkoholickou mlhu. "Já mám... mám tu ješte zustat nejmín mesíc."
Jenže Roper potrásl záporne hlavou. "Já myslel, že to víte. Opravy Hoodu jsou skonceny drív, než se cekalo. Za ctyriadvacet hodin už tu nebudete, kapitáne."
Riker ucítil v hlave tupou bolest, jako by nekdo zapojil chod umelého prostredí na lodi. "Chcete ríct... chcete ríct, že odlétám?"
"Presne tak. Takže byste se mel dát do porádku. Máte ješte spoustu papírování. Vyplnit formuláre, napsat zprávu o tech Sindarínanech. Všechno pekne dokoncit než vás vypustíme na svobodu."
Riker rychle vstal, hodil do sebe kávu a snažil se ignorovat, že se pri tom spálí. "Marku - Marku, dekuju vám. To je ohromné, To je..."
Mark mu potrásl rukou a s úsmevem rekl: "Až budete tam nahore delat kariéru, vzpomente si nekdy na nás, ubohé planetární cervy, ano?"
"Urcite, Marku. Na to si mužete vsadit."
"Tak sebou hodte, kapitáne."
Riker pustil Roperovu ruku a vyrazil z kavárny. Mark se za ním díval a pak si povzdechl. "Deti."

O všechno se postaral.
Témer.
Riker si rekl, že se naposledy zastaví v umeleckém muzeu, aby si overil, že všechny veci jsou v porádku zpátky na svých místech. Konec koncu, Hvezdná flotila nechtela, aby došlo k nejakému prehlédnutí.

Ale pak se pristihl, že už príliš dlouho stojí pred jedním obrazem: tím, který mu ukázala Deanna, s velkými soustrednými "pitomými" stríkanci.
Uprene si ho prohlížel.
Pak uslyšel hudbu, která sem odnekud doléhala. A, najednou, zpusobem, který nedokázal úplne vysvetlit, hudba jaksi zvýšila dojem z toho, co videl.
Jako by tancily do rytmu, barvy se zacaly pomalu pohybovat. Cosi to zretelne pripomínalo. Riker prišel na to, že to jsou hvezdy, plovoucí v jakémsi galaktickém vírivém bubnu. Ne, nejen hvezdy... hvezdy a planety a snad také neco z toho, jak vypadal vesmír v bolestných krecích svého stvoreni. Prázdný a miazmatický a plný príslibu a možností...
Cítil, že vedle nej stojí. Ale nedokázal se k ní otocit tvárí v tvár.
"Odlétáš," rekla Deanna.
"Ano."
"Štastnou cestu."
"Rád bych..." odmlcel se a nalezl sílu, aby se na ní podíval. Otocil se rychle a na okamžik se mu obraz i ona prekryly. Na jeden šílený moment se doslova stala stredem vesmíru. "Byl bych rád, kdybys mohla se mnou," rekl konecne.
Zavrtela hlavou: "Víš, Imzadi... když jsme byli tam, tak jsem byla pripravena vymenit svuj vesmír za tebe. Ale ted... ted si myslím, že ani jeden z nás na to není pripraven."
Pokoušel se jí ríct, že se mýlí, ale nedokázal to. A tak se snažil najít zpusob, jak se rozloucit. Ale ani to se mu nedarilo.
Otocil se a zahledel se znovu na obraz. Taková nesmírnost, zahrnující vše kolem nás... a prece se mu nyní zdál jaksi prázdný.
"Deanno," otocil se zpátky k ní. "Možná..."
Ale už byla pryc.
Ani se s ní nerozloucil. Zatracene, nerekl jí vubec nic... protože nebyl schopen najít slova. Mozek mu selhal a ona si ted nejspíš myslí, že mu na tom vlastne ani moc nezáleželo. Když ji dokázal tak snadno opustit, bez jediného slova...
Vykrocil smerem, kudy podle neho musela odejít... ale pak se zastavil. Protože bez jakýchkoli pochybností vedel, že to tak chtela. A náhle, jaksi mimochodem, pro nej zacalo být duležitejší, co si myslí ona než co si myslí on.

Kapitola tricátá druhá

Kapitánuv deník, hvezdné datum 42372,5:
O následujících ctyriadvaceti hodinách nám Q predpovedel, že budeme muset dokázat, co v nás je. Už jedenáct hodin probehlo bez incidentu. A presto nemohu zapomenout na predpoved Q, že zde budeme celit nejakému krajnímu testu lidských možností.

Enterprise pokracovala po obežné dráze kolem Cygnu IV a velitel Riker se usadil naproti svému novému kapitánovi v instruktážní místnosti. Obema delaly starosti podivné veci, k nimž docházelo na hranici Farpoint, ale ani jeden z nich presne nevedel, jak postupovat.
Rikera však potešilo, že ho Picard prijal bez jakýchkoliv výhrad. Jakmile ho Picard privítal na palube a vymezil jeho povinnosti a pravomoci, jako by zapomnel na všechny pochybnosti. Na rozdl od jiných nadrízených, pod nimiž sloužil, necítil Riker potrebu se Picardovi zalíbit. Místo toho s ním Picard hodlal jednat prímo a na rovinu. To byl prístup, který Riker vítal.
Riker si prohlížel poznámky týkající se Cygnu IV a rekl: "Žhavé nitro této planety má za následek nadmernou geotermální energii, pane. Ale to je asi tak vše, co muže tento svet skutecne nabídnout."
Picard vypadal zamyšlene. "A vy jste presvedcen, že jim to umožnilo zkonstruovat tuto základnu tak, aby vyhovovala parametrum Hvezdné flotily?"
"Ano, pane," predklonil se Riker. "Musíme vycházet z predpokladu, že prodávají svou nadbytecnou energii za stavební materiál, který tu používají. Podle našich lodních testu se na tomto svete mnohé z použitých materiálu vubec nevyskytují." Picard se pousmál. "Treba to je jedna z tech náhod, které jste popsal -ve své zpráve jako "témer magické" pokusy nás potešit."
Od jiného kapitána by to znelo povýšene. Jenže Picard pouze zminoval fakta. Riker jen souhlasne pokýval hlavou. "Takové veci se staly, pane."
"A my vcas odhalíme vysvetlení.. Zatím nic z toho neznamená žádnou hrozbu. Kdyby tak každá živá forma mela takovou touhu potešit Hvezdnou flotilu."
Riker vedel, co má Picard na mysli. Ty neustálé boje s Ferengy, nemluve ani o Orionech, Sindarínanech... navíc ta vecná obava, že Romulané nerekli své poslední slovo... bylo tu jiste mnoho úskalí, s nimiž se Hvezdná flotila musela potýkat. A pak se tu objevil ten Q, jehož ciny už Riker predtím shrnul, a všechno jen ješte víc zamotal. Picard povstal.
"Pripraven k prenosu? Už se nemužu dockat, až se seznámím s tím Gropplerem Zornem."
Riker vyckal, dokud Picard neobešel pracovní stul. Po té dlouhé reci, kterou Riker pronesl na téma ochrany kapitána, nebyl zrovna nadšen, že se Picard hodlá ihned prenést dolu a setkat se s velitelem stanice Farpoint. Pokud tam bylo nejaké neznámé nebezpecí, bylo by velmi zlé, kdyby to nebezpecí odhalili až pri Picardove návšteve na planete. Presto všechno se nezdálo, že jim v tomto okamžiku neco hrozí, a Riker si ponechal výhrady pro sebe. Picard šel první do dverí a Riker poznamenal: "Jsem presvedcen, že v tom je neco víc než jen chtít nás potešit, pane."
Picard vypadal zamyšlene. "Jako treba, že se nás Q pokusí oklamat?"
Když prikrocili k turbovýtahu, Riker si všiml, že se jeho dvere otvírají. Pohled na pasažéra mu zakrývala Picardova pozvednutá paže, protože kapitán zrovna mával na pozdrav a ríkal: "Tady jsme, poradkyne!" Obrátil se k Rikerovi a

vysvetloval: "Požádal jsem ji, aby se rovnež zúcastnila naší schuzky."
Lodní poradkyne. Riker predtím nikdy nesloužil na lodi, která by byla dost velká, nebo jejíž mise by byla dost dlouhá, aby to vyžadovalo poradce. Krome toho byla ta funkce v Hvezdné flotile relativne nová, ustanovila se behem nekolika posledních let. Jelikož Riker mel neomezenou duveru ve svou vlastní duševní vyrovnanost, pochyboval, že má zapotrebí služeb poradkyne, ale pomyslel si že spouste lidí na Enterprise by to možná dost pomohlo. Jenom doufal, že nebude patrit k tem náruživým intelektuálkám, které se pokoušely komentovat vše, co kdy kdo jen tak plácnul.
A pak ji Riker spatril... a krve by se v nem nedorezal. Picard se obrátil k té žene aríkal: "Dovolte, abych vám predstavil našeho nového prvního dustojníka, Williama Rikera. Pane Rikere, to je naše lodní poradkyne, Deanna Troi."
Picard ted obrátil zrak na Rikera a tón jeho hlasu mírne poklesl, když spatril, jak se jeho první dustojník tvárí. Minulo deset let, ale staré city ho zaplavily se stejnou palcivou bolestí, jako by rána byla ješte cerstvá.
Cerné vlasy mela svázané do pevného uzlu - vubec jí neslušel - jako tehdy, když chtela predem vyloucit jakékoli návrhy z jeho strany.
Vedela to... vedela,... že tam bude. Samozrejme. Jako poradkyne prece musela císt složky všech vyšších dustojníku.
Jeho myšlenky zbesile vírily. Vyšel ze cviku, už léta se v tom necvicil. Úplne ho to zaskocilo.
Deanna však vypadala zcela klidne. A pak pocítil neco, o cem si myslel, že už nikdy nezažije. Její hlas v jeho hlave, v jeho duši se zeptal: Pamatuješ si ješte, cemu jsem te ucila, Imzadi? Dokážeš vnímat moje myšlenky?
Chovala se tak uhlazene a vybrane, že formálne napráhla ruku, prestože s ním byla v myšlenkovém spojení. "Teší me, veliteli," pronesla a lehce zduraznila jeho hodnost.
Riker ji vzal za ruku a zakoktal: "Já, ehm... nápodobne, poradkyne."
Z Rikerova nervózního výrazu tváre Picard poznal, že se zrejme neco stalo. "Vy dva už se znáte?" zeptal se Rikera.
Jestli se známe? Ach, ne... byl to jen jeden z nejkomplikovanejších, nejintenzivnejších, nejbolestnejších a nejvášnivejších vztahu, které jsem kdy s kým mel. Tot vše. Nahlas však rekl: "Ano... známe se, pane."
Rikerovi nebylo jasné, jestli si Picard povšiml jistého podtextu v jeho odpovedi a pripadl na to, jak dobre se Riker a Troi znají, nebo jestli jen usoudil, že se poznali prí jakési blíže neurcené príležitosti. Dodal pouze: "Skvelé. Je pro mne duležité, aby klícoví dustojníci navzájem znali své schopnosti."
Riker si nebyl docela jist, ale mel pocit, že mu mozkem zní Troiin tichý smích.
"Známe, pane," ujistila ho Troi, "Známe."
Picard vstoupil do turbovýtahu, Riker a Troi ho mlcky následovali.
Chtel toho tolik ríct... tolik jí toho chtel povedet. Ale jeho myšlenky jen zmatene vírily a jelikož už vyšel ze cviku, nedokázal je do ní promítnout. A ke všemu nemají mít príležitost promluvit si o samote predtím, než je osud vrhne do další nebezpecné situace. Do situace, v níž budou muset spolupracovat hladce a na profesionální úrovní. Ale bude to vubec možné, pri myšlenkách na to, co všechno spolu prožili? A pri myšlenkách na jejich rozchod, kdy si spoustu vecí nerekli? Vedela, že jí chce? Vedela, co všechno jí chtel ríct? Nebo v sobe po celá ta léta hýckala nenávist a nechápala, jak...?
A pak se mu v mysli znovu ozval její hlas, který k nemu nesl její myšlenky jako poštovní holub vracející se domu. Já bych také nikdy nerekla sbohem, Imzadi.
Úlevou z neho všechno spadlo. Mohl to prece vedet. Mohl vedet, že pochopí a že vznikne základ, na nemž se dá vybudovat vztah.
Nemel ponetí, kam ten vztah bude smerovat, nebo jaký bude jeho konecný osud... ale prinejmenším vedel, že at už se v budoucnu stane cokoli, postaví se tomu spolecne.

Chvíli jim to trvalo než pochopili. Zprvu se pokusili navázat tam, kde skoncili... ale rychle zjistili, že to nejde. Uplynulo mnoho casu a ani jeden z nich nedokázal najít, zpusob, jak preklenout tu mezeru a smírit mladé lidi, kterými byli kdysi, s dustojníky Hvezdné flotily, kterými byli ted.
Navíc si nebyli jisti, co by se stalo, kdyby znovu rozdmýchali ohen té divoké vášne. Kdyby to nevyšlo, bylo by pro ne nesmírne složité podílet se na spolecné práci bez toho, aby mezi nimi panovalo jisté napetí. A ta možnost tu zcela jiste byla, protože jejich vzájemné predpovedi o budoucnosti jednoho ci druhého pozoruhodne trefily do cerného. Riker mel porád nestálou povahu. A Troi se vskutku oddala potešení z nejruznejších experimentu... takže behem tech let rozhodne nežila jako jeptiška.
Vzali v úvahu všechny komplikace, které by vyplynuly z toho, kdyby se znovu stali milenci, a rozhodli se, že není kam spechat. Žádný z nich nechtel dát všechno všanc a rozhrábnout uhlíky jejich doutnajícího vztahu.
"Cas zná zpusob, jak vše usmírit," rekla mu kdysi Deanna, A tentýž názor meli tehdy i na svuj vztah.
Nic víc si však o svém vztahu nemysleli. A zákony nehybnosti ovládají krome jiných vecí i lidské vztahy. Jak bežela létá spolecné služby na Enterprise, jejich vztah jen spokojene drímal.
Jediná síla, která, by je dokázala zmobilizovat, by bylo vedomí toho, že nelze zmenit beh událostí, kdykoli se jim zachce.
Nicméne... proc by se meli nad necím takovým trápit?
Konec koncu... mysleli si, že mají všechen cas, co ho ve vesmíru je.
A pak prišla ta mírová konference se Sindarínany...

Kapitola tricátá tretí

Riker ležel na zádech a hledel do tmy své kajuty.
Ruce mel propletené za hlavou a polštár byl príjemne mekký. Už tak ležel snad hodinu a spánek porád nepricházel.
Trídení myšlenek rychle precházelo v jakési vznešené sebetrýzneni. Porád musel myslet na to, k cemu pred nekolika

lety došlo v Deannine kajute... On i Deanna byli tehdy namekko a uvolnující úcinky synteholu, který vypil, mely rozhodne vliv na to, co si tehdy dovolil. Prátelský polibek na rozloucenou se zmenil v neco mnohem vášnivejšího a chvíli se dychtive a hladove líbali, jako za starých casu.
A pak Deanna šeptala, prosila a presvedcovala, že to by nemeli, a pripomnela mu, jaké potíže prináší mít pomer s nekým, kdo slouží na téže lodi. At si mluvila, co chtela, nechala by ho...
Ale on se stáhl. Její slova pronikla synteholickým opojením jeho mozku, všechno spláchla a prinesla okamžité vystrízlivení a pripomnela mu mantinely, které si pro sebe vymezili.
A k nicemu nedošlo.
Ne, že by nechtel... oba chteli...
Ale co vlastne chteli? Chvilkové uspokojení? Nebo neco víc... rozdmýchat to, o cem si mysleli, že je už dávno pryc? Snad si delali ze sebe blázny. Na jedné strane on, zvyklý chod vecí rídit, a na druhé strane ona, která se vždy zabývala city. Takže bylo jen prirozené, že se rozhodli mít své city pod kontrolou a diktovat svému vztahu. Zapínat a vypínat své emoce jako staromódní vypínac svetla.
Jenže do jaké míry to bylo realistické? Ležel tam ve tme a predstavoval si Deannu v Dannove objetí, jak se smeje nebo šeptá nežná sluvka...
Ríkala Dannovi totéž, co kdysi Rikerovi?
Na okamžik pocítil jisté otupení, myšlenky na Deannu ho uspávaly a byl presvedcen, že ráno bude moudrejší vecera. A pak ho neco, nejaký pohyb, prinutilo vzprímit se na posteli tak rychle, že na chvilku ztratil orientaci.
Nekdo tam byl. Nevedel jak, nevedel proc... ale nekdo tam byl, skrýval se v rohu, cíhal v temnote.
Zvolal: "Sve -"
Ale to slovo nedokoncil.
Jeho rty prikryla císi ruka a položila ho zpátky do postele.
Riker zurive zápasil, aby setrásl ruku, která ho pridržovala dole. Natáhl se, popadl útocníka za tvár a ucítil kuži jako pergamen a pichlavou bradu.
A pak cizí hlas rekl: "Svetla!"
Riker ztuhl. Protože ten hlas znal, a to bylo šílené.
Svetla se na povel rozsvítila. V reakci na náhlé svetlo zamrkal a hlas se opravil: "Polosvetlo." Svetla se ztlumila na padesát procent a Riker mohl nyní rozeznat vetrelcuv oblicej.
Vlasy a vousy mel husté a prošedivelé. Kuži mel vráscitou a bylo videt, že mnoho prožil. Ale oci mu odhodlane horely a ta tvár... nebylo pochyb. Díval se sám na sebe... až na to, že ten druhý byl o nekolik, desetiletí starší.
"Mlc!" zasycel ten starší Riker. "Máme málo casu."
Riker vyvalil ohromením oci. Na chvilku si pomyslel, že je to jen sen a pokoušel se znovu zabojovat a setrást tu ruku, která mu svírala ústa.
"Copak neslyšíš, co ríkám?" zavrcel ten starec. "Drž, hubu, ty idiote! Mužou tu být každou chvíli a pokusit se me zastavit! Tak lež! Poslouchej me a delej jen to, co ti reknu. Na tom, jak se ted zachováš, závisí Deannin život.

PROSTREDEK

Kapitola tricátá ctvrtá

Kurátor Betazedských národních archívu si potrásl rukou s admirálem Rikerem a lehce se uklonil na pozdrav. "Váš dar z pozustalosti Lwaxany Troi bude pýchou naší sbírky, admirále."
Riker se neurcite usmál. "Jsem rád, že vám to pomuže, pane. A ted... omluvte me laskavé, tuším, že už na mne ceká odvoz zpátky domu."
"Ano, ovšem," rekl kurátor. "Slyšel jsem, že pro vás priletela samotná Enterprise."
"Cirou náhodou," usmál se klidne Riker. "Byla nejblíž. Není to proto, že bych byl nekdo zvlášt duležitý."
"Ale ale, admirále, nebudme prehnane skromní, Mnozí z nás si ješte pamatují, jak jste pred lety zvládl ty sindarínské nájezdníky. Od té doby se drželi Od Betazedu hezky zpátky." Kurátor se zachmuril. "I když, je to škoda... behem poslední dekády se stali mnohem agresivnejšími. Pokud vím, obnovili v mnohém své válecnické zpusoby. Opravdu škoda."
"Ano," souhlasit Riker a toužil po tom, aby mohl vypadnout. Cítil, že se vymluví snad na cokoli, jen aby už byl pryc.
V tom okamžiku se ve vzduchu pár metru od nich ozvalo duverne známé zahucení a Riker se zeširoka usmál. Zrídka se v posledních dnech usmíval, ale když už se tak stalo, bylo to od srdce.
"Komodore Date," rekl klidne. "Jsem rád, že vás opet vidím. Nezestárnul jste ani o den."
Dat zlehka naklonil hlavu. "A proc bych mel, admirále?"
Riker se tiše zachechtal. "Možná jste pochopil spoustu vecí od té doby, co jsme se poznali, Date, ale humor vám porád uniká. Teší me, že nekteré veci se nemení."
"To jiste." Dat se otocil a pokynul smerem ke svému druhému dustojníkovi. "Pamatujete se ješte na mého vedeckého dustojníka, porucíka Blaira?"
"Ovšemže," rekl Riker a potrásl Blairovou velkou, chlupatou rukou. "Nuže, pánové... pujdeme?"
"Jak si prejete, admirále... jestli jste tu skoncil."
Riker se tázave podíval na kurátora.
"Pokud jde o mne, admirále, jsme hotovi. Moment," dodal kurátor po chvilce zamyšlení, "zastavila se tu jedna žena... Myslím, že ríkala, že se jmenuje Wendy... a chtela, abyste se u ní urcite zastavil, než odjedete."

"Jestli chcete, mužeme pockat, admirále," navrhl Dat. Ale Riker. zavrtel hlavou. "Ne," rekl tiše a melancholická nálada, která na nem v posledních dnech neustále sedela, se opet dostavila. "Ne. Na této planete mi loucení nikdy moc nešlo."
Dat nepredstíral, že rozumí. Jen sklonil hlavu a rekl: "Enterprise. Tri k prenosu nahoru." A za okamžik s modrým zajiskrením zmizeli.

Když Riker poprvé vstoupil na lod, jež nesla jméno plavidla, na kterém kdysi sloužil, pocítil jistý nával radosti. Ale ten rychle zmizel, když si uvedomil, že to ve skutecnosti není Enterprise... že taková lod už tu nikdy nebude. Bylo to výjimecné, zvláštní období jeho života a... jak bolestne pochopil... zrejme jeho vrchol. Od té doby se už nic nemohlo rovnat ciré radosti a divum, které mu tato služba poskytla. Byl víc než štasten, že si muže prohlédnout lod, videt zblízka všechny ty skvelé veci, kterými ji vylepšili. Avšak nakonec, když už vše videl, velice rád si udelal pohodlí ve své kajute, pekne sám, tak jak byl zvyklý.
Tak ho také našel Dat, když ho prišel informovat, že zakrátko dorazí na Hvezdnou stanici 86.
"Diky, Date," rekl proste Riker, když obdržel zprávu. A vyhlédl znovu z okénka.
"Zdá se, že se nenudíte, admirále," poznamenal Dat.
"Pozoruju hvezdy." usmál se slabe Riker. "Víte, že nekterí lidé verí, že o všem, co se nám prihodí, rozhodují hvezdy? Že nemužeme ovlivnit svuj osud? Dokonce snad Shakespeare napsal, že "chyba je ve hvezdách.""
"To je dost nepresné, admirále."
"Chcete mi ríct, že je smešné verit v zasahování mezihvezdného fenoménu do záležitosti lidí?"
"Ne, pane. To je tak samozrejmé, že to ani nestojí za zmínku. Ne, jen jsem vám chtel ríct, že váš pokus citovat Shakespeara byl nepresný, ba spíše úplne pochybený."
"Jak, pochybený?"
"Když jste citoval tu pasáž, myslím, že se jedná o Julia Césara, první jednáni, druhá scéna, obrátil jste to. Správne to má být: "Lidé jsou v jistých chvílích pány svých osudu. Chyba, milý Brute, není ve hvezdách, ale v nás, že jsme nedokonalí.""
"Vážne? Hmm." Riker o tom chvilku premýšlel. "Zatrápená vec to takhle zmršit. Kdo to rekl?"
"Shakespeare, pane. To bylo správne."
"Ne, myslím, která postava v té hre?"
"Cassius, v rozhovoru s Brutem. Dva konspirátori, kterí zavraždí Julia Césara."
"Hmm. To je ironie, že, Date? Lidé, kterí se pokoušejí vzít osud do vlastních rukou... a jediný zpusob, jak to udelat, je zabít muže, kterého obdivují."
"Vždycky pro mne bylo velikou záhadou, jak mohou lidé delat zcela amorální veci ve jménu morálky. Filozofie rízení svého vlastního osudu je jiste chvályhodná. Ale jak muže nekdo tleskat úvahám o vražde?"
"Obcas, Date... deláme, co musíme. Obcas se rozhodnete, že neco musíte udelat a kašlete na následky."
Riker už dál nic neríkal, a prestože Dat tam stál a pozoroval ho, Riker necítil potrebu cokoli dodávat. "Když jsem jednou zustal takhle bez hnutí, velmi jsem potrápil kapitána Picarda," poznamenal po chvíli Dat.
"Vážne?" pokrcil Riker rameny. "Date, zjistíte, že dnes už me trápí jen málo vecí."
"Je to kvuli Deanne Troi?"
Riker se otocit. a pohlédl na neho. "To je stará vec, Date," rekl dutým hlasem. "Velmi stará."
Dat vypadal zádumcive, což se k nemu vubec nehodilo. "Vím neco, admirále, co by vám - pokud to správne pochopíte - pomohlo zbavit se vaší dlouhodobé frustrace."
"Opravdu?" Rikera to spíše pobavilo. "A copak víte, Date?"
Dat se odmlcel a jeho další slova Riker ani ve snu nepredpokládal.
"Co byste rekl na to, admirále, kdybych vás informoval a tom, že... nekde... Deanna Troi stále žije?"
"Ta veta chvíli visela ve vzduchu, nedotcená. A pak se Riker k Datovu údivu znovu usmál. "Date, vy si tu hrajete na filozofa."
"Myslíte, pane?"
"Vy se mi chystáte ríct, že Deanna žije v našich srdcích, myšlenkách a vzpomínkách, že je to tak?"
"Ne, pane. Žije dál v alternativní casové linii."
Rikerovi zamrzl úsmev na rtech, ale jinak se dál tváril nevzrušene. Nakonec rekl: "Date, o cem to sakra mluvíte?"
Dat se usadil naproti Rikerovi a snažil se zvolit zpusob, jak to Rikerovi co nejlépe vysvetlit.
"Než jsme pristáli na Betazedu," zacal Dat, "byli jsme na planete Strážce vecnosti. Znáte to místo?"
"No jiste," odsekl netrpelive Riker.
"Behem mého tamejšího pobytu mi vedci ukázali, docasnou nepravidelnost, již objevili. Takové nepravidelnosti jsou známy jako navzájem zamenitelné alternativní casové linie ci dokonce paralelní vesmíry. Behem existence Federace jsme se s nimi už nekolikrát setkali. Napríklad alternativní vesmír a/nebo casová linie, v níž Klingoni stále válcili s Federací, z které prestoupila Tasha Yar a nakonec se stála matkou Stely. Pak tu byl alternativní vesmír a/nebo casová linie, s níž se setkal James Kirk a nekolik clenu jeho posádky, která predstavovala "zrcadlo" naší -"
"To všechno vím! Ksakru, Date, co to má spolecného s Deannou?"
"Musí to mít neco spolecného s tím, pane, jak tyto alternativní vesmíry a/nebo casové linie -"
"Prestante už takhle mluvit! Jde mi to na nervy! Vyberte si termín a držte se ho!"
Dat zamrkal. V Rikerovi vzplanul mnohem vetší hnev, než jakého byl behem posledních let schopen.
"Musí to mít neco spolecného s tím," zacal znovu Dat, "jak tyto casové proudy...?" Nad posledním slovem zaváhal a dodal mu lehce tázací intonaci, aby zjistil, zda Riker s tou terminologií souhlasí. Admirál kývl a pokynul mu, aby pokracoval: "Musí to mít neco spolecného s tím, jak tyto casové proudy vznikly. Nikdo neví, kolik jích vlastne je. Snad

nekonecné množství. Ale zrejme se odvíjejí od významných momentu v case. Ohniskové body byl tuším ten termín, který razil tehdejší vedecký dustojník Spock. Edith Keelerová Jamese Kirka, která bezdecne žila, když mela být mrtvá, reprezentovala jeden takový ohniskový bod. Stálý pruzkum, událostí, jež Strážce ukazuje nám obcas odhalí jeden z techto výhonku."
Riker ztežka polkl. "A našel... našel se jeden týkající se Deanny?"
"Správne, pane. Prekvapive se tocí kolem okamžiku smrti Deanny Troi na mírové konferenci se Sindarínany. V tom alternativním casovém proudu poradkyne Troi nezemrela."
"Jak prežila?" zašeptal Riker.
"To se nepodarilo urcit. Avšak vedci zjistili, že poradkyne byla prítomna na mírové konferenci... a svými empatickými schopnostmi dokázala rozpoznat, že Sindarínané nemyslí své mírové návrhy uprímne. Když odhalila jejich licomernost, prišlo se rychle na to, že celá konference byla jen jejich úskok; aby mohli použít prostredky Federace k obnove a za pár let zahájit nové, znicující výpady proti Federaci."
"Což také nakonec ucinili."
"Ano, pane, v našem casovém proudu - tom "správném", chcete-li. V našem casovém proudu jsou Sindarínané silný a hrozivý národ. Avšak v alternativním casovém proudu Federace odmítla mírové návrhy, stáhla se zpet a sindarínská, ekonomika se úplne zhroutila. Pak prišla Federace na pomoc se záchranným programem, ale už s mnohem vetší kontrolou a s daleko menší duverivostí. Sindarínané dokázali obnovit své hospodárství, ale stali
se mnohem poslušnejšími a pokornejšími."
"A Deanna žila." Riker se díval na Data a jeho oci jiskrily, jako když krísne kremenem. "Ona žila."
"Ano, pane. Tak vidíte, admirále... není to tak zlé. Prestože smrt poradkyne byla neštastná a tragická, je tu ješte jakási "kosmická spravedlnost"... smysl pro rovnováhu. "Protože v alternativním casovém proudu . Deanna žila a dokázala úžasné veci."
Riker dlouho mlcel... a pak si pro sebe cosi zabrucel. Šeptem. Jeho hlas byl tichý a monotónní a vypadalo to, jako by se pokoušel cosi promyslet.
"Admirále?"
Riker se zvedal a napráhl k Datovi ruku. Android se domníval, že Riker potrebuje pomoc, aby mohl vstát, a sklonil se k nemu. Ale Riker mu sevrel rameno s takovou silou, která by odpovídala mnohem mladšímu muži, a zamával s Datem, jakoby elektrizován vnitrním ohnem.
"Obratte lod," rekl Riker chraplavým hlasem.
"Admirále?"
"Slyšel jste dobre. Zpátky na Betazed. Nejvyšší možnou rychlostí."
"Pane, rád bych vám vyšel co nejvíc vstríc, ale nechápu, proc - "
Riker se rozpálil do cervena a hlasem, který znel, jako když uderí železem o kovadlinu, zarval: Obratte tu zatracenou lod, Date! To je prímý rozkaz vyššího dustojníka. Udeláte to hned, než vás zbavím velení a budu lod rídit sám!"

Kapitola tricátá pátá

Získání všech povolení od betazedské vlády trvalo jeden den. Avšak Dat to vyrídil, jak nejrychleji mohl, protože byl pevne presvedcen, že kdyby nedostal oficiální souhlas k vydání tela Deanny Troi, pak by pravdepodobne admirál Riker šel a prinesl telo sám. V té chvíli byl zrejme už natolik rozhodnut jít tvrde za svým cílem, že by si naložil mrtvé telo na záda a jako ranec by je nejak odnesl na Enterprise.
Riker byl zamlklý, ale tato zamlklost byla jako klid pred bourí. Zretelne z nej vyzarovala naléhavost, hranicící s potlacovaným zoufalstvím. Stál tam a pozoroval, jak se Deannino telo, zatím stale v rakvi, zhmotnuje na nákladním transportéru. Pohupovalo se na mírných antigravitacních vlnách, které vycházely z pripevnených plovákových zarízení.
Dat, Blair a vrchní zdravotní dustojník Hauman tam spolecne s dvema medicínskými techniky cekali, až telo dorazí.
Hauman, vytáhlý s hustými hnedými vlasy, se tázave zadívat na svého velícího dustojníka. "Rozumím tomu dobre, pane? Chcete, abych provedl pitvu na tele mrtvém už ctyri dekády?"
"Takový je plán," odtušil Dat a znelo to témer jako povzdech.
Riker zvedl ruku: "Pockejte," vykrikl, když technici obstoupili rakev, aby s ní pohnuli."Haumane... vezmete trikodérový snímac. Hledejte známky života."
Hauman pohlédl na Rikera, pak na Data a pak zase na Rikera. "Ocekáváte, že nejaké najdu, pane?"
Riker se na nej chladne podíval. "Ocekávám, že uposlechnete mých rozkazu."
Hauman udelal, co mu bylo narízeno a prejel malým prístrojem nad Deanniným telem. "Nic. Ani pípnutí. Je mi líto admirále, ale je to mrtvola stará ctyricet let. Nic víc."
"Je to neco víc, doktore," odsekl Riker, "Je to nadeje v pekle. A ted ji... ted to... odvezte ji na ošetrovnu."
"Co mám hledat, smím-li se ptát?"
"Prícinu smrti."
"Pane, neobjevili by to pri pitve, která byla vykonána hned po smrti?"
"To by jiste objevili," odpovedel Riker kupodivu logicky. "Chci, abyste tu pitvu našel v záznamech."
"A pak?"
"A pak," pravil Riker, "hledejte neco, co v tom záznamu nenajdete."

Zatímco se pitvalo, Riker byl ve své kajute. Mel matnou predstavu o tom, jaké bývaly pitvy v tech primitivních casech

chirurgických nožu a šití. Rozríznout telo, peclive prohlížet každý orgán, pátrat a delat testy, zatímco celou místností se šíri puch na zvracení. Deannino telo nebude rozríznuto ci jinak poškozeno. Celý soubor testu bude proveden bez toho, že by ji zkrivili vlásek. Nicméne, Riker se nedokázal primet k tomu, aby tam stál, zatímco s Deanninym telem zacházejí jako s velkým kusem masa... bez ohledu na to, jak muže být toto zacházení relativne jemné. Jednou už to videl. Podruhé by to nesnesl.
Vyhlédl dolu na Betazed, který se pod nimi líne otácel. Imzadi, zašeptal komusi, kdo mu už skoro dve generace nemohl odpovedet, Imzadi... povez mi, nezbláznil jsem se?
U dverí se ozvalo zabzucení a on rychle rekl: "Vstupte."
Vešel Dat spolecne s doktorem Haumanem. Z Datovy tváre se, jako ostatne nikdy, nedalo nic vycíst. Avšak z Haumanova výrazu Riker okamžite pochopil, že se neco stalo. Objevilo se neco, co milého doktora prekvapilo. Už to samo o sobe stacilo, aby Riker získal nadeji. "Nuže?" ptal se a zatrepal netrpelive prsty. "Povídejte."
"Je to, ehm..." Hauman vypadal rozpacite: "Je to... nesmírne záhadné."
"Co je záhadné?"
"Mohlo by se zdát, admirále," pravil Dat, "že jsme narazili na jistý paradox."
"Tak je to tedy. Vysvetlete mi to, budte tak laskav. Nebo... ješte lépe... já vám to vysvetlím." Riker vstal z kresla a pristoupil k Haumanovi. "Zjistil jste," rekl pomalu, "stopy po necem, co v dobe Deanniny smrti neexistovalo."
"Presne... presne tak, pane," vykoktal Hauman. Nejen že se cítil hloupe, když se jeho puvodní pochyby nad výsledkem pitvy ukázaly nepodloženými, ale ted se cítil ješte hloupeji u vedomí, že Riker je zjevne a krok pred ním. "Našli jsme mizivé stopy raxatocinu... tak mizivé, že zdravotnické prístroje té doby by je urcite nezachytily. Nezjistili by je ani jako neznámou substanci."
"Raxatocin," opakoval pomalu Riker. "To je jed, že?"
"Ano, pane. Ten jed... proste zpusobuje presne tytéž symptomy, které zabily poradkyni Troi. Masivní kolaps krevního obehu. Byl vyvinut pred trinácti lety a teprve posledních pet let jsme schopni jej zjistit."
"Jak se jed podává?"
"Mnoha zpusoby. Injekcne. Muže být požit. V dostatecné koncentraci se muže i vdechnout."
"Dobrá." Riker se zhluboka nadechl. "Vrátili jste Deannino telo príslušným úradum?"
"Ano, pane," odpovedel Dat.
"Dobrá. A ted, pane Date," zamnul si Riker ruce, "vezmete nás ke Strážci vecnosti."
V místnosti bylo hrobové ticho a pak se Dat otocil k Haumanovi. "Doktore, dekuju vám, že jste té veci venoval svuj cas. To bude všechno. A postarejte se, aby byla složka o Deanne Troi zapecetena."
Hauman prikývl. Riker se díval na Data a hlesl: "Cože?"
Dat vztycil prst a naznacil, že by nemeli o nicem hovorit, dokud Hauman neodejde. Riker netrpelive cekal, až za doktorem zapadnou dvere, a pak se zeptal: "Co se deje, Date?"
"Admirále... nechtel jsem, aby u toho Hauman byl, protože uprímne receno... obával jsem se, že budete mluvit o necem, za co by vás pak mohli cinit odpovedným, a navíc jsem tu nechtel mít svedka, který k vám není tak loajální jako já."
"Cinit odpovedným? Date," Riker se pokoušet tlumit svuj hnev, "co tím chcete ríct? Není snad jasné, co se tu stalo?"
"Sám si to dávám za vinu, pane. Pokoušel jsem se vám ríct neco, co by vám dodalo urcitého klidu. Ale místo toho zacínáte uvažovat o nemyslitelných vecech. Je i jasné, pane, co se stane. Pokusíte se vniknout do Strážce vecnosti. Jít zpátky v case a zachránit život poradkyne Troi, a pokud se vám to povede, zmenit dejiny."
"Ne, Date. Ustálit dejiny. Copak to nechápete?" Riker zacal precházet dlouhými kroky po kajute a nebyl schopen zadržet své vzrušení. "Ona nemela zemrít! Nekdo se tam vrátil, možná z dnešní doby, nebo dokonce z budoucnosti. A otrávil ji!"
"To nevíme jiste."
"Ale víme to jiste! Jed prišel z budoucnosti! Snad naší budoucnosti, snad budoucnosti naší minulosti, což je..." Zmlkl.
"Pockejte chvilku. Mám v tom trošku zmatek, když mluvím o cestování casem."
"Rozumím, co chcete ríct, pane. Ale musím podotknout, že raxatocin byl znám jako prírodní látka, a to ješte než z nej byl vyvinut jed. Je možné, že se k nemu nejak dostala za výjimecné a bizarní kombinace náhod."
"To je snad možné, ale není to pravdepodobné. Ríkám vám, Date, mel jste úplnou pravdu, když jste se zminoval o tom, že ona byla ohniskovým bodem v case. Ale je to presne opacný prípad než Edith Keelerová. Deanna nemela zemrít. Mela žít. Náš svet, tento -svet - to není "správná" casová linie. To je ta špatná!"
"A vy doufáte, že když budete vpušten do Strážce vecnosti, budete mít možnost uvést veci na správnou míru."
"Presne tak."
Prestože se Datuv výraz nemenil, bylo jisté, že jeho mysl ted pracuje na plné obrátky. A všechno se tocilo kolem toho, jak najít zpusob, kterým by bylo možné rešit tuto novou a bizarní situaci.
"Admirále... nemužeme vám dovolit to udelat."
"Dávám vám prímý rozkaz; abyste -"
Ale Dat zavrtel hlavou. "Ne, pane. Tentokrát už ne. To nepujde a vubec nemá smysl prít se o hodnosti. Rády Hvezdné flotily jsou v tomto ohledu velmi, velmi prísné. Od té doby, co se první Enterprise vystrelila zpátky case a dokázala, že je to možné, byl vydán soubor smernic, který se výslovne, týká cest v case. A nejhlavnejší z tech smernic zní: žádné vmešování."
"Sakra, Date, nekdo se už vmešoval!"
"Tím si nemužeme být jisti. Cím si mužeme být jisti, jsou smernice Hvezdné flotily -"
"Do háje se smernicemi!" Riker stál sotva pul metru od Data, pesti mel sevrené a pomalu se prestával kontrolovat. "Jde o Deannin život!"

"Deanna nemá žádný život, admirále. Deanna je mrtvá." Datuv klidný hlas ostre kontrastoval s Rikerovým vztekem. "Už po ctyri desetiletí je mrtvá. Její smrt pomohla utváret vesmír, v nemž jsme celá ta léta žili."
"Pak nechci žít v tomto vesmíru. Chci prestoupit, jako to udelala Tasha."
"To nejde, admirále. A jestli vniknete do Strážce, ohrozíte životy a realitu mnoha a mnoha nevinných lidí. Od smrti poradkyne Troi se udála spousta vecí. Já jsem se vyvíjel, zdokonaloval jsem jak sám sebe, tak své velitelské schopnosti. Vy velíte Hvezdné stanici."
Riker se horce zasmál.
"Wesley je také velitelem," pokracoval Data. "Geordi, Worf, Alexander... všichni žili své životy, jak jim osud urcil. Lidé se behem tech ctyriceti let od Deanniny smrti rodili a umírali. Veci se staly tak, jak se mely stát. Nemužete zkrátka najednou otevrít knihu dejin, vygumovat, co tam bylo napsáno a prepsat príbeh tak, aby se vám víc líbil."
"Mohl bych s tím predstoupit pred Hvezdnou flotilu -"
"Na to máte ovšem právo," souhlasil Data. "Ale nevidím žádný duvod, pro který by Hvezdná flotila byla ochotná riskovat obetování celé reality kvuli jedné žene."
Riker byl umlcen. Dat tušil, že snad konecne zacíná chápat, a proto pokracoval: "Uvážil jste napríklad tohle, admirále? Ríkáte, že si prejete zachránit Deannu. Ale uvážil jste možnost, že - i kdyby by se vám to podarilo -mohl byste behem svého úsilí všechno pokazit? S vedomím událostí, které se behem ctyriceti let staly, byste se mohl snadno podreknout, neco udelat, co by melo bud okamžitý nebo zprostredkovaný dopad na casový proud.
Jestliže vedení znamená moc, pak vedení o budoucnosti znamená absolutní moc. Nikdo, admirále...ani vy, ani já... nikdo neumí s takovou mocí zacházet. Poucka o nevmešování pri ceste casem je tu stejne rozumná jako Základní poucka. A stejne jako v prípade Základní poucky se muže stát necím, s cím se jen težko smirujeme... avšak presto je to nezbytné."
Riker stál k Datovi zády. A Dat videl, že pomalu, ale jiste z nej vyprchává ta spousta ohne a jiskry, kterou v sobe predtím mel. Ramena mu poklesla, držení tela povadlo. Jeho ruce, které pevne svíraly okraje stolu, se uvolnily. Když promluvil, byly už v jeho hlase stopy porážky, tak jako po celá ta léta. "Je to jen jedna žena, že?"
"Ano, pane. A vy, pane... jste uvážlivý a etický muž. Neohrozil byste celou realitu... kvuli jedné žene."
"No dobrá, Date," rekl Riker unavene. "Presvedcil jste me. Snad je... snad je na case, abych pochopil, že toho mám nechat."
"Myslím, pane, že by to tak bylo nejlepší."
Riker mu pohlédl do tváre a cišela z nej tatáž malomyslnost, které si Dat povšiml, když ho vyzvedával na Betazedu.
"Odvezte me domu, Date," rekl tiše. "A Deannu necháme odpocívat v pokoji."

Druhá cesta zpet na Hvezdnou stanici 86 probehla bez událostí. Ze strany admirála Riker a už nedošlo k žádným náhlým výbuchum, ci záchvatum horecné cinnosti. Po celý cas zustával ve své kajute. Dat za ním nekolikrát zašel a pokoušel se s ním zapríst neformální rozhovor o rutinních záležitostech, nebo se ho ptal na radu ohledne ruzných vecí, s nimiž se setkal pri každodenní práci.
Rikerovy odpovedi byly pokaždé strucné a prímo k veci. Ne, že by odmítal spolecnost, ale ani ji nijak zvlášt nevítal. Proste... žil. Dat si povšiml, že se Riker za žádných okolnosti nehodlá smírit se svetem.
Dat se nejaký cas obával, že Riker pripravuje jakýsi plán, jak se dostat ke Strážci vecnosti, jakmile ho dopraví na 86. Ackoli se Dat nerad uchyloval ke lsti, poslal nicméne svého lodního poradce, aby se pokusit vytáhnout z Rikera vše, co se mohlo týkat jeho obav. Admirál nebyl príliš hovorný, ale to nebylo duležité. Nevedel, že poradce je cistý Betazoid, který byl obeznámen s vážností celé situace, a pokusil se tedy proniknout hloubeji - i když jemne - než bylo obvyklé.
Pak podal Datovi hlášení a to bylo presne takové, v jaké Dat doufal. "Je trochu sklícený, komodore," rekl poradce. "Ale kdybych mel zvolit jediné slovo, které by ho v této chvíli co nejlépe vystihovalo, musel bych ríct... smírený.
"Smírený s cím?"
"Smírený s léty, která mu ješte zbývají. Smírený se svým životem. Všechny cíle a plány už vzdal."
Do jisté míry to byla dobrá zpráva. Ale presto se Dat neubránil pocitu velké ztráty, když to slyšel. Jako kdyby nekdo nad prítelem zlomil hul.
Když. sdelil Rikerovi, že dorazili na Hvezdnou stanici 86, dostalo se mu jako odpovedi pouhého prikývnutí. Riker si pak mlcky sbalil veci a Dat ho doprovodil do transportní místností.
"Pokud vám to nevadí, admirále," rekl Dat, "rád bych šel s vámi dolu."
Riker pokrcil rameny. "Vesmírná stanice je pro každého otevrená. Proc by mel být velitel Enterprise výjimkou?" Byla to nejdelší veta, kterou za posledních ctyriadvacet hodin pronesl.
Porucík Dexter na ne cekal na transportním nástupišti hvezdné stanice a usmál se svým obvyklým, vráscitým úsmevem, na který byl odborník. "Jsem rád, že už jste zpátky, admirále. Verím, že na Betazedu probehlo všechno hladce."
"Jiste." prikývl Riker smerem k Dexterovi. "Znáte komodora Data?"
"Myslím, že jsem ješte nemel tu cest," odpovedel Dexter a potrásl Datovi rukou.
Riker je obešel a zamíril ke své kancelári. Dexter se chystal ho následovat, ale Dat ho jemne zadržel a tlumene mu rekl: "Pro admirála to byl na Betazedu hotový ocistec. Byl bych vám velice zavázán, kdybyste na nej príštích pár, dnu dohlédl."
"Cože?" k zeptal se nervózne Dexter a vrhl na Rikera kradmý pohled. "Není snad nemocný, že ne?"
"Myslím, že ne. Ale je dost deprimovaný. Velice bych doporucoval, abyste se vynasnažil zapojit ho do bežné práce. A kdyby se snad choval nejak neobvykle... prosím, kontaktujte me rádiem."
"Dobre. Spolehnete se, komodore."

"Díky." Dat trochu zvýšil hlas a zvolal: "Admirále - musím se vrátit na Enterprise. Kdybych vám mohl nekdy pomoct..."
Riker se zastavil, otocil a pohlédl smutne na Data. "Ne, komodore. Verím, že jste už udelal víc než dost." Vešel do své kanceláre a dvere se za nim se zasycením zavrely.
Dexter se trochu otrásl. "Tak tohle je nekdo, kdo má velmi špatnou náladu."
"Ano," potvrdil Dat. "Bohužel, tato nálada už trvá ctyricet let."

"A Šance dorazí zítra touhle dobou," ríkal Dexter. "Jsme pripraven na doplnení zásob. A ješte neco... Hvezdná flotila poslala další upomínku, že máme vcas vyplnovat formuláre."
Riker venoval Dexterovi dlouhý pohled. "Odpovezte Hvezdné flotile," pravil zamyšlene, "že urychlíme vyplnování formuláru, jakmile nám pošlou formuláre."
Dexter zamrkal jako sova. "Pane... nikdo už ted moc nepoužívá formuláre. Je to... je to jen taková fráze, pane. Relativne."
"Tak dobre. Pak tedy oznamte Hvezdné flotile, že budeme vyplnovat své pomyslné formuláre vcas... relativne vcas. Konec koncu, cas je relativní."
"Ano, pane," hles Dexter unavene.
"Ješte neco máte?"
"Ne, pane," rekl Dexter a zaklapl svuj komputer.
"Myslel jsem si to," rekl Riker pomalu. "Myslel jsem si, že už nic nemáte. Porád to samé. Den za dnem. A cas beží."
"Ano, pane." Dexteruv hlas ted znel trochu nervózne. "Admirále, je vám neco?"
"Nic mi není," povzdychl si nahlas Riker. "Vubec nic." Dexter prikývl, a pak vycouval z kanceláre, co nejpomaleji to šlo, aby mohl pozorovat Rikera. Riker si zatím podeprel bradu dlaní, ale predtím ješte povzbudive zamával Dexterovi, než se za ním zavrely dvere.
A pak zustal sám.
Otocil si kreslo a podíval se ven na hvezdy. Enterprise opustila obežnou dráhu kolem stanice a zamírila kamsi, kde ji cekala nová skvelá dobrodružství. Protože tam porád ješte cekalo dobrodružství, to bylo jisté. Galaxie byla stále velká a dela se v ní spousta vecí. Ale príliš ho to nezajímalo. Zaslechl to za svými zády.
Tik.
Tik.
Tik.
Dedeckovské hodiny. Jeho pýchá a potešení. Jeho symbol plynoucího casu.
Pozoroval, jak kyvadlo zvolna, zádumcive kmitá sem a tam. Sem a tam.
Jako velká, težká kosa. Krájelo vzduch, prorezávalo se casem, minutu po minute štípalo jako trísky. Každá vterina nedotcena predchozí vterinou a bez zájmu o tu príští.
Každá vterina byla pro kyvadlo stejná. Na nicem mu nezáleželo.
Jen merilo cas.
Tik.
Tik.
Tik.
Ten zvuk se mu v hlave ozýval stále hlasiteji, až pronikal celou jeho bytostí. Ten zvuk mu pripomnel, že to je konec, že. cas je nemilosrdný a prázdný a že se s tím nedá nic delat, proste tu je, tot vše.
Kolesa hodin se neodvolatelne blížila k sobe, zub se zubem se hladce a dokonale spojoval a nezáleželo na nicem, jen na vytrvalém chodu hodin.
A pak ji spatril.
V myšlenkách spatril Deannu, jak leží na jednom z koles. Zuby koles se tiše spojily a bez jediného výkriku ji rozmackaly.
Kolesa se pohybovala dál, její ostatky se rozlétly po hodinách a na nicem nezáleželo, protože ona znamenala jen další prídel odpadu, který mel být rozdrcen a odhozen stranou.
Tik.
Tik.
Tik.
Se sotva potlacovaným výkrikem zurivosti popadl Riker zezadu dedeckovské hodiny a vší silou do nich strcil. Težké hodiny se prevážili dopredu a zrítily se na podlahu , jako obrí strom, s nárazem, který se doslova rozléhal celou vesmírnou stanicí. Sklo se roztríštilo, drevo zapraskalo rozštíplo se, a pak prišel okamžite uklidnující zvuk, jak se hodiny se zaskrípáním zastavily. Kolesa a kolecka se rozkutálela po podlaze a tocila se v malých kroužcích, než se s rachocením zastavila.
Dexter vbehl dovnitr, vylekán tím hlukem a spatril Rikera, jak stojí nad tou spouští s rukama sevrenýma v pest a zlomyslným úsmevem v tvári. Riker k nemu vzhlédl a pronesl: "To jsem tomu dal."
Když za necelých dvanáct hodin dorazila pátrací lod Šance, Riker byl pripraven.

Kapitola tricátá šestá

Enterprise 1701-F byla v puli cesty ke své další zastávce, když prišla mimoprostorová zpráva, která ihned privedla komodora Data do plné pohotovosti.
"Tady Enterprise," rekl, když ho automatický výzvový pocítacový program informoval o zpráve a míste puvodu.
"Pokracujte."
"Komodor Dat?"

Byl to presne ten hlas, který by Dat nejradeji neslyšel. "Ano, porucíku Dextere. Pocítaci, na obrazovku."
Pred Datem se objevil trírozmerný obraz pomocí volne plovoucích cipu. Spatril Dextera, jak si znepokojene otírá celo.
"Komodore, máme tu problém."
"Upresnete to."
"Jde o admirála."
Dat si vymenil pohled s Blairem.. "Je mu špatne?" zeptal se Dat.
"Ne. Je pryc."
"Máte tušení, kam zmizel?"
"Ani v nejmenším," rekl Dexter a jeho hlas byl podivne namáhavý. "Prenesl se na Šanci, údajne kvuli jakési bežné prohlídce. Dál už vím jen tolik, že Šance odletela rychlostí tri... i s admirálem."
"Pokoušel jste se je kontaktovat pomocí mimoprostoru?"
"Samozrejme, že jsem se pokoušel. Neodpovídají. Mají vypnuté rádio."
"Ano," rekl Dat vecne. "To by sedelo. Admirál by si na to dal pozor."
"Ale proc?" ptal se Dexter. "Proc? Co to sakra delá? Komodore, víte neco?"
"Já to vím docela presne, porucíku. Ackoliv, je to jen predtucha... predtucha, s níž bych si nerad pohrával, pokud se nepotvrdí. Dekuju vám, že jste mi o tom dal vedet. Postarám se o to. Enterprise konec."
Dexter zmizel z obrazovky, než mohl neco dodat.
Dat otocil kresly k Blairovi, který s obavami rekl: "Vy víte, kam má namíreno, že, komodore? Má to spojitost s tím, co se stalo na Betazedu, nebo snad ne?"
Dat cítil ustarané pohledy celé osádky lodního mustku. Prál si, aby mohl nejakým zpusobem zapusobit na admirála v tom smyslu, že všichni, tito lidé, ti lidé, kterí stáli pred ním, mají zájem na tom, aby veci zustaly tak, jak jsou. Ale to Dat nedokázal, a jediné, co mohl udelat, bylo zabránit ztrátám.
A to musel provést za každou cenu.
"Maximální rychlost Šance je šestka," rekl Dat, když prošel celou pametí všech registrovaných lodí. "Je jen málo pravdepodobné, že nemírí k Vecnosti. Kormidlo, naridte kurs na Vecnost, rychlost osm."
"Kurs zameren a narízen, pane."
"Naberte rychlost," rekl Dat klidne.
Enterprise vletela do hyperprostoru a Dat vstal z velitelského kresla. "Pane Blaire, pojdte se mnou do instruktážní místnosti, prosím. Musíme si probrat strategii pro nejhorší možné varianty."
Blair následoval svého velícího dustojníka do instruktážní místnosti a Lamontová u rízení lodi se podívala na Tuckera a Opse. "Víte," rekla, "nevím, co je lepší. Jestli nevedet, o co jde... nebo to zjistit."
.
"Blížíme se k Vecnosti, komodore."
Dat sedel toporne a nehybne u obrazovky, kterou pozorne sledoval, a celou svou znacnou mozkovou kapacitu zameril na ocekávaný problém. Tónem, který znel ješte vyrovnaneji než obvykle, pronesl: "Senzory. Obíhá kolem planety nejaká další lod?"
"Negativní," rekl Margolin u taktických prístroju, ale pak se zarazil a opravil se: "Ne... pockejte. Je tam -" Enterprise se mírne zachvela, když dosáhla hranice výboju casových poruch, které byly pro okolí Vecnosti normální.
"- lod na obežné dráze," pokracoval Margolin. "Oznacení a registrace ukazují na Šanci. Odpustte ten zmatek, pane. Výboje casových poruch jsou obzvlášt -"
Lod utrpela ješte jeden náraz, tentokrát takový, že automatické pásy vylétly ze všech kresel na lodním mustku a upoutaly posádku pevne na svých místech.
"- divoké," nedal se Margolin, jako by tvrdé štulce byly pouze menší nepohodou, která nemuže zabránit šírení informací. "Ruší naše senzory."
"Vyrovnejte to, pane Margoline. Dejte mi výzvovou frekvenci na Šanci."
"Provedeno, komodore."
"Šance, tady Enterprise, prosím, potvrdte príjem."
Z menší lodi nepricházela žádná odpoved. Byly tu však další nárazy vln casových poruch a Dat prakticky cítil,jak mu cas uniká - a to nejen pouze v jednom z významu toho slova.
I k druhé výzve zustalo rádio tiché, a Dat pák vydal rozkaz, kterému sám nemohl uverit."Pane Margoline," rekl tiše, "nabijte fázery."
"Pane?" Margolin byl zcela ohromen.
Všichni ted obrátili na Data své šokované zraky. Nicméne, komodor vedel, že nemá na vybranou. "Provedte muj rozkaz, pane Margoline," opakoval tiše.
"Ano, pane," rekl Margolin dute. "Fázery jsou nabité a zamerené na terc!"
"Pane Blaire, oznamte transportní místnosti, že vy a já se za dve minuty preneseme dolu na planetu. Pozor, Šance,"pokracoval Dat a zvýšil hlas, címž uvedl v cinnost komunikacní spoje. "Naše fázery jsou nabité a mírí na vás. Pokud ihned neodpovíte, budeme nuceni, protože jde o stav nouze, na vás vystrelit. Potvrdte príjem, nebo na vás zaútocíme. Potvrdte príjem."
Mezilodní rádio se okamžite ozvalo. "Enterprise," ozval se podrážděný chraplavý hlas: "Tady je kapitán Tennant z. Šance. Na co si to sakra hrajete?"
"Tuším, že na totéž bych se mohl ptát já vás," odpovedel Dat.
"Jednoduše se rídíme príkazy," vyštekl Tennant, jako úcastník tajné mise nemám právo vám sdelit její obsah. Ani nikomu z vlajkové lodi flotily."

"Není nutné, abyste mi ji sdeloval," rekl Dat. "Nepochybuju, že jde o výmysly. Predpokládám, že mlcenlivé rádio je jedním z rozkazu. Moment, prosím." Dat se otocil na Margolina. "Jsme už v dosahu Vecnosti?"
"Ano, pane."
"Navažte s nimi spojení... kapitáne Tennante," pokracoval Dat v puvodní konverzaci, "mel jsem pravdu ohledne mlcenlivého rádia?"
"Ano, mel. A abych byl uprímný, rozhovorem s vámi ohrožuju bezpecnost této akce. Ale jelikož jde i o životy mé posádky, rozhodl jsem se odpovedet na vaši výzvu, v prímém rozporu s rozkazy, které jsem dostal."
"Skvelý úsudek, kapitáne," rekl Dat klidne. "Mám rovnež pravdu, když se domnívám, že admirál Riker není na palube?"
"Správne. Prenesl se dolu na povrch pred patnácti minutami. Narídil nám udržovat lod na obežné dráze a mlcenlivost rádia."
"To me neprekvapuje."
"Pane," ozval se Margolin, "s nikým na povrchu nelze navázat spojení."
"Ani to me neprekvapuje. Transportní místnosti, dokážete zamerit všechny živé formy na povrchu? Pokud ano, chci je okamžite všechny prenést sem nahoru."
Chví1i bylo ticho a vedoucí transportéru provádela rychlý pruzkum. Pak se v komunikátoru ozval její hlas: "Negativní, lodní mustku. To, co ctu, je príliš náznakové. Kdyby tam dole nekde by1 a udal nám souradnice, pak by to nebyl žádný problém. Ale takhle se bojím neco zamerit a vzít nahoru. Treba bych nemela nic, treba bych dostala louži protoplazmy. Bez solidního potvrzení se nedá nic predvídat."
"No dobrá. Pane Blaire," rekl Dat, "se mnou."
Dat prešel rychle k turbovýtahu s Blairem v patách. Pak Data náhle neco napadlo a zvolal: "Šance... zustante na své pozici. Ozveme se vám, pokud budeme potrebovat vaši pomoc."
"Enterprise, sdelte nám prosím, co se deje, ozval se hlas kapitána Tennanta. "Admirál Riker nám rekl, že jsme pod velením speciální tajné mise pro Hvezdnou flotilu. Dokonce nám prikázal -!"
"To jiste," pravil Dat. "Avšak já vás ujištuju, že všechno je podvod. Máte své úkoly, Šance... ale ty nejsou rízeny Hvezdnou flotilou. Jsou rízeny admirálem Rikerem."
"Cože? O co sakra jde, Enterprise?"
"To není váš problém, kapitáne Tennante. At už bude admirálova akce úspešná ci nikoli... tak jako tak se to nedozvíte. Enterprise konec." A ukoncil vysílání, aby neztrácel víc casu, než bylo nutné.
Koneckoncu, celý rozhovor mohl skoncit hádkou.

Když Dat s Blairem pristáli na povrchu planety, našli presne to, co predpokládali, že najdou.
Tela vedcu byla rozptýlena kolem. Rychlou prohlídkou se ujistili, že jsou naživu, ale že je nekdo omrácil fázerem. Riker musel utajit nejakou malickou prírucní zbran... a možná, že jich mel nekolik. Zarídil to tak, aby Tennant v nevedel... jinak by Enterprise juste dostala hlášení.
Jaké predivo lží to Riker utkal? O tom premýšlel Dat, když s Blairem rychle procházeli vedeckým mesteckem. Lhal jako Sindarínané? Zaútocil jako Romulané? Nebo snad použil starého triku Ferengu? Nabízelo se nekonecne mnoho možností, které by vynalézavá mysl mohla použít, a Riker byl prinejmenším stejne vynalézavý jako kdokoli jiný.
Dat všechno proveril prístroji a okamžite došel k záveru: "Mary Mac tu není."
"Což znamená -"
"Že je s ním," dodal Dat. "Nejspíš mu delá nedobrovolnou spolecnost."
Vzduch v okolí víril a praskal a nekolikrát se na obloze objevil blesk. Dat mel pocit, že se kolem neho stahují síly, které se pokoušejí o jakýsi masivní, bláznivý, nebeský experiment.
Rychle probehli mesteckem a Dat si povšiml, že malé cástecky bláta a kamínku se tocí ve vírech, které se pohybují každý na jinou stranu. Jaksi to zapadalo do celkové nálady kolem.
"On se zbláznil," mumlal Blair, "on se úplne zbláznil."
"Ne, pane Blaire," odpovedel Dat a pridal trochu do kroku, "ani zdaleka to není blázen. Má jen svou predstavu a presvedcení, že delá správnou vec."
Vítr zesílil a Blair musel zvýšit hlas. "A co když má pravdu on? Jakou máme jistotu?"
"Nemáme žádnou. Ale nemužeme nic riskovat." Vybehli na jakousi vyvrelinu. Daleko pred nimi se porád prostíraly trosky mesta, tiché a nemé jako vždycky. A pod nimi byl Strážce vecnosti.
Ochranné pole, které ho obklopovalo, nebylo, porušeno.
Ale Riker už byl na druhé strane.
A Mary Mac s ním. Držel ji pevne za zápestí, ale ona se s tím nechtela smírit a vložila do boje, celou svou orionskou duši. Bránila se zuby nehty. Riker mel trikodér, ale ten mu vypadl z ruky. Dat si všiml, že Riker ted potrebuje obe ruce, aby se ubránil jejímu zurivému útoku.
Kricela cosi, cemu ani Dat, vybavený supercitlivým s1uchem, nerozumel. Hluk vetru byl silnejší. A na veliké obrazovce, kterou vztycili blízko Strážce, pak Dat spatril veci, které mu byly až hrozive známé. Videl tam Deannu Troi, jak se svíjí a sténá na podlaze své kajuty, a vylekaného a zmateného velitele Rikera, který se nad ní bezradne sklání. Bezradneji už vypadat nemohl. A vedle obrazovky ležel trikodér, který celou tu situaci presne zaznamenával. Dat pokynul Blairovi, aby ho následoval a oba dustojníci Hvezdné flotily rychle sebehli dolu ke Strážci.

Mary Mac zkroutila Rikerovi paži a zakousla se do ní. Riker bolestí zarval a uderil ji do tváre tak silne, jak snad ješte nikoho neuderil. Mary Mac uvolnila svuj stisk, zapotácela a setrela si krev, která jí prýštila z úst.
"Všechno znicíte!" vykrikla.

"Tohle "všechno" nemá právo na existenci!"
"Vy nemužete o takových vecech rozhodovat!"
"Naopak! Jsem jediný, kdo muže!"
Znovu se na neho vrhla a z hrdla se jí ozvalo šelmí zavrcení. Riker se sklonil a ona pres nej prepadla. Rychle se zvedl a popadl ji, zatímco byla v pohybu. Než se zmohla na odpor, vrhl své telo zpet a pribil ji celou vahou k zemi. Rychle se otocil, aby využil toho, že je na chvilku bez sebe, a vší silou ji uhodil do spánku. Oci zelené ženy se obrátily v sloup a znehybnela.
Riker jí rychle sáhl pod bradu, aby nahmatal puls. Nebyl si tak zcela jist, co Orionka vydrží, ale tohle se zdálo být dostatecne silné. Stacilo to.
" Sebral trikodér, který mu vypadl, a prinutil se chladne uvažovat, tak, jak si predsevzal. Opatrne zacal kalibrovat trikodér podle zvetšené obrazovky, která. byla vyvinutá speciálne pro prehrávání Strážcových interpretací. Trikodér mu mel umožnit merit skutecnou rychlost Strážcovy ukázky oproti zpomalené prehrávce vybraných momentek zachycených na obrazovce. Jakmile to bude všechno uloženo a naprogramováno, trikodér mu presne poví, kdy má proskocit branou.
Presto nebude mít stoprocentní záruku. Ale byla to jediná možnost, kterou Riker mel. Byl rozhodnut vskocit dovnitr co nejblíže k události, která ho zajímala. Vedel, že cím déle zustane na Enterprise 1701-D, tím spíše ovlivní veci, které chtel nechat na pokoji. Musel se tedy prenést co nejblíže k Deannine smrtí, ale tak, aby ji nepropásl... a zároven si ponechal dostatek casu, aby s tím mohl neco udelat.
Prsty se mu rozbehly po kontrolních klávesách trikodéru, zatímco sledoval oba displeje najednou. Naprogramoval neco jako odpocítávání. Když se priblíží správný okamžik, rozsvítí se na trikodéru zelená kontrolka. Až se tak stane, Riker bude muset skocit dovnitr presne za pet vterin... to byl faktor zdržení, který zahrnoval trvání vlastního fyzického provedení dvou kroku vpred a skoku skrz.
"Strážce!" zvolal. "Beh, který jsem práve sledoval - vrátit na mou znacku, zacít znovu. Tri... dva... jedna... ted!"
Obrazovka Strážce vecnosti zacala s blýskáním prehrávat své odrazy skutecnosti. Byly to stejné závrat pusobící šmouhy, které Riker už jednou videl. Puvodní rozkaz byl prostý: Riker požádal o shlédnutí všeho, co se týkalo Enterprise. Strážce mu to umožnil - až na to, že beh zacínal první událostí, kterou Strážce pokládal za duležitou pro pochopení vzniku mocného hvezdného korábu. Bohužel pro Rikera šlo o vynález ohne. Odrazy bytostí, sotva k rozeznání jako predchudci clovecenstva, hrbící se nad hromádkou horícího dreva, nebyly zrovna to, co Riker potreboval.
Strážce byl však naštestí proslulý svou rychlostí. V mžiku byl Riker svedkem vynálezu kola a výroby nástroju. Bylo to tak úžasné, že by to za jiných okolností Rikera zcela jiste okouzlilo. Ale ted se nemohl dockat, až to skoncí.
Naprogramovaný trikodér se rozbehl, jakmile zacal Strážce prehrávat záznam. Tiše bzucel, vyhodnocoval a casoval displej. Soustava obvodu už zacala odpocítávat.
Riker se dotkl lahvicky, kterou mel ukrytou v kapse uniformy.
Kdosi za ním vykrikl. "Admirále!"
Riker se otocil a spatril, jak se k nemu blíží Blair a Dat. Na chvilku se polekal, ci spíše vydesil, že se jim podarí ho zastavit, tak blízko cíle... a on už nikdy nebude mít podobnou príležitost. Ale pak si vzpomnel na silové pole, které bylo stále na svém míste. "Je to zbytecné, Date!" zvolal Riker. "Už jsem se rozhodl!"
Dat a Blair se zastavili tesne u silového pole. Blairuv tlustý kožich vlál sem a tam ve vetrné smršti, která je obklopovala. Dat zvolal: "Mary Mac je v porádku?"
Riker mrkl Strážce. Leonardo da Vinci se zamyšlene hladil po brade a prohlížel si vlastní návrhy primitivních létacích stroju.
"Nic jí není, Date! Nechtelo se jí spolupracovat, když jsem ji s namíreným fázerem prinutil otevrít silové pole. Rekl jsem jí že ji proste omrácím a použiju otisk její ruky a rohovky, i kdyby nebyla úplne pri vedomí. Rozhodla se zustat pri vedomí a doufala, že se jí podarí mi to vymluvit. A když zjistila, že to nepujde, využila mé chvilkové nepozornosti a pokusila se me odvléct. Skoro se jí to povedlo," dodal a smutne si trel zátylek.
"Admirále, musíte se vzdát toho nebezpecného úmyslu."
Riker se znovu podíval na Strážce. Alexander Graham Bell práve oznámil Watsonovi, že ho potrebuje, a na odrazu, který ho cástecne prekrýval, se Tomáš Edison okouzlene díval na zárící svetlo pred sebou.
"Zachráním ji, Date! Ctyricet let me sžíral pocit, že jsem mel neco udelat! Prosila me... slíbil jsem, že ji zachráním, a pak jsem tam jen stál a prihlížel, jak umírá!"
"Tohle by ona nechtela, admirále! Je to príliš velké riziko!"
"Copak si nevzpomínáte, Date?" zvolal Riker. "Jak se jmenovala autobiografická kniha Jamese Kirka?"
Datovi to trvalo jen chvilku: "Nazývala se Riziko je naše práce."
"Presne tak! Nedlužím Deanne nic mín než tolik, že vyzkouším všechno! Slyšíte, Date? Nic mín!"
"Admirále, jestli odtamtud ihned nevyjdete, vydám povel na Enterprise, aby zahájila palbu a použila lodní fázery k proražení silového pole! Jestli k tomu dojde, muže to být vaše smrt!"
"Strážcova jakbysmet!" odpovedel Riker. Pokrocil k casové bráne. Pred pár vterinami se od rampy odpoutala raketa Saturn V. Zephram Cochrane se práve chystal uvést do chodu první rízenou hyperjednotku. "To byste udelal, Date? Riskoval byste znicení Strážce? Copak to nechápete, Date? Vždycky jste toužil chápat lidi! Toužil jste po duši! Nuže, pane Date - Strážce je místo odpocinku všech duší, od veku do veku! Je to boží okno do vecnosti! Kdo jste, že ho chcete znicit?"
A Dat s ledovým klidem odpovedel: "Už jsem kontaktoval Hvezdnou flotilu, admirále. Jejich rozkazy jsou zcela jasné. Ochrante tento casový proud, za každou cenu. Deanna Troi musí zemrít... a kdyby to melo být za cenu znicení božího

okna, pak kdo jiný by si to mel vzít na svedomí, admirále? Konec koncu... me nestvoril Buh." A Dat zvedl hlavu a ohlásil: "Enterprise... zamerte štít prímo prede mnou...Na muj povel... palte."
"Nedelejte to, pane Date!" vykrikl Riker úpenlive: "Nezabíjejte Deannu!"
"Já jsem ji nezabil, admirále. Ale kdyby bylo v sázce zachování kontinuální integrity casoprostoru, vzal bych jí život temahle rukama. Nepusobilo by mi to žádné uspokojení. Byla mi vskutku svým zpusobem drahá, tak jako je svým zpusobem drahá vám. Ale jsem ochoten prijmout fakt, že její smrt, jé nutná pro prirozený porádek vecí, a já udelám všechno pro to, abych tento porádek zachoval."
Dat mluvil jiste, jako nekdo, kdo se nedá zviklat ve svém rozhodnutí. A Riker vedel, že kostky jsou vrženy. "Já také, pane Date."
"Enterprise,"rekl Dat bezbarvým hlasem. "Palte."
Mocné fázery Enterprise na obežné dráze vystrelily. Zasáhly silové pole prímo nad Rikerovou hlavou. Silové pole po nárazu zajiskrilo a otráslo se, ale síle zbraní odolalo.
Bylo to nejsilnejší silové pole, jaké dokázala technologie Federace vyrobit... vyrovnalo se vychylovacím štítum samotné Enterprise. Navíc byla Vecnost vybavena vlastním težkým obranným mechanismem a obklopena podobnými štíty. Kdyby se objevilo neprátelské plavidlo, vedci na planete o sobe mohli dát velmi nepríjemne vedet - prinejmenším odhodit útocící lod z obežné dráhy.
Avšak Šance nebyla neprátelským plavidlem a sotva mohl nekdo považovat návštevu známého a ctihodného admirála Williama T. Rikera za nežádoucí. Vedci udelali chybu, když uverili, že Riker s nimi potrebuje projednat naléhavou vec pro Hvezdnou flotilu.
Když svou chybu poznali, bylo už pozde. Dat se nyní pokoušel tu chybu napravit. S kamennou tvárí prihlížel, jak Enterprise soustreduje své fázery na silové pole. Vubec nepochyboval, že nakonec prorazí. Otázkou bylo, zda prorazí vcas.
Riker ustoupil a s bezmocným zoufalstvím sledoval fázery. Nemohl delat vubec nic. Byl uveznen uvnitr a navíc, kdyby vystoupil ven, mel by ke Strážci ješte dál. Zaslechl za sebou tiché zasténání - Mary Mac se probírala. To bylo to poslední, co ješte potreboval.
Štít se zacínal prohýbat. Videl, jak se zapínají poslední rezervy energie a integrita pole se hroutí. Jaká neuveritelná ironie: stál u brány všech casu a sám cas nemel. Podíval se na trikodér.
Zelená kontrolka svítila.
Vyrazil ze sebe výkrik plný desu. Mel celou tu dobu stát pred Strážcem, dívat se, hlídat, cekat na signál. Rozsvítila se kontrolka ted? Nebo už pár vterin svítila?
"Príliš daleko! kricela jeho mysl. Príliš daleko od Strážce!
Otocil se a rozbehl se k bráne. Písek mu skrípal pod podrážkami. Na Strážcove obrazovce krátce zahlédl Q, jak tancí s Lwaxanou Troi a pak situaci, v níž Locutus ohrožoval lod a všechno splývalo a precházelo jedno v druhé...
"Admirále, my vám v tom zabráníme!" zaslechl Datuv hlas, který prekricel vítr a rev fázeru z Enterprise, a slyšel ješte Blaira, jak také neco kricí.
Není cas! Není cas!
Pomoz mi, Imzadi... ten hlas jako by preklenul všechna ta uplynulá léta.
Riker skocil.
A pak se octl mimo cas.
Doslova.

Kapitola tricátá sedmá

Podporucík Barclay stál v simulátoru Enterprise 1701-D a praskal klouby svých prstu.
Vedel, že by to nemel delat. Vedel, že by ho tam mohli pristihnout. Ale pravdepodobnost byla velmi malá. Kapitán Picard, velitel Riker, všichni vyšší dustojníci byli ten vecer na duležitém diplomatickém flámu. Takže by se nejspíš nemeli vyskytovat v blízkosti holografické paluby.
Krome toho, mel už po službe. A zredukoval své výlety do simulátoru na jednou týdne. Nic duležitého tím neohrožoval... A jestliže mel vlastní zpusob, jak se zabavit, nu pokud tím nikomu neubližoval a pokud na tom nebyl príliš závislý... proc ne?
Pocítaci už oznámil, co presne chtel. Ted jenom dodal: "Prehraj program."
Za okamžik stál na ohromné, travnaté pláni. V dálce stál v celé své nádhere staroveký Rím. Avšak prímo pred ním byl malý, okrouhlý chrám s vysokým sloupovím.
Uprostred chrámu stála Deanna Troi. Byla skrovne odena do sítových rób, které kolem ní poletovaly. Napráhla k nemu paže a s melodickou kadencí pravila: "Jsem bohyne mysli."
Barclay k ní pristoupil a drsným hlubokým hlasem rekl: "A já jsem ten, který te uctívá... a koho budeš také uctívat." A presne v tom okamžiku se v simulátoru objevilo ješte neco - jako by to vystoupilo z prázdnoty,
Barclay se zmatene zastavil. Spatril muže, který mel na sobe jakousi uniformu. Vzdálene dokonce pripomínala uniformu Hvezdné flotily, jen barvy byly jiné a -
Pak se Barclay podíval blíže na jeho tvár. "Co to sakra...?" vydechl.
Nový obraz, který k Barclayove hruze pripomínal starší verzi Rikera, se rozhlédl kolem, jako by na okamžik ztratil orientaci.
Pak se "Riker" otocil, podíval se na Barclaye, na Deannin obraz, a ješte jednou na Barclaye. Riker si dal ruce v bok a oslovil Barclaye se suverénní autoritou v hlase. "No... to jsem si mohl myslet. Porád v tom lítáte, podporucíku?"

Totálne zmatený Barclay zvolal: "Pocítaci! Odstran podobu..." Neby1 si jist, jak ji nazvat. "Odstran novou podobu a zkontroluj systém."
Riker tam stal dál a nevypadalo to, že by mel zmizet. "Já," rekl, "jsem zabezpecovací systém simulátoru, zabudovaný z duvodu kontroly veškerých programu, kterými se tu zabýváte. Jsem velice zklamán, že si stále libujete v takových... bizarních... scénárích. Chci, abyste s tím ihned prestal." Ukázal prísne na Barclaye. "Je to jasné?"
"A-ano, pane!" vykoktal nechápave Barclay. "Pocítaci! Zruš tenhle program! Vlastne... vlastne zruš všechny programy, které jsem vytvoril. Anebo - zruš všechnu mou budoucí úcast v simulátoru!"
Rím, jeho okolí a obraz Deanny Troi, všechno se propadlo do stejné nicoty, z níž vzešlo. V místnosti zustaly jen svítící žluté mrížky, Barclay a Riker.
"Výborne, podporucíku," rekl pochvalne Riker.
"Pujdete... pujdete také pryc?" zeptal se Barclay s nadejí v hlase. Nemel tušení, proc ze všech obrazu vybrali práve staršího Rikera. Ale at už k to mu meli jakýkoli duvod, vybrali si zatracene dobre. Byl úplne vynervovaný. "Ano, pujdu také," rekl Riker. "A ješte neco. Když se o tomhle incidentu nikomu nezmíníte, ani já to neudelám. Zustane to jen mezi námi."
"De-dekuju vám, pane," rekl Barclay.
Rikeruv obraz zamíril ke dverím. Barclay cekal, až zmizí, jako všechny holografické výtvory, když se pokoušely opustit simulátor. Místo toho se dvere se zasvištením poslušne otevrely a starší Riker vyšel ven a dal se chodbou vlevo.
Dvere se za ním se zasvištením zavrely.
Barclay tam dlouho stál. A pak vyšel ven, otocil se doprava a vrátil se do své kajuty.
Simulátoru se vyhýbal až do konce své služby na Enterprise.
Admirál Riker krácel rychle po chodbe a neohlížel se napravo, ani nalevo.Prošel kolem nekolika clenu posádky, z nichž nekterí se na neho ješte jednou prekvapene podívali, když si ho povšimli. Snad si pomysleli, že je to Rikeruv strýcek, který ho prišel navštívit na lodi, nebo že se velitel vrací z nejakého maškarního vecírku. Nezpomaloval, aby si ho nikdo nemohl porádne prohlédnout, a už vubec se nezastavoval a neodpovídal na žádné otázky.
Musel urcit svou polohu. Zjistit, kde presne je. Mohl se zeptat Barclaye, avšak nechtel, aby o jeho existenci porucík uvažoval jinak, než jako o jakémsi podivném projevu simulátoru. Ušetrilo mu to cas - a on nevedel, kolik casu ješte má. Vklouzl do místnosti po levé strane, o níž vedel, že bude prázdná, protože to bylo jedno z hostinských apartmá. Jakmile byl uvnitr, zavolal: "Pocítaci! Oznam hvezdné datum a cas."
Bylo jen málo momentu v Rikerove živote, u nichž. si na vterinu presne pamatoval, kdy se udály. Ale den a cas smrti Deanny Troi mezi ne bezpochyby patril. Dokázal si presné vybavit hlas Beverly Crusherové, když se snažila probudit Deannu znovu k životu. A když se jí to nepodarilo... když nakonec zjistila, že už nic nepomuže a její nejlepší prítelkyne na lodi je mrtvá... rekla hlasem, jakoby pridušeným hlínou z hrobu: "Zaznamenat hodinu a datum smrti." Pocítac to poslušne a nevzrušene nahlas rekl do záznamu.
Riker tam stál a slyšel to - slyšel, jak za tím udelat tecku pridušený vzlyk Beverly Crusherové. Riker sám nevydal ani hlásku - pomalu na neho už dosedal ten chmurný mrak. Mrak, který ho halil ctyricet let.
Pocítac mu ted v prázdném hostinském apartmá oznamoval den a cas.
Dech se mu zastavil a krev divoce bušila ve spáncích. Doufal, že dorazí den ci dva dopredu. Nejak, obezretne, se spojí s Deannou. Poví jí o tom, co se má stát. Presvedcí ji, aby si dávala pozor. A co bylo ješte duležitejší, dá jí proti jedu lék, který si s sebou prinesl a bezpecné uložil do saka uniformy.
Vedel, že to bude težké. Dat mohl nejakým zpusobem vyslat lidi do minulosti a predvídat jeho kroky. Mohl se snažit zmarit jeho plány. Ale Dat by musel postupovat uvážlive, jelikož nechtel narušovat casovou rovnováhu, a velmi, velmi opatrne by zvažoval, co a jak udelá. Riker predpokládal, že to bude neco jako šachová partie, strategicky rozehraná v chodbách Enterprise 1701-D. Avšak v tom se mýlil.
Nemel cas na jemnosti. Nemel cas na finesy. Mel pouhých dvacet tri minut.
Dvacet tri minut od ted až do chvíle, kdy bude Deanna Troi ležet u Beverly Crusherové na lékarském stole jako hromada neživého masa.
"Kruci!" zasycel .
Vybehl do haly, nastavil si znovu chronometr a uhánel po chodbe plnou parou k Deannine apartmá.
Divoce máchal rukama a jak zahýbal za roh, dusot jeho bot upozornil bezpecnostní stráž. Strážný se ohlédl, a Riker ho nepoznal. To by samo, o sobe nic neznamenalo. Ani v dobách, kdy byl zástupce velitele, nemusel nutne znát každého clena posádky, který prošel kolem - obzvlášt, když dotycný pribyl relativne nedávno. A navíc už to ani nebyl soucasný Riker - ubehlo ctyricet let a tváre se s léty vytrácejí z pameti.
Ale presto - mohl ho poslat Dat.
Strážný se zachmuril a sáhl po fázeru. "Stát!" zvolal. Riker nemel žádnou jistotu. Samozrejme, s tolika potentáty na palube Enterprise to byl bežný postup, když si stráže hledely každého, kdo tam jaksi nezapadal. A Riker urcite vypadal, že tam nemá co delat.
Ale na druhé strane - ten "strážný" mohl vedet docela presne, kdo ten muž s šedivými vlasy je, a jaký má cíl. Riker si podržel ruku pred oblicejem, aby ho strážný nespatril a uderil ho, až mladší muž odletel stranou drív, než mohl pozvednout svuj fázer. "Stráže, pozor, paluba , ctrnáct!" vykrikl strážný a pak ho Riker popadl, otocil ho a mrštil s ním do steny hlavou napred. Strážný v bezvedomí klesl k zemi a Riker se zmocnil jeho fázeru.
Riker vedel, že do minuty bude všude plno strážných. Kdyby meli Rikera dopadnout, odvést do vazby, vyslýchat. .. než by se všechno vyrešilo, bylo by pozde.
Byl tu jen jeden clovek, o nemž si myslel, že mu muže verit.
Presneji - byl tu jen jeden clovek, kterému mohl verit a jehož kajuta byla dostatecne blízko.

Všechno mu probehlo myslí tak rychle, že uháne1 postranní chodbou drív, než strážný dopadl na podlahu.
Doprava, pak další doleva a pak už stál pred kajutou. Zhluboka se nadechl. Dvere byly zamcené, což nebylo nic zvláštního, když se nekdo uložil k nocnímu odpocinku. Ale jeho hlas byl porád jeho hlas a tak rychle rekl: "Pocítaci, " zruš zámek a otevri Williamu Rikerovi."
Pocítac si zkontroloval, že jde skutecne o hlas Williama T. Rikera, právoplatného obyvatele kajuty; a pak se dvere otevrely. Admirál vkrocil dovnitr.
Z postele slyšel tiché oddychování. Nekolikrát zamrkal a jeho oci se rychle prizpusobily tme, když se za ním dvere zavrely.
Nebyl si tak docela jistý, jak to na nej zapusobí, když spatrí své mladší já. Potešilo ho, když nakonec zjistil, že je mu to celkem jedno. Jeho mladší verze byla proste jen prostredkem k dosažení cíle.
Snad, až to skoncí, se z toho všeho celý rozklepe. Tak jako Deanna pred mnoha a mnoha lety.
Na okamžik si v myšlenkách vybavil Deannu pri jejich dusném setkání v pralese, ale pak si rychle uvedomil, proc prišel.
Vtom se jeho mladší já náhle posadilo vzprímene na posteli.
Velitel Riker zamžikal do tmy, hledel prímo na své starší já, ale nebyl s to neco rozeznat. Chystal se vyhrknout: "Svetla."
Ale admirál se pohyboval ve tme s jistotou a rychle, protože to konec koncu byla jeho stará kajuta a pamatoval si, kde co bylo. Skocil na postel vedle svého mladšího já a položil Willu Rikerovi ruku pres ústa.
Ten se divoce bránil, odstrkoval ruku, která ho pridržovala, a snažil se popadnout jeho tvár. Starší Riker zatím jen netrpelive zvolal: "Svetla!"
Cítil, že mladší muž ztuhl ve chvilkovém zmatku, když slyšel známý hlas, o nemž nebylo pochyb, komu patrí. Kajuta se rozsvítila, ale svetlo bylo pro Willa príliš jasné a admirál vyštekl: "Polosvetlo," což snížilo intenzitu na prijatelnou úroven.
Velitel Riker se šokovane díval na své budoucí já. Ten druhý zasycel: "Mlc! Máme málo casu!"
Will se polekal, zacal znovu bojovat a pokoušel se vyrazit ze sebe nejaký zvuk. Admirál už ztratil i tu špetku trpelivosti, která mu ješte zbyla, a vedom si rychle ubíhajícího casu, vyštekl. "Copak neslyšíš, co ríkám? Drž hubu, ty idiote! Mužou tu být každou chvíli a pokusí se me zastavit! Tak lež! Poslouchej me a delej jen to, co ti reknu. Na tom, jak se ted zachováš, závisí Deannin život."
"To bylo víc než výmluvné, než aby to nepritáhlo Willovu pozornost. Prestal zápasit a pomalu si uvedomoval, že není prímo ohrožen. Že to není sen. A že toho prijde mnohem víc, než by se na první pohled mohlo zdát.
"Pustím ted tvá ústa," rekl admirál. "Tak mi pomoz, jestli budeš kricet, nebo se snažit upoutat pozornost, omrácím te a postarám se o to sám. A když to budu muset udelat a oni me chytí, protože jsem nápadný, pak to mužeš po celý zbytek života vycítat doslova a do písmene jen sám sobe."
Will prikývl, naznacil, že rozumí a admirál da1 pomalu ruku pryc. Ustoupil od postele a Will se zatím posadil. Z ocí mu bylo možno stále vycíst zmatek, ale i úžas. "Kdo... jste?"
"Velikonocní králícek," vyštekl admirál. "Kdo si sakra myslíš, že jsem? Ztrácíme cas... cas, který nemáme. Oblékni se. Delej. Delej!"
Will vstal z postele a nespouštel oci ze staršího Rikera, ani když si zacal oblékat uniformu. "Tys prišel z budoucnosti, že?"
"Presne tak. Nevypadáš moc prekvapene."
"Když kapitán Picard potkal sám sebe, prísahal jsem, že už me nic neprekvapí."
"Ano," rekl admirál.."To jsem opravdu prísahal, pravda." Ale pak náhle nesmírne zvážnel: "Ted poslouchej a neprerušuj me. Deanna je ve smrtelném nebezpecí."
"Tak proc si kruci dávám nacas s tím oblíkáním?"
"Protože si možná budou dávat pozor na neobvyklé veci - a kdybys bežel po chodbe v pyžamu, tak by to spadalo presne do té kategorie."
"Kdo jsou "oni"?"
Rekl jsem, abys me neprerušoval. Jen poslouchej: Deanna bude otrávena." Pokracoval dál, prestože Will se tváril ohromene. Vynal ze saka lahvicku. "Tohle pusobí proti. Musíš jít do její kajuty a primet ji, aby to vypila. A máš na to" pohlédl na chronometr - "jen neco málo pres patnáct minut."
V tu chvíli zabzucel Willuv komunikátor.
"Nemáš cas!" zasycel admirál.
Ale Will na výzvu odpovedel, nespouštejte pritom z admirála oci. "Tady Riker."
"Bezpecnostní poplach, pane," ozval se hluboký Worfuv hlas: "Ve vašem okrsku byl zpozorován vetrelec. Nevidel jste ho?"
Will Riker zíral na své budoucí já.
Admirálovi došlo, že všechno závisí na téhle situaci. Jediné slovo velitele Rikera by sem privolalo na pomoc Worfa a jeho lidi. A admirál nemel cas, aby své mladší já presvedcil o pravdivosti svých slov.
Slova.
Jeho vlastní slova.
A velmi tiše pronesl: "Budoucnost má v sobe ten príslib... a tak, jak si neumím predstavit, jak jsem prežíval minulost... bez tebe..."
Willovy oci se prekvapením rozšírily a zustaly tak, i když se z komunikátoru opet ozval Worf: "Veliteli... co jste ríkal?"
"Nic," znela pevná odpoved. "Nevidet jsem ho. Za pár minut jsem u vás. Musím... musím se jen obléknout. Riker konec."

Bylo ticho, a obema se zdálo, že trvá nekonecne dlouho. A pak Will rekl, protože mu už pomalu zacalo svítat. "Ona zemrela. V tvé minulosti... mé budoucnosti... ona zemrela. A ty ses nejak vrátil, abys tomu zabránil. Ty... ty chceš zmenit cas... a ti, kterých se obáváš, jsou lidé z tvého casu - snad vedci, nebo, muj bože, nekdo z Hvezdné flotily, kdo se pokouší ti v tom zabránit."
"Nemela zemrít," rekl admirál. "To bylo zlé. Zlé pro ni. Zlé pro mne, pro každého. A já jsem tady, abych tomu zlému predešel, a je mi úplne jedno, co na to ríkají rády, a jestli ji miluješ... jestli jsi opravdový Imzadi... bude ti to taky jedno."
"Ale... ale jak ti mám verit? Jak mužu proste... proste vzít budoucnost do vlastních rukou? Naších vlastních rukou?"
Admirál k nemu pristoupil. "To deláme v každém okamžiku svého života, chlapce. Každým dnem utváríme svuj osud. Ale nekdo se vrátil a rozhodl se prepracovat budoucnost k obrazu svému... a já jsem tady, abych to zastavil."
"Pokud nekdo nezastaví tebe. Což znamená, že nekdo si není jistý."
Admirál Riker popadl Willa Rikera zepredu za uniformu. Pres jeho vek mu síly príliš neubylo, a navíc ji ted prižívil vztek. "Do háje s tebou, ty pokrytecký hlupáku! Ty si myslíš, že všechno znáš? Vubec nic neznáš! Chceš jistotu? Tohle je ta jistota - Deanna zemre! Bude se svíjet na podlaze a prosit te, abys neco udelal, ale ty budeš jen bezmocne prihlížet, jak umírá na masivní kolaps krevního obehu! A až v tom okamžiku, ty zaslepený idiote, poznáš, že ona je tvé lepší já!"
"Ty... ty se mýlíš," rekl Will, ale v ocích se mu už zracil ohromný vnitrní boj. "Nesmíme se vmešovat do minulosti... neverím, že by se vyskytly okolnosti, kdy bych... kdy bych vedome..."
"Ty me chceš soudit!" rekl admirál. "Pamatuješ, co jsme napsali? "A tak, jak si neumím predstavit, jak jsem prežíval minulost bez tebe... Neumím si predstavit budoucnost bez tebe". Vzpomínáš si? Já jsem ta budoucnost bez ní, kamaráde, a mužu ti ríct hned ted, že to je neco, co se ti nebude zamlouvat." Vstrcil lahvicku do Willovy dlane. "To se stane, Rikere! Už za pár minut! Její život skoncí. Ty ji mužeš zachránit! Ty máš tu moc, práve tady, práve ted! Tak budeš tu jen tak stát a probírat filozofické a morální otázky a co je správné a co ne? Nebo udeláš neco s ryzím, skutecným a soucasným faktem, že Deannin život je v sázce a jen tobe prinesli z pekla špetku nadeje na její záchranu? A když ji nezachráníš, tak pak budeš v pekle ty sám - ctyricet let pekla! Toho, co by mohlo být, kdyby.
Až na to, že pro mne ten pocit marnosti pramenil z toho, že jsem mel neco udelat, ale nevedel jsem co. Ale ty, ty budeš vedet, cos mel udelat a neudelal. O co to bude pro tebe horší Rikere? Až v duchu zavoláš "Imzadi" a nikdo ti neodpoví, žádná cást tvé duše, která zná to slovo, nebude pro nikoho jiného nic znamenat, co s tebou pak bude? Zatracene, Rikere! Až ti vyríznou srdce, poznáš, že tys byl tím, kdo trímal nuž."
Will se mu vytrhl, tvár mel popelavou a srdce mu divoce tlouklo.
"Deanno!" vykrikl a vybehl z kajuty.

Kapitola tricátá osmá

Dann jemne kousal Deannu do krku a pak pomalu pokracoval dolu. Dlouze a malátne vzdychla. Ležela na posteli a na sobe mela jen to nejnutnejší prádélko. Shodila ho z ramen, aby nic neprekáželo Dannovi na jeho pouti po jejím tele.
Ale presto ji cosi znepokojovalo. "Danne... není ti neco?"
Nadzvedl hlavu. "Nic mi není," rekl klidne. "Co by mi melo být?"
"Já nevím. Jen cítím... totiž..."
A pak se náhle posadila a v hlave jí znel hlas. "Wille?" pronesla se užasle.
"Co je?" zeptal se Dann a také se posadil.
"To je... to je Will. Neco se deje... cítím... paniku. Je to... neco je namíreno proti mne, nevím..."
"Deanno, uklidni se," rekl Dann pevne a objal ji kolem ramen. "Asi jen, no, žárlí. Proto cítí ten strach. Snad dokonce spí, a ty ses jen... jen nejak naladila na jeho sny. Vím, že vy dva k sobe máte blízko, ale - "
"Ne!"odstrcila ho. "Neco se deje."
"Deanno..."
Vyklouzla z postele, upravila si na sobe spodní prádlo a pristoupila ke své peclive povešené uniforme. Dotkla se komunikátoru a rekla: "Troi Rikerovi."
"Deanno!" ozval se Rikeruv zoufalý rev. "Zustan tam! Nehýbej se! Za pár vterin jsem u tebe!"
Otocila se a pohlédla Dannovi do tváre: "Slyšel jsi to? Má hrozný strach!"
"Ano," utrousil Dann smutne. "Ano... nemužu ríct, že me to prekvapuje."

Riker se hnal po chodbe rychlostí blesku. Jednou uklouzl ke své hruze skoro upustil lahvicku na zem. Ale rychle zase nabral rovnováhu a zahnul za roh.
Myšlenky mu pracovaly na plné obrátky. Nevedel jak ani proc se tohle všechno deje, ale o dvou vecech byl úplne, instinktivne presvedcen - že se setkal se svým budoucím já a že Deanna v príštích nekolika minutách zemre.
Skluzem zastavil pred její kajutou a vrazil dovnitr. Deanna sedela na posteli a hádala se s Dannem, ale když spatrila Rikera, vstala. "Wille...?"
Napráhl k ní ruku s lahvickou. "Vypij to! Rychle!"
Dann se zvedl z postele a postavil se mezi ne. "Co je s tebou, zbláznil ses? Nebude pít neznámou tekutinu z nejaké flašticky jen proto, žes jí to narídil. Vypadni odsud!"
"Deanno, musíš," rekl Riker. "Závisí na tom tvuj život."
Deanna samozrejmé vedela, že Riker verí každému svému slovu. Ale to ji ješte víc mátlo. "Muj život?"
"Uhni mi z cesty!" rekl Riker Dannovi a pokusil se ho odstrcit stranou.
"Ani náhodou! Deanno, neposlouchej ho! Chce ti ublížit! Žárlí na me!"
Dann se znovu pokusil postavit se Rikerovi, ale tentokrát ho Will popadl za ramena a chtel ho odstrcit. K jeho velkému

prekvapení se Dann ani nehnul. Byl o hlavu menší a o poznání štíhlejší než Riker, a presto zustal stát. Navíc popadl Rikera za predloktí a držel ho v železném sevrení.
"Deanno!" vykrikl Riker a v hlave uslyšel pomalé, pravidelné tikání, jako by mu cas utíkal, vymykal, se jeho kontrole. Videl všechno zpomalene a deformovane, když se vykroutil z Dannova sevrení a hodil lahvicku na postel. Pristála na povlecení, jednou se odrazila a padala na podlahu. Ale Deannina ruka po ní chnapla a zachytila ji. Prohlížela si ji a snažila se všechno pochopit.
"Dej, to sem!" kricel Dann s takovým zoufalstvím v hlase, že se udivene ohlédla. Volnou rukou se sápal po lahvicce, ale Riker ho ted popadl za patu. Dann proletel pokojem a narazil do nábytku.
"Vypij to!" kricel Riker na Deannu. "Jestli jsi mi kdy verila, jestli jsi me kdy milovala, vypij to!"
Deanna už nepotrebovala dál pobízet. Zatáhla za zátku.
Nešlo to.
Dann se sebral ze zeme a se zvíreckým revem se vrhl na Deannu. Riker zachytil jeho útok, pevne se zaprel, a pak oba dva težce dopadli na podlahu ve zmeti nohou a rukou.
Riker se prevalil a získal tím výhodu. Zacal zurive bušit do Dannovi hlavy. Nezdálo se, že by údery mely nejaký úcinek. Dann pritáhl koleno k sobe a odkopl Rikera. Ale Riker stále držel jednu Dannovu paži, a prestože ztratil rovnováhu, podarilo se mu poslat Danna proti zdi. Deanna se zoufale pokoušela uvolnit zátku a hnetla ji pritom prsty. Zátka se pomalu posouvala vzhuru.
Dann se zacal promenovat.
Zvetšil se, po tele mu vyrostl hustý hnedý kožich a ruce vypadaly jako paráty.
Riker poznal okamžite, jakého je druhu. Byl to Chameloid. Dokázal menit podoby, mel neuveritelnou sílu a byl neuveritelne nebezpecný.
Deanna, jejíž prsty stále zápolily se zátkou, ted zírala na muže, o nemž si myslela, že je to Dann. Z jejích oci se dal vycíst cistý šok. A pak ucítila jakýsi vzdálený, pálivý pocit ve svých útrobách.
V tu chvíli zátka vyskocila a skutálela se na postel.
"NE!" zarval "Dann" a naposled se zoufale pokusil na ni vrhnout. Odhodil Rikera a natáhl prsty po lahvicce. Riker ho však popadl zezadu za dlouhý, mastný kožich, vyskocil na nej a pevne objal Chameloidový paže a krk.
Deanna vypila obsah lahvicky na jeden hlt. Chameloid zurive zavyl a pokoušel se Rikera setrást ze svých zad. "Ty idiote! Máš predstavu, cos udelal? Víš to?"
Riker neodpovídal. Místo toho použil všechnu svou energii a tlacil krk té bytosti dopredu.
Chameloid se Rikerovi vytrhl a shodil ho na podlahu. Postavil se nad nej a hulákal: "Ty sobecká svine! Máš ponetí, co všechno jsi dal v sázku?"
"Dal jsem kvuli Deanne všechno v sázku už nekolikrát," rekl Riker vzdorne, "a udelám to znovu!"
"Ale já takovou možnost nemám!" odsekl Chameloid.
Vrhl se k Deanne s rozpraženýma rukama...
A úder z fázeru poslal Chameloida na kolena.
Ve dverích stál Worf s namíreným fázerem. "Na stranu, veliteli," rekl klidne. Riker okamžite uskocil z cesty a Worf znovu vystrelil. Fázerový paprsek obklopil Chameloida podruhé. Zoufale zakvílel, ale pak už ho vedomí opustilo a on padl kupredu, prímo na Rikera.
Worf pomohl Rikerovi svalit ze sebe Chameloidovo telo. Riker se posadil a trel si bolavá prsa. Pak se podíval na Deannu, která delala neco podobného. "Deanno," vyhrkl, "není ti neco? Jsi -"
"Já... já jsem neco cítila. Neco jako... pálivou bolest na prsou... ale už je to pryc. Wille... co se to tady stalo? Kdo je... kdo je to?" ukázala znechucene na bezvedomého Chameloida: "Odkud máš tu lahvicku? Jak jsi vedel...?"
Riker ji poplácal po ruce tak povzbudive, jak jen toho byl za dané situace schopen. Pak rekl: "Worfe... vezmete tady našeho "prítele" do vazby. Uvedomte kapitána a reknete mu, že se sejdeme pred mou kajutou. To je treba zduraznit. Pred mou kajutou."
"Ano, pane," odpovedel Worf a hodil si Chameloida pres rameno. V tu chvíli se tam objevili i další dva strážní, ale Worf mel zjevne všechno pod kontrolou. "Predpokládám správne, že tohle je náš vetrelec?"
Will mu venoval unavený pohled. "Worfe, vždyt vy toho nevíte ani polovinu."
Worf neco zabrucel a vydal se s Chameloidem k mustku. Když byl pryc, Riker párkrát zacvicil s paží, kterou si narazil pri zápase s Chameloidem.
Troi ho zatím jen pozorovala s posvátnou úctou. "Zachránil jsi mi život, Wille," rekla tiše. "Byla jsem v nebezpecí a ty jsi sem vtrhl - nasadil svuj život - a zachránil me."
"No, vlastne," odpovedel Riker, "ne že bych se chtel vychloubat, ale vypadá to, že jsem prošel necím daleko vetším, než je tvá záchrana. Oblékni se a pojd se mnou. Nebudeš tomu verit, dokud to neuvidíš na vlastní oci. Já..." odkašlal si a ukázal palcem za sebe do chodby, "já na tebe pockám venku, než si neco oblékneš."
"To je od vás velice zdvorilé, veliteli."
"Vyklouzla z postele, postavila se na špicky a políbila ho.
"Dekuju ti, žes me zachránil," zašeptala mu do ucha. Unavene se usmál. "To patrí k službe."

Kapitola tricátá devátá

Když se Will s Deannou vracel do své kajuty, stál tam Picard a vypadal velmi nazlobene.
"No tak, Jednicko," rekl škrobene se založenýma rukama. "Vyhovel jsem vašim práním a stojím tady pred kajutou. Nemám rád, když musím cekat."

"Poradkyne se chtela jen upravit, aby vypadala reprezentativne," vysvetloval Will.
"Kvuli komu má vypadat reprezentativne?" tázal se Picard. "Ano, veliteli," prizvukovala Troi. Když minulo nebezpecí, byla opet vecnost sama. "Pro koho vlastne mám vypadat reprezentativne?"
Místo odpovedi vešel Will do své kajuty a doufal, že jeho budoucí já tam bude sedet. Mohl se dostat do velmi trapné situace, kdyby -
Byl pryc.
Will stál uprostred kajuty a sklícene se rozhlížel. Troi a Picard tam vstoupili za ním a nechápave hledeli na jeho zjevné rozpaky.
"Vždyt tady byl!" zvolal zoufale Riker.
"Jednicko," rekl mu Picard a pomalu a jasne vyslovoval, "kdo... presne... tu byl?"
"Já." Byl to hlas Willa Rikera, který odpovídal, ale nevycházel z toho Willa Rikera, na nehož se Picard díval. Picarda na okamžik napadlo, že Riker provozuje brichomluvectví nebo nejaký podobný nesmysl. Ale pak si Picard pomalu uvedomil, že ten hlas prichází zezadu.
Otocil se práve vcas, aby spatril šedovlasou verzi svého zástupce, jak vychází z koupelny. "Byl jsem tady," rekl. "A vlastne porád jsem. Takže bych mel -"
Zahlédl Deannu, která stála prímo za mladším Willem Rikerem. Will poodstoupil a pokynul k ní. "Dokázal jsem to," rekl tiše, "nebo spíš dokázali jsme to."
Picard nemel ani cas uvažovat o tom, co ríct, nemluve už o tom, co si má o celé té situaci myslet. Avšak v tom okamžiku mohl být Picard treba milión svetelných let daleko a admirál William Riker by si toho sotva povšiml.
Místo toho Riker hledel na Deannu Troi se smesí nevíry a šoku. "Deanno..." zašeptal.
Ohromene k nemu postoupila o krok blíž: "Wille -?"
Deanna nikdy nepoznala takovou náhlou zmenu emocí. Pocit beznadeje a osudovosti visel na tom muži, který pred ní stál, jako závoj... až dokud ji nespatril. A náhle to z neho všechno spadlo, jako mávnutím proutku. Jak to, že jeden clovek - jediný clovek - mohl tak velmi zmenit necí život?
Pristoupil k ní a rozevrel náruc. Picard a jeho první dustojník se nehýbali, pouze udivene prihlíželi.
Admirál pozvedl ruce k jejímu obliceji a na okamžik se zarazil, jako by se bá1, se jí dotknout. Jako by se bál, že kdyby neco takového udelal, praskla by jako mýdlová bublina a všechno, celý ten okamžik, by navždy zmizel.
Ale pak se jí skutecne dotkl. Riker jí položil tresoucí se ruce na tvár. "Muj... Bože," vydechl.
Bylo to jako tehdy v jalarské džungli, až na to, že ted to byl on, kdo se trásl. Deanna, rídíc se svým instinktem, ho objala a pritiskla k sobe.
Jeho prsa se roztrásla potlacovanými emocemi a starec zacal vzlykat. Už mu nezáleželo na tom, kde je, nebo kdo se na neho dívá.
Bylo mu úplne jedno, jak se chová. Záleželo jen na tom, že tam byla, živá, v jeho nárucí. Léta agónie a následných úvah smyly vroucí slzy a první opravdový cit krome smutku, který zakusil za poslední ctyri desetiletí.
A ona naslouchala jeho myšlenkám a bylo to tak burcující, jako tehdy poprvé. Ach, Bože... Imzadi... jsem znovu celý, znelo jí myslí, ta modlitba díkuvzdání od muže, který se všeho odrekl, zvlášte pak sám sebe. Netušil jsem... co jsem v tobe mel, dokud jsi neodešla.
"Už je to pryc," šeptala a hladila ho po zádech: "Už je to pryc."
Odtáhl se od ní, aby se jí mohl podívat do ocí, do tech ocí, které smrt na mnoho let zavrela. Byly tak jasné a pronikavé, jak si je pamatoval, a oba meli tváre mokré od slz.
Jestli byly její tváre mokré od jeho slz ci od jejích vlastních, to nemohl ríct. A nezáleželo mu na tom.
Velitel Riker stál vedle nich, sledoval setkání obou milencu a kupodivu zjistil, že žárlí.
"Worf Rikerovi."
Riker starší musel ovládnout nutkání zareagovat, a místo toho kývl na Willa: "To je, myslím, pro tebe."
Will se dotkl svého komunikátoru: "Ano?"
"Proverili jsme kajutu pridelenou vyslanci Dannovi a našli jsme ho v bezvedomí. Chameloid se s ním zrejme dnes seznámil a pozdeji se v neho promenil."
Admirál otocil hlavu, zaujat novým vývojem událostí. Pustil Deannu, otocil se na Willa a gestem naznacil podríznutí hrdla. Will rekl: "Dekuju, pane Worfe. Dbejte na to, aby byl Chameloid v bezpecí. Riker konec."Pak se otocil na své budoucí já a poznamenal: "Ten Chameloid je jeden z "nich", že?"
"Myslím si to," rekl admirál. "Víš jiste, že je to Chameloid? Velký? Hnedé vlasy a chlupy?" Když Will prikývl, admirál Riker pokracoval: "No, pokud se nemýlím, je to dustojník Blair. Na té... lodi byl jen jeden Chameloid, a to porucík Blair. Pochybuju, že... by sehnali tak rychle jiného. Vypadá to, že si prisvojil podobu nekoho, kdo je Deanne blízký. Pokud predpokládali, že se jí pokusím zachránit, pak si logicky vyhlédli toho, kdo s ní v rozhodující dobe byl. Nejjednodušší zpusob, jak si ji ohlídat a zajistit, aby celá vec probehla hladce."
"Moc jsi toho nevedel," podotkl Will, "já jsem mohl klidne být jedním z nich. Když jsi prišel sem do kajuty, mohl jsi vlézt prímo do pasti."
"Já vím. Proto jsem se ti zmínil o tech verších. Pozorne jsem sledoval, jak zareaguješ. To nebylo jen proto, abych te presvedcil, že já jsem ty. Chtel jsem se zároven pre svedcit, že ty jsi já."
"Nerad prerušuju," ozval se náhle Picard a pristoupil blíž, "ale já, což bezpochyby jsem, bych byl neskonale vdecný, kdyby jeden z vás dokázal nekterému mému já ríct, co se tu ksakru deje?"
"Dejte si pozor na to, jak se mnou mluvíte, kapitáne," poznamenal starší Riker s napolo vážne mínenou samolibostí. "Jsem starší a mám rovnež vyšší hodnost."
Picard nebyl z tech, kterí se dají snadno zmást, ale ted se obrátil na svého zástupce a zjevne nevedel, na cem je:

"Jednicko -?" V jeho hlase zaznelo zretelné varovaní.
"Zjednodušene receno, kapitáne," ujal se Will vysvetlování a ukázal na šedovlasého muže, "tohle jsem já, z budoucnosti."
"Mel jsem to podezrení, Jednicko," odpovedel Picard upjate. "Ale co tu kcertu delá?"
"Tak dobrá, kapitáne," rekl mu admirál. "Abychom to vyjádrili co nejpregnantneji a zároven co nejvyhýbaveji Deannin život byl v nebezpecí. Vrátil jsem se v case, abych na ni dohlédl. A vyskytlo se pár lidí, kterí by byli radši, kdybych se o to nepokusil."
"Wille..." zacal Picard.
Oba Rikerové se zeptali: "Copak?"
Prestože situace byla vážná, Deanna musela potlacovat smích.
"Admirále," zacal znovu Picard," poradkyne Troi už bylá v nebezpecí nekolikrát. Všichni jsme byli. Cím byla tato hrozba tak významná, že jste se rozhodl podniknout tento nesmírne nebezpecný krok, a vrátil jste se v case?"
"Zemrela," odpovedel admirál a snažil se na ni nedívat. "Ale ted ne... až na to, že jsem se nevrátil do svého casu. Což znamená..." dodal temne, že nebezpecí, které jí hrozí, dosud nepominulo."
Picard se oprel o stolek. "Jak... jak jste se sem dostal?"
Admirál se dlouze zadíval na Rikera. Zdálo se, že zvažuje spoustu vecí, jako by bylo možné se dopracovat k ruzným výsledkum. "To vám nemužu ríct," oznámil nakonec.
Picard zamrkal. "No tak... nám tedy reknete, proc byla poradkyne Troi" - zjistil, že to slovo nedokáže vyslovit a nahradil je jiným - "napadena. Co se následkem toho stalo?"
"Ani to vám nemužu ríct."
"Á, probuh!" zvolal Picard popuzene. "Jakoby to bylo vcera, kdy jsme to samé, probírali s Rasmussenem - a pak se ukázalo, že ten je pro zmenu z minulosti!"
"Já vím," pripomnel mu admirál. "Byl jsem u toho."
"Takže?"
Admirál sepjal ruce: "Jean-Luku," zacal a uvedomil si prekvapený výraz kapitána Enterprise, když byl takto osloven mužem, jehož stále považoval za svého podrízeného. "Jean-Luku... chápete to obrovské riziko, které jsem podstoupil, když jsem se sem vrátil. Znáte stejne jako já všechna narízení Hvezdné flotily proti jakémukoli porušování casového proudu."
"No jiste. Ale jelikož jste tu, a už jste tedy porušil..."
"Když reknu A, mel bych ríct i B? Je to tak?" usmál se pobavene admirál. "Kdyby to jen bylo tak jednoduché. Vrátil jsem se sem z jednoho jediného duvodu: zachránit Deannu. Porušení tech narízení - to, že jsem vzal na svá bedra zodpovednost za celý vesmír - bylo druhou nejtežší vecí, kterou jsem kdy v živote musel udelat... tou první bylo, když jsem vás musel opustit a zabili vás Romulané."
Will videl Picarda naposled tak bledého, když se transformoval v Borga. "Mne..." zašeptal, "mne zabijí Romulané?"
"Ne, Jean-Luku. Já si to vymyslel."
"Vy..." Picard pohlédl na Willa a Deannu a pak zpátky na Rikera. "Vy jste si to vymyslel? Proc? O takových vecech se nežertuje."
"Nebyl to žert. Chtel jsem vám dát príklad. Když zacnu mluvit o událostech - jakýchkoli událostech - presahujících muj omezený úkol zachránit Deannu, pak riskuju, že reknu neco, co bych nemel. Jediná chybicka by mohla zmenit casový proud víc, než jsem chtel. Už jsem si zahrál na Boha až až. Za žádných okolností v tom nehodlám pokracovat. Co kdybych náhodou zacal mluvit o nekom na této lodi - o vás, o Worfovi, Beverly - v minulém case? Kdyby mi uklouzlo, že lidé, které znám, už tu za ctyricet let nebudou? Pak stráví dalších ctyricet let tím, že pokaždé, když se dostanou do složité situace, budou se ptát: Tak tohle je ten konec? Tohle skoncí mou smrtí? Anebo naopak. Co kdybych vám rekl, Jean-Luku, že v mém case vedete Hvezdnou flotilu? To by mohlo skoncit tak, že byste byl príliš sebevedomý. Moh1 byste se pouštet do nebezpecných dobrodružství a myslet si pritom, že vždycky vyváznete, protože prece víte, že za ctyri desetiletí tu porád ješte budete. A dopadlo by to tak, že by vás zabili, jako každého druhého. Cas je nesmírne tvárný, Jean-Luku. A já už nebudu dál modelovat hlínu. Je mi vážne 1íto."
Tri mladší dustojníci si navzájem vymenili pohledy, a pak Picard zabubnoval prsty na stul a pravil: "Pokud mi nereknete holá fakta, která potrebujeme znát, abychom mohli situaci rešit... pak Deanna muže porád ješte zemrít."
Riker se na ni ponure podíval. "Já to vím, Jean-Luku, ale poprvé to prišlo bez varování. Ted... být varován znamená být ozbrojen. To vám bude muset stacit. A já mám v rukáve ješte pár trumfu. Jen vám je nemužu ukázat, to je všecko."
Riker se posadil a složil ruce zpusobem, kterým dával zretelne najevo, že už nic víc nepoví.
Picard si povzdychl. "No dobrá. Nemužu ríct, že by me to dvakrát potešilo. Ale na druhou stranu... díky vám... je poradkyne Troi stále naživu. Asi budu muset doufat, že predvídavost muže, který, jak verím, je v soucasnosti mým zástupcem ... neopustila toho, který je zároven - v tuto chvíli - mým nadrízeným dustojníkem."
Picard se zvedl a Riker s ním. "Budu potrebovat nejakou soucasnou uniformu Hvezdné flotily... a radeji nejaké prestrojení, abych se mohl volne pohybovat."
"Budete spíš potrebovat neco ke ctení, admirále, abyste se zabavil. Nemám nejmenší zájem vás provádet po lodi - domnívám se, že cím méne lidí vás spatrí, tím lépe. Tato kajuta vám bude sloužit jako osobní azyl. Dvere budou zapeceteny zámkem, který budu ovládat jen já, a venku budou postaveny stráže. Nikam nepujdete, admirále."
"To nesmíte!" zvolal admirál zlostne. "Já nemužu udelat neco, co vy nedokážete! Vím, na co je treba dávat pozor."
"Možná," odvetil Picard. "Ale možná, že ne. Jak už jste objasnil, cas sklouzl do jiného proudu. Od této chvíle zase všichni improvizujeme, admirále, a neomalene receno, nejste jediný, kdo v tom umí chodit. Zustanete pekne tady, abych si nemusel delat starosti, že se mi po lodi pohybuje náhodný casový faktor. Vy, poradkyne," obrátil se k

Deanne, "neudeláte krok bez porucíka Worfa, který bude vaším bezpecnostním doprovodem."
"Nebude se ptát, proc mu dáváte takový úkol? Vždyt si myslí, že nebezpecí pominulo," podotkl admirál.
Picard, Will a Troi se na nej prekvapene podívali.
Pokorne se zašklebil. "Co me to jen napadlo? Samozrejme, že se nebude ptát, je to Klingon. Odpustte. Už je to nejaký ten pátek, co jsem naposled..." zarazil se.
"No... je to dlouho. Kapitáne... verte mi, deláte chybu. Musíte mi poskytnout volnost pohybu."
"Jednicko," rekl Picard klidne, "prohlédnete ho laskave, jestli u sebe nemá zbran."
První dustojník pristoupil k Rikerovi, který se ani nepohnul a zlostne pohlížel na Picarda. Will mu sebral fázer, který získal od strážného, a ješte jeden, mnohem drobnejší fázer, který našel ukrytý v saku. Will si ho podržel pred ocima a hvízdl. "Malý. Na co ješte neprijdou?"
"Uvidíš sám," oznámil mu suše admirál. "Jean-Luku..."
"Nechte si to, admirále." Picard se dotkl svého komunikátoru a privolal dva bezpecnostní strážné, kterí se meli postavit pred Rikerovu kajutu. Dlouho cekali mlcky, a Picard nakonec porušil ticho: "Mužete mi ríct alespon jednu vec... existuje porád plavidlo jménem Enterprise?"
Riker se nad tím pousmál. Je to pro vás duležité?"
"Rád bych to vedel."
"Tak dobre. Odpoved zní ano," rekl Riker tiše. "A nese své jméno stejne vznešene jako její predchudkyne. Vy..."
Zarazil se a pak pokracoval: "Vidíte? Chtel jsem ríct bud že na ni budete hrdý, nebo že byste na ni byl hrdý. Udelat chybu je velmi snadné. Držet me tu. jako v kleci je také chyba."
"Se všemi chybami se, admirále, naucíme žít."
Riker pohlédl na Deannu a jeho vysušená pokožka kolem oci zkrabatela. "Nekterí z nás se to nikdy nenaucí," rekl horkosladce. "A nekterí z nás pohnou nebem a zemí, aby zmenili veci k lepšímu."
Sklopila zrak a tváre jí lehce zcervenaly. Admirál se toho hned chytil: "Promin. Uvádím te do rozpaku... protože nijak neskrývám své city k tobe, a ty sis zatím zvykla na príjemný, snadný a pohodlný vztah, který se tady na lodi mezi námi vyvinul."
Prudce sebou trhla. "Ano," pripustila.
Admirál se otocil a uhodil Willa do prsou. "Ty idiote," vyplísnil prekvapeného mladšího muže. "Vybral sis uhlazenou, snadnou cesticku místo té složitejší, která ale rozhodne stojí za to. Ty nemáš ani dost rozumu, abys poznal, kde na tebe ceká neco pekného." Admirál cosi znechucene zabrucel a klesl do kresla.
Picard, Will a Troi se pomalu vytratili z kajuty a nechali mrzutého admirála samotného. Na chodbe se zastavili u strážných, kterým Picard narídil, aby zustali venku a dávali bedlivý pozor. Kdyby se vyskytly problémy, meli kapitána Picarda ihned uvedomit. Za žádných okolností nesmeli vstupovat dovnitr. Strážní poslušne, div ne s porozumením, pokývali hlavami a Picard pak vydal pokyn pocítaci, aby zapecetil dvere a neotvíral, jen na jeho výslovný rozkaz.
Když se strážní postavili ke dverím, mohli odejít. "Omlouvám se, kapitáne," rekl Will. "A vám také, poradkyne." Picard na neho prekvapene pohlédl, stejne jako Deanna. "Dobré nebe, Jednicko, za co?"
"Za jeho chování."
"Jiste, jenže on není vy - tedy on snad je vy. Ale presto je tu patrný znacný rozdíl, Jednicko, v neposlední rade prožitá léta. Nemel byste se cítit zle."
"Nu... presto se tak cítím, Když vidím nekoho, kdo je beze zbytku mnou, a chová se takhle..."
"Já nevím," pokrcila Deanna rameny. "Mne se to nezdálo tak zlé."
"Chcete me jen utešit," namítl Will. "Nevím... totiž... vím, že mu musím být vdecný" - podíval se na ní - "za všechno. Ale bylo na nem neco, co mi proste... bylo proti srsti."
"Ale on je jen takový, jakým se sám stanete, Jednicko," poznamenal Picard. "Musíte se v nem prece, alespon trochu poznávat."
"Ne,"- odpovedel rozhodne Riker. "Velmi, velmi málo. Abych byl uprímný, pripomínal mi..." a pak se zarazil. "Koho, Jednicko?"
Riker si povzdychl. "Pripomínal mi mého otce."
Deanna se rozesmála a Riker po ní strelil pohledem.
"No ovšem," rekl Picard a snažil se potlacit úsmev, "at je to, jak chce... jelikož jsme v delikátní situaci, zustane všechno v rámci utajení. I když... mám dojem, že bychom se meli s nekým poradit. S nekým, kdo by nám mohl podat zajímavý náhled na celou tu vec."

Dat byl práve na mustku, když odpovídal na signál ve svém komunikátoru. "Tady porucík Dat."
Z komunikátoru se ozval známý úsecný tón kapitána Picarda. "Pane Date... Potrebuju s vámi neco naléhave projednat. Dostavte se prosím okamžite do své kajuty."
"Do mé kajuty?" nachýlil Dat udivene hlavu. "Chci ríci, že je to ponekud neobvyklý postup, kapitáne."
"Jsme v ponekud neobvyklé situaci, pane Date."
"D1e rozkazu, kapitáne," rekl Dat a vstal. "Budu tam hned."

Podporucík Barclay šel po chodbe, nevnímal okolí a vrazil ramenem do Data, práve když míjel androidovu dustojnickou kajutu. Dat na neho prekvapene pohlédl. "Podporucíku... co je s vámi?"
"Nic... nic mi není, pane," rekl Barclay dute.
"No dobrá." Dat se otocil a vešel do své kajuty.
Barclay si povzdychl. Porád nevedel, co si má myslet o své príhode v simulátoru. Snad... snad potreboval jen poctivý,

normální odpocinek a zotavení. Žádné holografické výtvory. Místo toho nejaký skutecný zážitek. Jinak...
Nebo snad... že by mel potíže s oddelováním fantazie od reality? Skutecne ztrácel kontakt s reálným svetem kolem sebe?
Ne, pomyslel si. To urcite ne. To zkrátka nemuže být...
Zahnul za roh a vrazil ramenem do Data.
Barclay ustoupil a zmatene vyjekl. "Ale... ale..."
Dat na neho hledel a jeho žluté oci prekvapene blikaly. "Podporucíku, co je s vámi?"
S bláznivým pocitem, že už to jednou zažil, Barclay vykoktal: "Nic... nic mi není, pane."
"No dobrá," vzal ho Dat za slovo a pokracoval dál ke své kajute.
Barclayova hlava se zakývala dopredu a zase zpet jako jo-jo. Pak se oprel o stenu a rozbrecel se jako ztracené díte.

Dat vstoupil do své kajuty a rekl: "Kapitáne?"
Dvere se za ním zavrely, ale po Picardovi nebylo ani , vidu ani slechu. "Kapitáne?" zopakoval.
Vytušil kohosi za sebou a otocil se...
A císi ruka už sahala po jeho vypínaci. Nestacil se na útocníka ani podívat a znehybnel.
Vetrelec se zlatou pletí položil bezduchého androida na postel a poodstoupil. Pak se otocil a prohlížel se v zrcadle.
Perfektní, jak jinak. Ale proc by tomu také melo být jinak? Koneckoncu, byl to stále on. Nezestárnul ani o den. Jeho telo bylo stejné, mozková kapacita nezmenšena. A jeho schopnost napodobovat hlasy - v tomto prípade Picarduv - byla nedocenitelná.
Naklonil hlavu, když ho napadla ta myšlenka. Nepamatoval si, že by se tohle nekdy stalo. Ale fakticky se to stalo práve v jeho uplynulém case. Jak je možné, že si nevzpomíná na neco, co se mu stalo?
Jak mohl v tom prípade admirál Riker jednat, jako by ho myšlenka zachránit Deannu napadla poprvé? Kdyby šel zpet do své minulosti, pak by si musel být vedom všeho co už se stalo. Snad jen, kdyby se kvuli Datovi uchýlil k pozoruhodnému úskoku...
Ne. Tak to není, pomyslel si Dat. Jediné, co si dokázal predstavit, bylo, že ani on, ani admirál Riker se na tyto události nepamatovali, protože se v žádném prípade ješte nestaly. Práve tady, práve ted tvorili vše co prijde.
Až na to, že vše, co prijde, už bylo utvoreno. Riker se snažil to upravit podle svých vlastních predstav. Dat se to na druhé strane snažil uchovat.
Deanna Troi nesmela žít, aby mohla ovlivnit mírovou konferenci... za žádnou cenu.
Z uniformy bezvedomého Data odepnul komunikátor a odepnul rovnež ten, který si vzal v místnosti, z níž ukradl i svou uniformu. Pak si pripnul Datuv skutecný komunikátor na prsa. Nechtel nic ponechávat náhode.
Dotknul se svého komunikátoru. "Pocítaci," rekl ostre, "lokalizuj poradkyni Deannu Troi."
Na okamžik zadoufal, že pocítac odpoví: "Deanna Troi je v márnici." To by celou vec nesmírne zjednodušilo. Místo toho však pocítac oznámil: "Deanna Troi je ve své kajute."
Dát pokýval hlavou. Potom pristoupil k nehybnému nadporucíku Datovi, udelal v zájmu bezpecnosti jednu malou zmenu na jeho tele, a pak se vydal zabít lodní poradkyni.

Kapitola ctyricátá

Picard šel z Rikerovy kajuty rovnou do Prední desítky, a když vylícil Guinan vše, co vedel, tiše se zeptal: "Co si o tom myslíte?"
"Co si o tom myslím? Myslím si, že je to možné," pripustila Guinan.
"Poznala byste to?" zajímal se Picard. "Kdyby se cas kolem nás zmenil... nejakým zpusobem... uvedomovala byste si to? Kdysi jste se sverila, že jste na takové veci citlivá."
"Citlivá ano, ale nejsem vševedoucí." Nalila Picardovi drink a posunula ho k nemu. Pak se zadívala na svuj odraz ve skle. "Podívejte... žiju den po dni, stejne jako vy, kapitáne. Jako každý. A když dojde k dostatecne velkému narušení kontinuity prostoru a casu... obzvlášt, když to má koreny v minulosti... snad bych si to uvedomila a mohla vám ríct, že neco není v porádku. Ale jestli se to deje, práve tady, práve ted - " zavrtela hlavou - "pak jedu po stejném toboganu, jako vy, kapitáne. A mužeme se jen držet."
Prikývl. "Jednu chvíli jsem si pohrával s myšlenkou, že odvolám mírovou konferenci. Nakonec, zdálo by se to logické, spojovat útok na její život s tou konferencí. Nebo bych mohl nechat vyslechnout všechny delegáty, nebo..." Pak zavrtel podrážděné hlavou. "Ale to se mužeme v téhle chvíli jen dohadovat. Jak daleko zajít, krome toho, že mám chránit Deannu? Kdyby se nic nestalo, pak bych nemel duvod k mimorádným opatrením. Což znamená, že ani ted vlastne nemám žádný duvod."
"Pak bude nejlepší pockat, co bude dál," rekla Guinan.
Picard znovu prikývl.
V tom okamžiku se v Prední desítce objevil Dat. Zamyšlene se rozhlédl a pak zpozoroval Picarda, jak na neho mává, aby si prisedl. Dat se posadil vedle kapitána a zdvorile pokýval hlavou smerem ke Guinan.
"Mám dotaz, kapitáne," rekl Dat. "Proc jsou porucík Worf a tri další strážní rozmísteni kolem apartmá poradkyne Troi?"
Picard se podíval na Guinan a položil sklenku. "Reknu to vám, Date, a budu informovat velitele Rikera, že jste byl rovnež zasvecen do našeho malého tajemství. Ale nesmíte to už nikomu dalšímu ríct. A oficiální duvod zní, že neznámý útocník, který už byl zadržen, se pokusil zabít poradkyni. Až potud je to pravda. Jenomže celá vec má ješte pozadí, které je mnohem složitejší..."
Dat prirozene vedel, jak složité to pozadí je.

Šel k Troine kajute, a když tam uvidel všechny ty strážné... vcetne zachmureného Worfa, který si pozorne prohlížel každého, kdo šel kolem... poznal, že to nebude tak jednoduché. Samozrejme, bylo dost pravdepodobné, že by se mu podarilo násilím dostat pres Worfa a ostatní dovnitr. Necekali by to, kdyby se na ne s prátelskou tvárí vrhl, a snad by je vyrídil drív, než by se zmohli na vážnejší odpor. Než by dorazila pomoc, Deanna už by byla mrtvá, a jakmile by se tak stalo, casové proudy by ho stáhly - a pravdepodobne i Rikera s Blairem - zpet do jejich vlastního casu.
Avšak takový otevrený útok by odhalil, že po Enterprise se pohybuje více než jeden Dat. Nebo ješte hure... co kdyby soucasný Dat nedokázal presvedcit ostatní, že nedostal záchvat šílenství? Jeden scénár predpokládal, že se dozvedí, že Dat stále existuje v budoucnosti... a tato vedomost by mohla mít vážné následky. Na druhé strane, kdyby dospeli k záveru, že jejich vlastní Dat se proste stal nespo1eh1ivým ci dokonce nebezpecným, mohli by z toho vyvodit, že jediná rozumná vec je ho deaktivovat ci demontovat. Kdyby to udelali...
Pak co?
Prestal by on, Dat z budoucnosti, existovat? A kdyby neexistoval, kdo by se pak vrátil, aby zastavil admirála Rikera? Ale kdyby neexistoval a nevrátil se, aby zastavil admirála Rikera, jak by tedy mohl zabít Deannu Troi a uvést do pohybu události, které by mohly zpusobit jeho konec? A kdo...?
Práve toto sebezahrnující zmatení primelo kdysi Geordiho LaForge pri jedné takové diskusi o teoretickém paradoxu prohlásit: "Tak presne kvuli tomu mi cesty casem pusobí krvácení z nosu."
Datovi netekla krev z nosu. Dat musel rešit vzniklou situaci.
Jednou z možností, jak tu situaci vyrešit, bylo nechat se do toho "oficiálne" zasvetit. A to bylo presne to, co ted delal. A jakmile bude do toho zasvecen, snadno se už rozhodne, jak co nejlépe postupovat dál.

Kapitola ctyricátá první

Strážní už se od té doby, co je tam kapitán postavil, vymenili. Worf tam však zustal. Nikoho to neprekvapovalo. V podobných situacích predvádel Worf takovou výdrž, která byla jednoduše nadlidská.
A tak, když se ke kajute blížil Will Riker, Worf se k nemu obrátil se stejne neprátelským a ochranárským pohledem, jakým se díval od té doby, co poprvé zaujal své postavení.
Nikdo neprišel poradkyni Troi navštívit, ani s ní nemluvil," hlásil Worf, "až na doktorku Crusherovou, ale i tu jsme peclive hlídali."
Riker souhlasne prikývl. "To je dobre. Pres to všechno, co se v noci stalo, chtela jít na mírovou konferenci." Dotkl se svého komunikátoru. "Riker poradkyni Troi. Jsi vzhuru, Deanno?"
"Ano, veliteli. Jsem vzhuru a mužu hned jít."
"Dobrá." Pokýval Worfovi a ostatním, aby ho následovali a všichni pak vstoupili dovnitr. Worf si povšiml, že Riker má fázer. Potichu mu to schválil.
Deanna sedela na lužku a vypadala nádherne. "Jak se dnes cítíte, poradkyne?"
"No," rekla a protáhla si krk, "usnula jsem v ponekud zvláštní poloze. Trochu me bolí za krkem."
"Mám ti to rozhýbat?"
"No." usmála se. "Zas tolik to nebolí. Pripomíná mi to, že jsem naživu."
Riker jí vrátil úsmev. "Umím si predstavit príjemnejší zpusoby, jak si pripomenout, že jsem naživu."
"Ano, veliteli," rekla suše, "Tím jsem si jistá. Nuže" - plácla se do stehen a vstala - "jdeme na mírovou konferenci."
Kráceli chodbou - Deanna, Worf, Riker a strážní. Kolemjdoucí na ne vrhali zvedavé pohledy a Deanna se tiše zeptala: "Opravdu s sebou potrebuju takovou eskortu?"
"Jen než vejdeme do konferencní místnosti," odpovedel Riker. "Premístili jsme se do bezpecnostní konferencní místnosti. Dali jsme tam nízkoúrovnové nulové pole, které najde jakoukoli zbran. Jakmile budeš tam, jsi v bezpecí a Worf s ostatními se mužou vrátit ke svým povinnostem."
"Mou povinností," prohlásil pevne Worf, "je zajistit bezpecnost celé posádky."
"A deláte svou práci skvele, Worfe," rekla mu Deanna.
Klingon jen zamrucel.
"Urcite ti nic není?" zeptal se jí Riker.
Deanna prikývla. "Hned jak jste postavili stráže prišla me prohlédnout Beverly."
"Ano, slyšel jsem. "I ji peclive hlídali."
"Její prístroje nic nenašly. A presto jsem neco cítila... tedy, jen na chvilku jsem neco cítila. Ten pálivý pocit, o nemž jsem se zminovala. Ale pak to zmizelo. Mužu, jen predpokládat, že cokoli bylo v té lahvicce, splnilo svuj úcel. Opravdu jsem velkým dlužníkem... vás obou."
"Já vím," rekl Will. "Oba to víme. V noci jsem o tom premýšlel... a možná, že jsem na neho byl moc tvrdý. Totiž, chtelo to odvahu, udelat to, co udelal. Nevím, jestli bych to dokázal."
Poklepala mu na rameno. "Netrapte se tím, veliteli. Myslím, že odpoved zní ano... ale doufám, že na to nikdy nebudete muset prijít sám."

V kajute velitele Rikera se admirál William Riker v rohu místnosti shýbl a zatáhl za podpatek své boty.
Pozorne sledoval svuj chronometr a rekl: "Pocítaci, lokalizuj Deannu Troi."
Velitel Riker zámerne vyradil z cinnosti komunikacní funkce kajuty. Moudre predvídal, že jeho starší já by mohlo zneužít prirozené podobnosti jejich hlasu a privolat na pomoc nezasvecené individuum. Ale lokalizátor stále fungoval.
"Deanna Troi je na palube dvacet tri," odpovedel pocítac.
"Pravdepodobný cíl?"

Pocítac ani na okamžik nezaváhal. "Sindarínská mírová konference probehne podle plánu v konferencní místnosti dvacet tri dé. Deanna Troi je na seznamu úcastníku konference. V soucasné chvíli je stopadesát metru od konferencní místností a pohybuje se smerem k ní. Pravdepodobnost, že jejím cílem je konferencní místnost je približne -"
"To stací. Vím, kde je."
Otocil podpatkem, až se lehce oddelil od boty. Podržel pod ním dlan a obrátil ho dnem vzhuru.
Do dlane mu spadl miniaturní fázer.
Souhlasne prikývl a zasunul podpatek zpátky na místo. Doufal jen, že jednal správne, když si nechal své vedomosti pro sebe. Klidne jim mohl ríct, že Sindarínané je chtejí oklamat. Kdyby tento fakt vyšel na svetlo, všechno by mohlo vlastne skoncit... zejména, když za vším vlastne stáli v pozadí Sindarínané.
Ale Picardovi rekl pravdu. Pohyboval se na velmi horké pude a vubec si nebyl jist, do jaké míry je má informovat. Má jim ríct o Sindarínanech? Mel by jim ríct, že snad sám Dat - Dat z budoucnosti - by se mohl potloukat po lodi? Jasne, kdyby byl Datem, práve tohle by udelal. Stal by se znovu sám sebou. Kdo znal lépe tuhle lod? Kdo mohl lépe splynout s nekým, kdo tam už patril?
Ale nemohl jim tohle všechno jen tak ríct. Jak by to skoncilo? Hur... než to zacalo?
Ale mohl sám neco delat... neco, co by jim nemusel vysvetlovat. Být Deannin andel strážný. Její rytír, její kovboj, který ji jede zachránit.
Její Imzadi.
Jenže ze všeho nejdrív... se musí dostat ven.
Prešel ke vzdálenejší stene. Vedel, že dustojník z prilehlé kajuty už je ve službe, takže tudy se snad dalo uniknout.
Pridržel fázer tesne u zdi a nastavil ho na co nejnižší a nejtišší výkon. Nemohl vubec riskovat, že upozorní strážné.
Stiskl spoušt a z miniaturního fázeru vyšel paprsek tenký jako tužka.Riker se obrnil trpelivostí a pokracoval ve vyrezávání díry ve zdi.
Lodní bezpecnostní systém, který byl naprogramován tak, aby rozpoznal 398 ruzných zbraní, nebyl schopen zaradit futuristický fázer do správné kategorie. A tak identifikoval zbran jako nejbližší analogii v systému, to jest jako prírucní obloukovou sváreckou - presne, jak admirál predpokládal. Svárecka mohla být sotva považována za zbran, a jako taková nevyžadovala žádná bezpecnostní opatrení. Riker pokracoval nerušene v práci.

Když Will s Deannou vstoupili do konferencní místnosti, videli, že Picard a kordiánští, lusští a byfréžští delegáti už tam jsou. Zbývali už jen Sindarínané.
Dann sedel vedle lusského velvyslance a na tvári mel zcela zmatený výraz. Na jeho otázky ohledne toho, jak jen se mohl ocitnout v bezvedomí ve své kabine, nikdo neodpovídal. Když spatril Deannu, povstal, na tvári velký otazník. Ale Deanna mu tiše pokynula, aby se zase posadil, a dala mu na vedomí, že si o tom promluví pozdeji.
Will se otocil k Worfovi a dalším strážným a tlumeným hlasem jim rekl: "Tak... tady bude všechno v porádku." "Když jste si tak jistý," pravil pomalu Worf.
"Ano," odpovedel Riker a poklepal na svuj fázer. "Jako jediný v místnosti mám funkcní zbran - je narízena na spolehlivý kód nulového pole. Sednu si vedle poradkyne a dohlédnu, aby se k ní nikdo nepriblížil. Všechna tahle pozornost... to ji rozptyluje. Tady jsme v bezpecí."
"No dobrá," rekl Worf. "Ale pri prvním náznaku težkostí me ihned zavolejte."
Znelo to príliš jako rozkaz, a nebylo zrovna vhodné, aby porucík vydával rozkazy veliteli. Ale Will se s tím snadno vyporádal. "Ano, pane." rekl.
Pokud Worf zachytil pobavený sarkasmus, pak to na sobe nedal najevo. Místo toho ješte jednou zabrucel, pak se otocil a opustil místnost.
"Vidím, že Sindarínané ješte nejsou mezi námi," poznamenal Picard, když se Riker a Troi usadili do svých kresel.
"Snad bychom mohli zacít bez nich," navrhl kordiánský velvyslanec. "Nakonec, sindarínská mírová iniciativa pravdepodobne probehne daleko klidneji, když se jí Sindarínané nezúcastní." Všichni kolem stolu se zasmáli.
"Pockáme na ne," rekl Picard pobavene. "Koneckoncu... je to slušnost."
Dat sedel na mustku a sledoval, jak se pod nimi otácí domovská planeta Sindarínanu.
Dvere turbovýtahu se otevrely a vystoupil Worf. Dat pockal, až Klingon zaujme svou pozici, pak vstal a rekl: "Musím neco zarídit, pane Worfe. Prevezmete službu na bortu."
Odešel, než mohl Worf neco ríct. Klingon nad tím v duchu mávnul rukou. At už si Dat šel zarídit cokoli, zcela jiste mu po tom nic nebylo.

Podporucík Barclay, který usoudil, že predešlá noc byla jen dlouhý, zlý sen - nadmerná stimulace predstavivosti vyšel zpod sprchy, osušil se a oblékl do služby.

Dva strážní pred Rikerovou kajutou nevenovali žádnou pozornost tomu, když se dvere sousední kajuty otevrely. Takže nemohli vubec zareagovat, když z miniaturní zbrane v ruce admirála Rikera vyšlehl fázerový paprsek, nyní nastavený tak, aby omrácil. Oba ihned upadli v bezvedomí na podlahu.
Riker se nad nimi sklonil, rychle se rozhlédl a zhluboka si oddychl, když se ujistil, že nikdo nejde. Popadl každého z nich za zápestí a s nadávkami na bolest ve stárnoucích svalech je co nejrychleji vtáhl do kajuty, z níž práve vyšel.
Nechal je ležet na podlaze hned vedle velkého kusu zdiva, který vyrízl a vtlacil do této kajuty. Vedel, že zásah fázeru je oba zneškodní nejméne na hodinu.
Když vyšel z kajuty, mel na sobe uniformu jednoho ze strážných. Prestože nemohl nic udelat se svou samozrejmou podobou se zástupcem velitele Enterprise, alespon se mohl stát o trochu méne nápadným, když se pohyboval po

chodbách.
Mel jen trochu casu. Doufal, že to bude stacit.
Date, pomyslel si zoufale, jestli jsi tady... kde bys tak mohl být? Co by ses chystal udelat? Opravdu bys byl schopen chladnokrevne zabít Deannu... a pokud ano, jak bys to udelal?

Dat stál v turbovýtahu, který ho bleskurychle unášel k jeho cíli. Všechno, co bylo potreba, si promyslel a cítil oprávnenou jistotu, že se mu to podarí.
Pocítal i s tím, kdyby se neco zadrhlo. Ale se zádrhelem si už snadno poradí. Nikdo ho z niceho nebude moct obvinit.
A Deanna bude mrtvá.

Sindarínané vstoupili do. konferencní místnosti. "Omlouváme se," rekla velvyslankyne Nici. "Nevedeli jsme, že došlo k výmene konferencních místností."
Eza hledel na Troi s nanejvýš zvláštním výrazem v tvári. A Deanna pocítila v mysli první polechtání ohledne cehosi... cehosi, co si už dokázala zaradit...
Ten vágní pocit, že už se s tím nekde setkala.. když ji pred lety zajal sindarínský nájezdník.

Admirál se na chodbe náhle zastavil.
"No jiste,"zašeptal.
Otocil se a rozbehl se po chodbe.

Dat vystoupil z turbovýtahu a ihned na neho nekdo zavolal: "Date!"
Geordi LaForge k nemu rychle pristoupil. "Jsem rád, že to jste práve vy. V kolísání hyperprostoru se objevují nejaké podivné varianty."
"Ted není vhodný cas, Geordi." Dat se vydal chodbou pryc.
Geordi ho zastavil a starostlive se na neho zadíval: "Date, jste v porádku?"
"Všechno perfektne funguje. O tech výkyvech si mužeme promluvit pozdeji, Geordi. Ted mám neco jiného na práci.."
"Ale to je opravdu zvláštní. Casoprostorové kapacitory reagují na... neco, co nedokážu objevit."
"Pozdeji," rekl pevne Dat. Odkrácel a nechal velice zmateného hlavního mechanika samotného.

Will Riker si prohlížel velvyslance, kterí sedeli kolem stolu. Všichni vypadali zcela klidne. Všechno vypadalo prátelsky... nebo alespon zdvorile.
Podíval se na Deannu. Na její tvári byl lehce zamyšlený výraz, který dobre znal. Snažila se soustredit, shromáždit že vzduchu predivo emocí a utkat z nej neco, co by mohla prozkoumat a na co by si mohla udelat nejaký názor.
Napadlo ho jemne ji dloubnout do žeber a zeptat se, co se deje... ale pak se rozhodl to nedelat. Až bude pripravená, rekne mu to.

Podporucík Barclay si prohlédl své úkoly do ranní služby, nenašel nic moc zvláštního, podíval se ješte jednou do zrcadla, schválil svuj úces a hvízdaje opustil své apartmá v ocekávání daleko rozumejšího dne.
Prošel kolem porucíka Data, který mu sotva venoval pohled. "Dobré ráno, pane."
"Dobré ráno, Barclayi. Dnes vypadáte mnohem odpocinutejší," rekl Dat a pokracoval v chuzi. Barclay si stále pohvizdoval a zamíril k turbovýtahu.

Admirál Riker dobehl do Datovy kajuty a vzdychl.
Dat ležel nehybne na posteli. Z jeho zkroucené polohy bylo jasné, že ho nekdo vypnul a pak ho tam hodil jako pytel obilí.
A aby to bylo ješte horší... jeho hlava byla pryc.
Riker se rozhodl venovat lokalizování hlavy šedesát vterin a pak pujde Data z budoucnosti hledat sám. Bylo by milé mít za sebou sílu soucasného Data... ale pokud to bude nutné, musí se bez ní obejít.
Musel se bez ní obejít v minulosti...
... nebo budoucnosti...
... a vubec.

Dvere konferencní místnosti se otevrely a dovnitr vstoupil Dat. Picard se na Data tázave podíval.
"Soukromá záležitost, pane, pro poradkyni Troi."
"No dobrá," rekl Picard trochu zmatene.
Troi povstala a Will s ní. Spolecne s Datem si stoupli do jednoho koutu místnosti.
"Jste si vedomi toho, že me kapitán informoval o soucasné situaci," rekl Dat tlumene. Když Riker a Troi prikývli, pokracoval: "Mám ponekud zlé zprávy. Admirál Riker... vaše budoucí já... zrejme utrpel jakýsi masivní srdecní infarkt. Doktorka Crusherová ríká, že jeho stav je jakž takž stabilizován a" - otocil se na Deannu - "ptá se, zda vás bude moci videt, poradkyne."
Deanna se zachmurila. "Já... necítím, že by byl v takové nouzi."
"Je sotva pri vedomí, poradkyne. Snad to ovlivnuje vaše empatické schopnosti... nebo snad blízkost tady velitele Rikera brání tomu, abyste se dokázala soustredit na toho druhého. Dovolil jsem si prijít osobne, spíš než bych použil komunikátory. V prípade, že by nežádoucí individua odposlouchávala náš komunikacní systém..."

"Ano, to byla správná úvaha, pane Date," souhlasil Riker.
"Radeji bych k nemu mela jít," rekla Deanna ustarane. "Já pujdu také," pridal se Riker.
"Jste si jistý, že je to vaše prání, veliteli?" zeptal se Dat. "Dívat se na sebe, jak umíráte... myslím, že by to pro vás bylo složité."
Deanna se, otocila k Rikerovi. "Má pravdu, Wille. Prosím... nechci, abys to prodelal. Dat je se mnou. Nic se nemuže stát. Vážne... podle mne si deláš až príliš velké starosti. Nebezpecí už snad pominulo."
Dat souhlasne prikývl.

Kapitola ctyricátá druhá

Zbývaly už jen tri vteriny z casu, který si admirál Riker sám stanovil, když konecne našel Datovu hlavu. Byla peclive zabalená do prosteradla a zastrcená vzadu ve skríni... práve tak nepohodlné, aby došlo ke zdržení, ale ne už tak nebezpecné, aby to mohlo ohrozit budoucí existenci androida Data.
Riker hlavu aktivoval, jakmile ji vybalil z tkaniny. Dat zamrkal a rozhlédl se. Pak se zahledel do tváre svého osvoboditele.
"Predpokládám, že vy nejste ta osoba, která me dostala do této tísnové situace?"
"Ne, Date. Udelal jste si to sám."
"Vypadáte jako velitel Riker.. ale znacne zestárlý."
"Pojdte," rekl Riker a vstal. "Dokážete odtamtud ovládat své telo?"
Kybernetickým impulsem z Datova pozitronového mozku se telo vymrštilo z postele jako neco ze starého hororového filmu.
"Dobrá," vyštekl Riker. "Všechno vám vysvetlím cestou. Tak jdeme!"
"Držte me oblicejem napred, abych videl, kam jdu," upozornil ho Dat.
Riker vyrazil na chodbu a rychle po ní krácel s Datovou hlavou pod paží. za ním rychle poskakovalo Datovo telo.
"Sdelil byste mi laskave, co se tu deje?" zeptal se Dat.
Riker byl na tohle pripraven. Vedel, že kdyby rekl Datovi pravdu, nebo jen cást pravdy, mohl by se dostat do ješte vetších potíží než predtím. Pokud by tento Dat usoudil, že úkol budoucího Data je v porádku, pak tu mohli velice snadno být dva androidi, usilující o Deannin život. To nemohl potrebovat.
A tak lhal, jako když tiskne.
"Jsem skutecne Will Riker, ale z jiné dimenze. Pronásledujeme individuum, které znáte jako Lore. Prestoupil do našeho vesmíru, zabil tam Deannu Troi z duvodu, které nám nejsou jasné, a ted se vrátil zpet do této dimenze a je rozhodnut provést tu vraždu znova. Nemáme tušení, proc to delá."
"Ani já ne," rekl Dat, "ale Lore se vždy vyznacoval iracionálním chováním. Musíme ho zastavit. Nemeli bychom varovat poradkyni Troi komunikátorem?"
"Ne. Lore by mohl odposlouchávat frekvence. Naší jedinou nadejí je, že ho zaskocíme nepripraveného."

Velitel Will Riker se zase posadil, když Dat a Troi odešli z konferencní místnosti. Picard se k nemu naklonil s otázkou: "Jednicko?"
Will mu tlumeným hlasem rekl: "Moje budoucí já je... na tom moc špatne. Dat ríká, že by rád videl Deannu. Jde ted k nemu."
Picard si prohlížel Rikera, aby poznal, jak se s tím jeho zástupce vyrovnává. Ale Rikeruv oblicej byl necitelný... vlastne vypadal, jako by o necem vážne premýšlel.

Deanna Troi se podívala vylekane na Data, který jí ustoupil z cesty, když opustili konferencní místnost, a rekl: "Až po vás, poradkyne." Vykrocila vpred, Dat jen pul metru za ní.

Barclay vystoupil z turbovýtahu... a prestal dýchat. Riker ze simulátoru prošel kolem neho do výtahu... což bylo nemožné. Pod paží mel hlavu porucíka Data... což bylo rovnež nemožné, protože Barclay práve potkal Data na jiné palube. Otocil se šokovane za tím bizarním pohledem a pak ho náhle tvrde odstrcilo neco jako bezhlavé telo, které se pripojilo k tem dvema... nebo snad jednomu a pul... v turbovýtahu.
"Doufám, že jste nikde nežvanil, Barclayi," varoval ho Riker.
"Dobré ráno, Barclayi," rekla Datová hlava. "Dnes vypadáte mnohem odpocinutejší."
Pak se turbovýtah zavrel.
"Dekuju, pane," vypravil ze sebe Barclay, a pak ho obestrela milosrdná mdloba.

Deanna Troi a její pruvodce se vydali na cestu chodbou. Dat už se rozhodl, jak tu vinu prišije Lorovi a tak nechá svuj vlastní cas nedotcen. Prohlížel si její dlouhé hrdlo a rozhodoval se, jak ji má co nejbezbolestneji sprovodit ze sveta. Ted, když ta chvíle zakrátko prijde... jaksi cítil...
Že váhá.
Ale jeho povinnost byla zrejmá.

V konferencní místnosti náhle Riker vyskocil, jako by ho nekdo uderil do zad tycí.
Udelal to, zrovna když Nici zahájila své úvodní slovo, takže se na neho podívala se zjevnou nevolí.
"Veliteli?" zeptal se Picard.

"Dat rekl, že se ptá, zda ji bude moci videt." podíval se na Picarda a vypadal, jako by spatril zjevení.
Picard byl na rozpacích, ale pak si všiml konsternované tváre svého prvního dustojníka. "Já vím, Jednicko. Rekl jste mi, že - "
Riker zvýšil hlas: "Nerozumíte mi, kapitáne! Takhle presne to Dat rekl: "Ptá se, zda vás bude moci videt." Rekl "moci." Použil takovýto infinitiv!"
"Ale vždyt Dat používá -"
Oba dustojníci byli ihned na nohou, ale Riker byl blíže ke dverím. Mezi velvyslanci probehl zmatený šum, když Riker vyrazil ze dverí jako strela.
Spatril je, jak zahýbají za roh chodby.
Kricel, jako by byla od neho na desetiletí daleko: "Deanno! Je to past!"
Deanna se otocila, jeho slova a jeho myšlenky pronikly až k ní a varovaly ji.
Dat si uvedomil, že ho poznali, a sevrel ruku v pest, ale Troi si toho všimla, práve když se otácela. Pokrocil vpred a jeho úder míril prímo do její tváre.
S podešeným výkrikem se Deanna sehnula. Datova pest zasvištela pár centimetru kolem jejího obliceje a skoncila ve štene, do níž se Datova paže zaborila až po loket.
Deanna se pokusila utéct, ale Dat jí rychlým kopnutím podrazil nohy. S výkrikem upadla a Will se rozbehl vpred s vytaženým fázerem.
Paží, která pronikla do steny, vytrhl Dat velký kus zdiva a vrhl je prímo na Rikera. Riker se mu vyhnul, a když zkroucený kus kovu dopadl za neho, vystrelil z fázeru.
Dat se k Rikerovi bleskurychle priblížil a snažil se mu vytrhnout fázer z ruky. Riker si uvedomil, že silove na Data nemá šanci, zoufale se snažil uvolnit z jeho sevrení a hmatal po Datove vypínaci.
Nebyl tam.
"Nechal jsem si to dát pryc, veliteli," rekl Dat a znelo to skoro omluvne. "Zacalo to být na obtíž." Datovy prsty se ovinuly kolem fázeru a Riker musel uvolnit své sevrení, jinak riskoval, že mu android rozdrtí ruku i s fázerem.
Dat upustil na zem zdeformovanou zbran, pak se natáhl po Rikerovi a mrštil jím o vzdálenejší stenu. Riker do ní narazil a sklouzl omrácený na podlahu.
Znenadání se tu objevil Picard a vrhl se zezadu na Data. Dat sáhl za sebe, popadl kapitána za ruku a nekolikrát s ní zamával. Picard vykrikl, ale ani to mu nezabránila v tom, aby volnou rukou neuderil Data do obliceje. Výsledné zranení bylo vážné... ale ne pro Data. Picard si vykloubil zápestí.
"Všechno to delám pro vás, kapitáne," rekl vycítave Dat. "Kdybych mel jinou volbu, delal bych neco jiného." Pak vyzdvihl Picarda do vzduchu a chystal se hodit ho mezi velvyslance, kterí mezitím zaplavili chodbu. Ted rychle ustupovali ve snaze dostat se z dosahu bitvy.
A Will Riker, který se odstrcil od steny, se vrhl na Data a objal rukama jeho nohy. Android ztratil rovnováhu a pustil Picarda, který ho vzápetí zalehl.
"Nechte toho!" kricela Deanna. "Nechte toho!"
Picard a Riker popadli každý Data za jednu ruku a snažili se ho pridržet na zemi. Nešlo to. Se svou nadmernou silou se Dat vykroutil, zdvihl Rikera ze zeme a mrštil jím proti Picardovi. Pak se Dat postavil na nohy.
Velvyslanci vykrikli všichni najednou. Dat zameril svou pozornost na Deannu.
Nezlomný Riker popadl Data za nohu a snažil se ho zadržet. Picard se oprel o zed, aby se mohl rovnež zvednout.
Všude byl zmatek, chaos, zacaly prevládat nezvládnutelné emoce...
A pak Deanna Troi ukázala na sindarínskou delegaci. Oni nás podvádejí!" vykrikla.
Cas se zastavil.
"To je lež!" rekla Nici s prekvapivým klidem.
"Ne," opovedela Deanna hlasiteji. "Ne, to není lež."
"Mlc," promluvil Eza a pohlédl na Nici. "At sakra mlcí."
"Cítím, že chcete - ukázala Deanna na Data - "aby se mu to povedlo. Vy... vy jste sem neprišli v dobré víre. Cítím zradu, lži, podvody, cokoli, co by zmrazilo cas, který pracuje pro Sindarínany."
"To je šílené," zasycela hnevive Nici.
Ale Deanna si jí nevšímala a prudce se otocila na Ezu. "A ty! Tys chtel, abych umrela! Udelal bys všechno, abych byla mrtvá. Ty... ty ses o to pokusil! Ty ses pokusil me zabít! Dal jsi mi neco do pití... cítím tvoje emoce, vražedné, zabil bys cloveka."
Všechno kolem se zmenilo a jaksi ožilo. Z niceho nic se tu objevily záblesky energie...
A v tu chvíli Eza zavyl: "Ty empatická devko! Všechno jsi znicila!"
Z rukávu vytáhl malý fázer, menší, než kdy kdo videl. Byla to jistá rána. Nemohl Deannu minout.
A vtom náhle pres Deanninu hlavu obloukem preletel jakýsi nepravidelne se pohybující predmet. Zasáhl Ezu prímo do prsou a porazil ho. Fázer vystrelil, ale rána šla vedle a zasáhla strop nad Deannou.
Zlatý predmet se kutálel po podlaze a zastavil se u Deanninych nohou. Prekvapene se podívala Datovi do tváre. "Radil bych vám, abyste si lehla na podlahu, poradkyne."
Deanna stále zmatene hledela na Datovu hlavu, která se nabízela jako skvelý terc. V další vterine ji Datovo telo zezadu porazilo na podlahu hned vedle své hlavy, která se jí horlive omlouvala. Ale omluvy zahnal fázerový paprsek, který nad nimi hrozive zapraskal. Uveznil v sobe Ezu, jenž se motal uvnitr a výhružne cosi vríškal.
Admirál Riker k nemu pomalu a neúprosne pristoupil se svým obnaženým fázerem. "Zustan ležet, Deanno. Porád to chce spoustu fázerové energie, abys tyhle svine dostala do kolen."
"Svine?" zajecela rozhorcene Nici. "Kapitáne Picarde, protestuji, aby me nekdo nazýval -"

"Ticho!" vyštekl Picard.
Eza se svíjel pod vlivem fázeru. Jeho vlastní fázer mu vypadl z ruky na podlahu, ale hnev ho stále neopouštel a ted se snažil jít hlavou proti výstrelu.
"Tys prišel z mého casu, že?" rekl admirál a vytrvale postupoval vpred: "Jen tam jsi mohl získat tu zbran. Ty jsi z casového proudu, který byl... a zase bude. Myslel sis, že tento bod v case je rozhodující pro tvuj národ - úpadek tvé rasy - a rozhodl ses vrátit a zmenit všechno podle svých predstav. Zabít ženu, která to tvému národu odpískala. A v jedné realite se ti to povedlo. Ale nepovede se ti to v mé realite, ty vrahu. Ne v mé realite! Protože sis vy bral špatný cíl!"
Hluk fázeru kolem Ezy se smísil se vzdušným poryvem a Eza byl odmrštén ke stene jako stéblo trávy ve vichricí. Pak sklouzl na podlahu, bezmocný a v bezvedomí.
A vzduch kolem nich jecel. To rvaly vzdálené vetry, které volaly jakoby z jiného místa a casu, z nekonecna možností. Blyštivý a zárivý rej barev a svetel.
Eza pomalu mizel a jeho molekuly vtahoval vír, který se utvoril kolem nej.
A Will náhle ztratil Data. Na chvilku zpanikaril a pomyslel si, že se mu android nejak vytrhl a pokusí se ješte naposledy zoufalé zaútocit na Deannu, a1e hned si uvedomil svuj omyl. Dat mizel. Willovy ruce jím procházely.
Deanna se otocila tvárí k admirálovi.
I on byl unášen pryc. Barvy se rychle ztrácely, jako by je nekdo stíral.
"Deanno!" zavolal na ni a natáhl ruku.
Bez ohledu na vlastní nebezpecí Deanna Troi také natáhla ruku k muži, který prekrocil desetiletí a neváhal kvuli ní predelat vesmír.
Její ruce projely jeho telem, jako by byl duch. Duch událostí, které teprve prijdou.
Jeho telo se zploštilo a prešlo z trí rozmeru do dvou a pak do jednoho.
"Nezlob set" vykrikla. "Snažila jsem se... te ješte naposledy dotknout."
Usmíval se a jeho telo mizelo jako telo kocky Šklíby. Jakoby z velké dálky rekl: "Nevycítej si to. Treba to nebude naposled. A vubec... co je mi po fyzickém doteku. Po mladé Deanne Troi. Duchovno je duležité... a to je navždy..."
A pak, s posledním revem a poryvem vetru, který zuril na chodbe...
Byl pryc.

Kapitola ctyricátá tretí

"Vstupte," rekla Deanna, když se u jejích dverí ozval zvonek.
Vstoupil Riker, s rukama za zády. Když se za ním dvere zavrely, zastavil se "Jak se cítíš?"
Zhasla obrazovku pocítace, kterou práve pozorne procítala, založila si ruce a zeptala se: "A jak bych se mela cítit?"
"No... hodne jsi zkusila."
"Oba jsme hodne zkusili," pripomnela mu. "Ale to bylo pred dvaceti ctyrmi hodinami. Já se rychle vzchopím, když je mi dopráno casu."
"Dopráno casu."
Pomalu k ní pristoupil. "Myslel jsem, že by te to treba mohlo zajímat... ten Chameloid se ztratil zhruba ve stejném case... jako ostatní."
"Predpokládala jsem to," rekla tiše.
"Sindarínská velvyslankyne balí kufry. Moc ji to neteší. Mírová iniciativa se rozpadla a odborníci predpovídají, že je to jen otázka casu, kdy se sindarínská civilizace zhroutí. Už se jedná o tom, jak by mohla Federace pomoct a zabránit nejhoršímu, jestli k tomu dojde."
"To by bylo velice humánní."
"A Datovi už tu hlavu pridelali... abych tak rekl. Zdá se, že jsem... že admirál mu rekl, že ten druhý Dat - ten, co se te pokusil zabít - byl vlastne Lore."
"A by1?"
Riker se zarazil. "Já nevím," rekl pomalu. "Vím jen, že Dat tomu verí. Myslím, že je takhle mnohem... klidnejší... když si myslí, že to byt Lore, než kdyby vedel, že se te za jistých okolností pokusil zavraždit."
"Nemáme tušení, jaké vlivy budou utváret Data behem dalších ctyriceti let," rekla pomalu. "Víme jen, že pokud jsou dány okolnosti, za kterých je potreba vážit život jedné ženy proti realite, kterou zná... snadno se rozhodne, že ta žena je postradatelná."
"I když tou ženou jsi ty?"
"I tak. A uprímne... Chápala bych jeho rozhodnutí."
"Ano... ale treba by to nepochopil. Bylo by pro nej strašné se s necím takovým vyrovnat. Takže, snad by bylo lepší, kdybychom..."
"...si to nechali pro sebe?"
Prikývl.
"Jako by se stalo." Oprela se o operadlo. "Takže... prišel sis sem promluvit o všem možném, jen ne o tom, o cem by sis opravdu rád promluvil?"
"A co by to melo být?"
"My dva."
Dlouze vydechl. Cekala, až zacne.
"Nevím, co bude s námi," rekl. "Videl jsem, jaký byl muj život bez tebe... videl jsem, co se se mnou stalo. Nemužu ríct, že

bych z toho mel zrovna radost. Jenže... to bylo, když mi te úplne vymazali ze života. Mohli bychom pokracovat tak, jako dosud, a když mi budeš nablízku jako má prítelkyne, duvernice... spríznená duše... mohlo by to fungovat."
"Chápu, kam míríš," rekla zvolna Deanna. "Ovšem, na druhé strane, kdybychom se stali... nebo znovu stali... milenci... mohlo by to fungovat ješte líp."
"Nebo hur," poznamenal."
"Nebo hur," pripustila.
Zavrtel hlavou. "Cítím se tak trapne. Vážne musíme cekat ctyricet let, abychom se spolu o neco pokusili?"
"Ne, Wille" - usmála se - "Musíme jen cekat, až na to budeme pripraveni. Možná, že to bude trvat ctyricet let. A kdo ví? Treba to bude trvat ctyricet dní. Pockáme a uvidíme. Ale aspon máme šanci. Je jen na nás, jak ji využijeme."
Prikývl a pak rekl: "Mimochodem... neco jsem pro tebe vyrobil. Podobnost je ovšem jen približná... jen, co jsem si vybavil... z tehdejších vzpomínek na tu zvlášt milování hodnou, mladou, ctihodnou dívku a její úžasnou postavu."
Trochu zcervenala. "Wille, co je to?"
Vytáhl ruku zpoza zad. V ní držel tenkou bílou mulovou celenku.
Hledela na ni, a zprvu nechápala. A pak porozumela. "Takovou... takovou mela tehdy Chandra!"
"Takže se mi docela povedla, když jsi to poznala. To je dobre. Ehm... kdybys mohla dát hlavu trochu blíž..." Naklonila hlavu a on jí tu celenku nasadil a protáhl vlasy skrz. Vstala a predvedla se. "Sluší mi?"
"Je krásná, jako žena, která ji má ve vlasech."
Cítila, že taje jako máslo, a vrhla se mu do náruce. Objal ji a jejich rty se spojily...
A všechen zmatek a složitost jejich životu na dlouhý okamžik zmizely, a znovu tu byl jen mladý muž a žena, kterí po sobe toužili. Pár, který bázlive jeden druhého poznává a objevuje, co každému z nich chybí a co každý z nich muže poskytnout. Noví milenci v džungli, omámení prostredím a sebou navzájem. Ona byla ženou, kterou zachránil, a on byl mužem, jehož život stvorila.
A meli na to všechen cas v celém vesmíru...

ZACÁTEK KONCE

Kapitola ctyricátá ctvrtá

Mary Mac ohromene sledovala, jak z rychle kroužícího víru Strážce Vecnosti vystupují ctyri lidé: admirál Riker, komodor Dat, porucík Blair a ješte jedna postava, která upadla, zrejme v bezvedomí.
Vydala se k nim a obcas natáhla krk, aby si pohledem overila svou domnenku. "To je... to je Mar Loc!"
Dat se na ni podíval s hlavou lehce naklonenou na stranu. "Ten vedec, o nemž jste rekla, že dezertoval?"
V tichém úžasu prikývla.
A pak promluvil Strážce svým obrovským, všeobjímajícím zpusobem: "Všechno je... tak jak bylo."
Dat se otocil celem ke Strážci. "Ríkáš, že admirál Riker skutecne obnovil casovou linii v její puvodní forme?" "Všechno je, tak jak bylo," opakovala brána.
Blair k nemu pristoupil blíž a dlouhá srst mu ve vetru vlála. "Zatracene," vykrikl, "když jsi vedel, že s casem nekdo hýbal a že admirálovy kroky jsou správné... proc jsi nám to ksakru nerekl?!"
Strážce s naprostým klidem odpovedel: "Neptali jste se."
Asi na deset vterin se rozhostilo hluboké ticho a ozývalo se jen vytí vetru. A pak ze sebe Blair vypravil: "Neptali jsme se?"
Riker se zacal smát.
"Neptali jsme se!" Blair byl velmi rozcílen. "Chceš ríct, že všechno, co jsme prožili, všechna ta složitá rozhodnutí, která jsme museli prijmout, všechny... neptali jsme se!"
"Neptali," rekl Dat ohromene. "To byla ode mne velká hloupost. V mém rozhodnutí dodržet imperativ Hvezdné flotily o nezasahováni do casu jsem..."
A Riker, který se zatím dostatecne uklidnil, rekl: "Vy jste, Date zapomnel na úplne první povinnost Hvezdné flotily... zacal jsem o tom premýšlet, když jsem trávil cas s kapitánem Wesleym Crusherem a vzpomnel jsem si na to tvrdé ponaucení, kterého se mu dostalo, když byl ješte na Akademii. Povinnost, jež je nadrazena všem imperativum a pouckám..."
"Že musíme vždycky hledat pravdu," dokoncil Dat.
"Správne. A pravda je," rekl Riker a postavil bezvedomého Mara Loka, alias Ezu na nohy; "že tenhle malý mizera se rozhodl, že zlepší život svého lidu. Mary Mac... neobjevily se vám na tele v posledních týdnech nejaké nevysvetlitelné modriny?"
"Ale... ale ano," rekla a dívala se na Data. "Vzpomínáte, komodore? Mela jsem kulatou modrinu na rameni."
"Od tlakové injekce," rekl Riker. "Pritlacíte-li príliš silne, nechá po sobe modrinu. Jednou v noci, když jste spala, vám urcite vstríkl neco, abyste se neprobudila - nebo snad dokonce neco, co by zpusobilo námesícnost. Vzal vás sem ke Strážci, využil vás ve spánku, aby si otevrel silové pole, vrátil vás tam, kde jste spala, vstoupil do Strážce..."
"A zbytek známe," dodal Blair. Riker se usmál. "Už to neplatí."
Mary Mac pak prijala Blairovu pomoc, a spolecne odtáhli bezvládného Mara Loka pryc. Mary Mac prisahala, že jen co dokoncí zprávu pro Vedeckou radu Federace, bude Mar Loc poslán nekam, kde si cas dozajista vychutná... do orionského vezení (za zlociny proti Mary Mac), kde je život tak težký, že tam dny ubíhají pomalu, jako by to byly roky.
"Chci, abyste pochopil, admirále," rekl zvolna Dat, když se dívali na zárící oblouk Strážce Vecnosti, "že velice lituju toho, co jsem delal."

"To je v porádku, Date. Na první pohled... bylo to, co jste udelal, nebo chtel udelat, správné."
"Zvláštní... když jsem se snažil zabít Deannu Troi, udelal jsem nekolik chyb. Nechtel jsem je udelat, ale udelal jsem je. Svou povahou to byla témer nemotornost."
"Treba jste je, Date, udelal schválne. Treba jste chtel, aby vám v tom nekdo zabránil."
Dat se na Rikera prekvapene podíval. "To je možné?"
"Samozrejme, že je to možné. Jedna z hlavních vecí, která z nás delá lidi, Date... je, že ne vždy víme, proc deláme veci, které deláme."
"Jak velmi zvláštní. Musím pripustit... skutecne jsem se cítit trochu jako Brutus."
"A Brutus, jestli si vzpomínáte, byl ctihodný muž," poznamenal Riker. "Duležité je, že to všechno dopadlo, jak nejlépe jen mohlo."
"Opravdu?"
Riker se na neho hloubave podíval. "Co tím myslíte?" Dat ukázal kolem. "Dokud jsme na této planete, admirále, v srdci casového víru... žádné zmeny, které by zpusobil váš zásah, se nás nedotýkají. Když puvodne Mar Loc zmenil cas, my - a naše vzpomínky - jsme se proste zmenili s ním. Vubec jsme si neuvedomili, že je neco jinak. Ale ted jsme prímo v centru zmen. Ackoli vy jste byl architektem obnovy, vlastní zmeny se odehrály bez toho, abychom byli pri tom. Není vubec jisté, co se s námi stane, až opustíme tenhle svet... Naše pamet se možná zmení, aby se prizpusobila novému casovému proudu. Anebo nám naše pamet zustane, ale my se budeme nacházet v podivném novém prostredí. Je tu dokonce i vzdálená možnost, že proste prestaneme existovat, pokud neexistujeme jako entity v tomto novém casovém proudu."
"Myslím, že to se nestane. A víte proc, Date? Protože to, co jsem rekl predtím, jsem myslel vážne. Tahle vec" ukázal Riker na Strážce - "je Boží okno. A nezdá se mi, že by nám Buh dovolil projít svým oknem, kdyby nechtel, abychom žili v jeho dome."
"To zní velmi duchovne, admirále."
"Nebýval jsem príliš duchovne založený, ale mel jsem dobrou ucitelku."
Riker pohlédl vzhuru na vrící nebe, obrovské barevné šmouhy a miazma casových pruzoru, z nichž bylo utváreno nebe nad Vecností.
Pobavene rekl: "Já vážne nevím, co jiného se ted hodí ríct, Date, jen..."
"Sakra, padáme odsud?" navrhl Dat.
Riker proste prikývl a stále hledel na nebe. "Myslím, že to je docela výstižné," rekl bez zájmu.
A zjistil, že ten kroužící vír na nebi nabývá tvaru, který pred dávnými lety videl na jednom obraze...
"Budeme nuceni celit novému a jinému vesmíru, admirále. Nemáte ani trochu obavy?"
Byla tam cerven a purpur, a pak, uprostred té obrovské míchanice kosmické existence, Riker spatril tvár...
"Ne, Date," odpovedel tiše. "Vubec nemám obavy. Myslím, že to všechno dopadne skvele."
A pak zvolal, tak jak to v zoufalství a beznadeji delal v tech pustých dobách, rok za rokem.
A prišla odpoved.
Jestli to vyšlo z jeho nitra, nebo jestli to prišlo odnekud z galaxie, od nekoho, kdo byl jeho lepší cástí, to nevedel. Ale bylo to tu. Slzy mu vhrkly do ocí, když ve své mysli uslyšel ta slova, na která cekal pres polovinu života. Sladká a melodická, s hlasem plným príslibu a nadeje.
A ta slova znela:
Vítej... Imzadi...